SİNEMA İÇİN BUNCA ACIYA DEĞER Mİ?

AHMET ULUÇAY

SİNEMA İÇİN BUNCA ACIYA DEĞER Mİ?

SINEMA IÇIN
BUNCA ACIYA DEĞER Mİ?

Günce

Ahmet Uluçay

Sinema için Bunca Acıya Değer Mi?

Günce

Ahmet Uluçay

KÜRE YAYINLARI / 207. Kitap
Hayal Perdesi Kitaplığı 23

Sinema için Bunca Acıya Değer Mi? Günce

Ahmet Ulucay

© İdris Ulucay, Ayse Ulucay, Hatice Feyza Seven, 2015
© Küre Yayınları, 2015

Yayın Hazırlık Semih Atis

Birinci Basım Mayıs 2018

ISBN 978-605-9125-81-9

TC Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika no: 15813

Fotoğraflar: 8 ve 214 (**Tuba Deniz**);
Ajandayı fotoğraflayan: **Cemil Akgül**

Kapak **Zeyd Karaaslan**
Tasarım Uygulama **Sibel Yalçın**

Baskı/Cilt Elma Basım
Sertifika No: 12058
Halkalı Cad. No: 164 B-4 Blok
Sefaköy-Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 0212 697 30 30

KÜRE YAYINLARI

Vefa Cad. No: 48 Kat: 3
Vefa / İstanbul
Tel 0212 520 66 41-42
Faks 0212 520 74 00
www.kureyayinlari.com
kure@kureyayinlari.com
facebook.com/kureyayinlari
twitter.com/kureyayinlari

Ahmet Ulucay, 1954 yılında Kütahya'nın Tavsanlı ilçesi Tepecik köyünde doğdu. Köye gelen gezici film gösterim ekibi sayesinde sinemayı tanıdı. 12 yasındayken arkadası İsmail Mutlu ile sinema makinesi yapmaya karar verdiler. Üç yılın ardından topladıkları film parçalarını birlestirerek köy halkına küçük gösterimler düzenlediler.

Arkadaşları İsmail Mutlu ve Şerif Akarsu ile birlikte "Tepecik Köyü Arkadaş Sinema Grubu"nu kurdu. Almanya'da yasayan bir gurbetçiden aldıkları eski bir betamax video kamerayla ilk filmi *Optik Düşler*'i çekti. Film çalısmalarının yanında geçim gailesiyle kamyon soförlüğü ve insaat isçiliği yaptı.

2007 yılında çekimlerine basladığı *Bozkırda Deniz Kabuğu* filmini sağlık sorunları sebebiyle sürdüremedi. Kimi dergilerde yayımlanan şiirlerinin yanı sıra roman da yazdı. Filmleriyle ulusal ve uluslararası festivallerde pek çok ödül aldı. Beyin tümörü nedeniyle İstanbul'da tedavi görürken zatürreye yakalanarak 30 Kasım 2009'da vefat etti.

Takdim

Ahmet Uluçay, kamyon şöförlüğü ve kaldırım taşı döşemeciliği gibi farklı mesleklerde çalışırken bile sinema tutkusundan asla vazgeçmedi. Tıpkı çocukluğunu, düşlerini, cinlerini, korkularını, kısaca söylendikte kendisini terketmeden yaşadığı gibi. Sineması da iş bu sebeble basit bir şekilde çözümlenemeyecek kadar derindir ve tutku doludur. Ve ne yazık ki bir o kadar da acı dolu bir hikâyedir sinema macerası... "Sinema için bunca acıya değer mi?" cümlesi de bu maceranın Uluçay'ın dilinden yazıya dökülmüş en veciz ifadesidir.

Elinizdeki günce merhum Ahmet Uluçay'ın kendi ifadesiyle "bilgisayarla yazmanın kolaylığı" sebebiyle hayat bulmuştur. Uluçay, 45 yaşında başladığı günceyi düzenli olarak ancak üç yıl kadar sürdürebilmiş, sonrasında hastane süreciyle birlikte günce sekteye uğramıştır. Bu sebeple elinizdeki günce iki kısımdan oluşuyor: 2000-2002 yılları arasını ihtiva eden ilk kısım, Uluçay'ın düzenli olarak bilgisayarda yazdığı bölümdür; bu kısım Uluçay'ın ameliyat olması sebebiyle akamete uğramıştır. 2004-2006 yıllarına ait çok az sayıda günce içeren ikinci kısım ise Uluçay'ın hastanede yazmaya başladığı bir ajandaya ait sayfalardır. Bu ajandanın sayfalarında Uluçay'ın günlükleri arasına zaman zaman muhtelif isimler tarafından yazılmış ziyaret notları da girmiştir. Bu notları bulundukları yerde muhafaza ederek yayınladık.

Günceye ailevi bazı hususları içerdiği için Uluçay ailesinin isteği üzerine tamamen çıkardığımız bir paragraf ve bazı küfürlü

ifadeler –bu kısmlar "[...]" belirtilmiştir– dışında müdahale etmedik.

Uluçay'ın metin ya da şiir alıntılarında yaptığı hataları da düzeltmedik; akışı bozmamak için iş bu ifadeleri dipnotlarla düzeltmeyi de tercih etmedik.

Bazı tarihler unutulmuş ya da hatalı yazılmıştı; çoğunlukla tahmin edilmesi zor olan bu tarihlerle ilgili tahminlerimizi, köşeli parantezle belirttik. Güncenin ilk kısmının sonlarında bazı tarihler ortak ifadeler taşıyor, muhtemelen Uluçay'ın ameliyat öncesi kaygılarından kaynaklanan iş bu tekrarlar da çıkarılmamıştır.

Ayrıca, tarihlerin bir kısmı yazıyla, diğerleri ise rakamla yazılmıştı. Ortaklaştırmak için tarihlerin tamamını rakamla yazdık.

Daha önce yayımladığımız *Küller ve Kemikler*'deki dolaylı anlatımın aksine bu sayfalarda, sinemaya âşık bir yüreğin çektiği acıları doğrudan bir anlatımla okuyabileceksiniz. Uluçay'ın Türk sinemasının hemen hemen her kesimiyle kurduğu ilişkileri, hastalığı sebebiyle çektiği zorlukları, bir film çekebilmek için yaşadığı sıkıntıkları, yoksunlukları; kısacası sinema aşkıyla hayat bulan bir yüreğin acılarını...

Güncenin ilk kısmını dijital ortama aktarıp ilk okumasını yapan Remzi Şimşek'e ve ikinci okumayı yapıp ajandayı dijital ortama aktaran Ayşe Yılmaz'a teşekkür ederiz. Günceyi yayımlamıza izin veren Uluçay ailesine ve güncenin tek nüshasını yayınevimize ulaştıran Tayfun Delice'ye müteşekkiriz.

Küre Yayınları

Şikâyetnâme

Kuzeye bakan pencere...
2000-2002

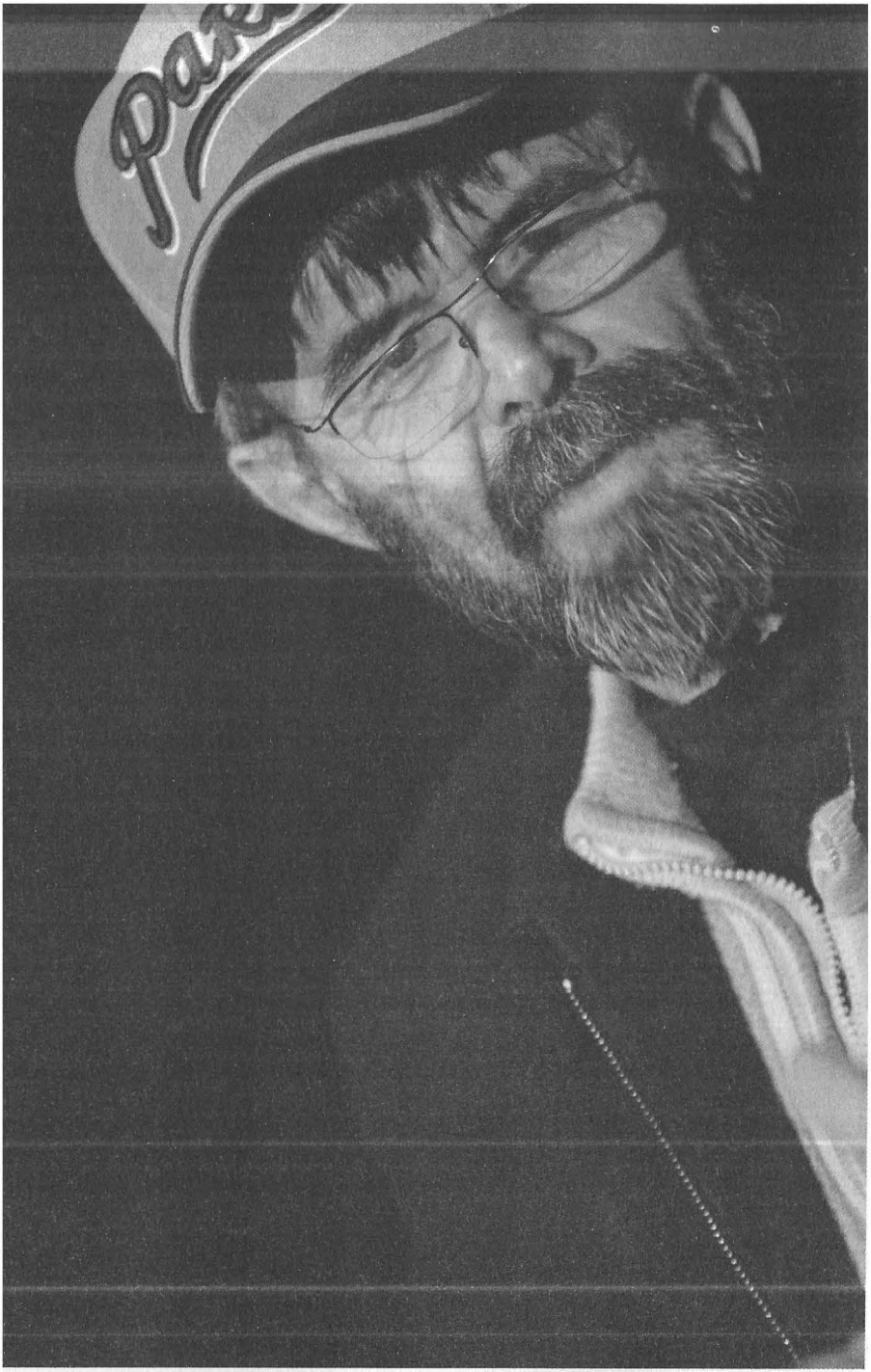

Foto: Tuba Deniz

13 Mayıs 2000

Hep bir günce yazmak istedim. Bir kalem ve bir defteri aradığım zaman elimin altında bulabilecek kadarcık olsun hayatımda bir düzen olmadı. Olacağa da benzemiyor. İşbu nedenle günce yazma işi bugüne kadar rötar yaptı. Şimdi, bu yaştan sonra durup dururken bir günce tutmaya karar verdiysem eğer, bilgisayarla yazmanın kolaylığından. Kalem defter aramıyorsun, kaldığın sayfayı kolayca buluyorsun. Makine ile aram pek iyi olmadı ama bilgisayarla yazmaktan kolay vazgeçemeyeceğim herhâlde.

Zeki Demirkubuz'la telefonda konuştuk. "Bilge'yle senin filmi biz bari yapalım" dedi durup dururken. Düğün değil, bayram değil hesabı şaşırdım. Cannes'a gidecekmiş, oradan Bilge'yle Japonya'ya geçecekler(miş). Dönüşte konuşacakmışız. Konuşalım canım, ne konuşacaksak da... Ne ben yonca ektim, ne de ekilmedik yonca biter. Eşeğimin sağ kalması için de bir neden yok öyleyse. Bu iş olmaz. Bunu biliyorum. Arı bal alacağı çiçeği bilir. Bu yüzden onlara asla "Benim film çekmeme yardımcı olun" filan demedim şimdiye kadar. Şimdi de umut bağlamıyorum. Zeki'nin durup dururken ne diye böyle söylediğini de anlayamadım. Benim böyle bir umut içinde olduğumu mu sandı?

14 Mayıs 2000

Bugün İsmail, Şerif, hep birlikte Kütahya'ya gittik, mekân bakmaya. Belediyelerde anlaşılmaz bir çınar düşmanlığı var. Aradığımız gibi bir çınar bulamadık. Oysa bizim kültürümüz kubbeler, kemerler, minareler ve çınarlar kültürü... bir de güvercinler... Çarşı içinde, bugün yerinde yeller esen belki de yirmi çınar vardı. Kütahya'da sağlam bir şekilde nöbet yokladı.

15 Mayıs 2000

Rüyamda bir kahvede oturuyordum. Sokakta bir kalabalık vardı. Çıktım. Kara bıyıklı bir çingene, bir arabanın yerde yatan atını baltayla parçalıyordu. Önce ayağını kopardı. Atın can çekişmesi, Picasso'nun Guernica'sındaki at figürüne benziyordu. Acıyla doğrulmaya çalışan bir baş. Ağzı açık. Böyle rüyalar gördüğümde dayanılmaz baş ağrılarıyla uyanıyorum. Nöbetlerim ayaklanıyor... O gün iki kere nöbet yokladı. Bu rüyada İlker de vardı. Kendisine telefonda söyledim, güldü.

16 Mayıs 2000

Rüyamda bir yavru köpeğin karnını bıçakla kesmek zorundaymışım. Köpeği okşayarak sakinleştirmeye çalışıyordum. Bu tür rüyalar gündüzleri baş ağrısı yapıyor. Geçenlerde evimdeki dolabı yanarken gördüm. Esra Film'in istediklerini hazırladım, göndereceğim. Başka çarem yok. Bu yazdığım, biyografimin kaçıncı versiyonu, Allah bilir. Yetmiyormuş gibi bir de *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nun sinopsisini bir daha yazmak zorunda kaldım. Ben bu işi şimdiye kadar kaç kere yaptım? Beni oynatıyorlar. Bir kere daha oynayıp sonra yeni baştan düşüneceğim. Basında çıkan haberlerin renkli fotokopilerini de çektirmek zorundayım. 5 milyon tutuyor. Bugüne kadar cebimde başıboş bir 5 milyonum olmadı. En zoru da bütün bunları bir zarfa

koyup üstüne adres yazmak. Yazıcının mürekkebi herhâlde bitmek üzere. Hay silsilesini...

17 Mayıs 2000

Her zaman hayatımı sadeleştirmek isteyip durdum. Bugün biraz denedim bunu. Ne kadar fazla kâğıt, işe yaramayan gazete, dergi, katalog, broşür, kupür, yazılarımın müsveddesi vs. varsa kaldırıp atmak istedim. Bunu kısmen becerdim. İşe yaramayacağını bildiğim bir sürü ıvır zıvır gene ayağıma dolanıp duracak. Her zaman vaktinde yatıp vaktinde uyanmak için kendime söz veriyorum. "En geç 12'de yatakta olmalıyım" diyorum. Olmadı. Gene kendime kazık attım. Bu yüzden kendime olan saygım erozyona uğruyor. Herkesin uyuduğu saatte kendimi daha zinde hissediyorum. Başımın ağrısı kalmıyor. Zihnim berraklaşıyor. Enerji dolu oluyorum. Sabahları da insanın kendini böyle hissetmesi mümkün mü? Baykuş olmak ne zor... Dünyanın bütün serçelerine, bütün kumrularına selâm olsun. Hüseyin Türkyıldırır telefon etti. Cumartesi günü sabahleyin buraya uğrayabilirmiş.

Galatasaray-Arsenal maçını seyretmemek, sesini duymamak için odama geçtim. Birçok şey yetmiyormuş gibi bir de buna sinir olmak istemiyorum.

18 Mayıs 2000

Bugün akşam Hüseyin Türkyıldırır ve tiyatrocu Mehmet Beyazıt geldiler. Filmin yapılacağına dair umudum arttı. Türkyıldırır benim sandığım gibi değil. Galiba iyi bir insana benziyor.

23 Mayıs 2000

Bu gece rüyamda daracık bir borunun içinde yanmakta olan bir ampulü görmeye çalışıyordum. Ampul, (sözde) 3-4 gündür

yanıyormuş. Piller bitmek üzereymiş. Benim de piller bitmeden, (ampul sönmeden yani) ışığı görmem gerekiyormuş. Daracık borunun içinde yanan ampulü görmek için gözlerimi zorluyordum. Sanki bu daracık borunun içine girmek istiyordum. Nefes nefeseydim. Boğulacaktım. Ben görmeden ampul sönerse, bu intihar gibi bir şey olacaktı. Dünyanın en acı veren pişmanlığı gibi bir şey... Çırpınıyordum. Boğulacaktım. Sanki o daracık borunun içine girmeye çabalıyordum. Uyanmakta az daha geç kalsam ölebilirdim. Sanıyorum böyle bir kâbusun sonunda öleceğim ben. Bu daracık boru ve ışık, yaşadığım sıkıntının resmi miydi, bilmiyorum. Çocukluğumda da koca bir dağın altından geçen daracık bir tünele hapsederlerdi beni. Tünel öyle dardı ki, başımı oynattığımda burnum toprağa dokunur ve yüzüme toprak dökülürdü. Nefes nefese yatağımdan fırlardım. Bir keresinde kardeşimi beton bir bloğun içine gömmüşlerdi. Onu kurtarmaya çalışıyordum, beton hızla donuyordu. Allah'ım beni koru, sana sığınıyorum. Allah'ım yalnız sana sığınıyorum. Korktuğum her şeyden sana sığınıyorum.

25 Mayıs 2000

Bugün Türkyıldırır'la konuştum. Bu adamlar bu işi yapabileceğe benzemiyor mu nedir? İnşallah yanılıyorumdur. Sinema gözü, pek insanların işi. Aradan üç ay geçti, daha bir milimetre yol almış değiliz. Film, bir mevsim filmi. En geç yarın sabah toparlanmamız gerek. Hâl böyleyken biz hâlâ olduğumuz yerde patinaj yapıyoruz. Ayşe Şasa ne kadar haklı: "Bu adamlar insanı mahvederler." En iyisi *25. Kare* adlı senaryoya devam etmek. Bu projenin adı da bir türlü netleşmedi. Gece 4'e kadar çalıştım. Çocuklar harika. Nihal bu çocuğu mahvedecek. Buna izin vermemeliyim, ama elimden bir şey gelmiyor.

26 Mayıs 2000

Bugün nöbetteydim, ama cesurdum. Allah'ım ne olur, hiç olmazsa korkumla uygun bir yerde yüzleşeyim. Hiç olmazsa bu

kadarcık olsun duamı kabul et! Allah'ım... İnsanların bana kamyon çarpmış bir köpek yavrusuna bakar gibi bakmalarını istemiyorum. Bugün anama akşam yemeğine gittim. Bir bacanın üzerinde yer alan leylek yuvası dikkatimi çekti. Köydeki tek leylek yuvası yalnızca bu kaldı. Başka yok. Eskiden ne çoktu. Yılda bir kez gelen konuklarımız da gelmiyor artık. Kırlangıçlar ise çoktan başlarını alıp gittiler. Dam altlarındaki yuvaları çoktan tarihe karıştı. Bizler konuk uğramayan evlerin sahipleri olup çıktık.

28 Mayıs 2000

Birçok insanın küçük bir sarsıntıda çığlık çığlığa kaçıştıklarını gördüm TV'de. Depremfobiklere kızmaya başladım. Onların kaçacak bir sokakları var. Ya ben kendi depremimden nereye kaçacağım? Nöbetlerimde boyutlarını kestiremediğim içimin karanlığı üstüme yıkılıyor, korkuyorum.

1 Haziran 2000

Bu sabahı bir daha asla yaşamak istemiyorum Allah'ım. Eminim ki, bu sabahki korkunun izi, ömür boyu kan pıhtısı halinde yüreğimde yaşayacak.

Haşim Bayram'la görüştük. Hiç de zor adam değil. Yarın bana hayatını anlatacak. "Yarın Cuma'dan sonra çıkarız, açık bir yere gideriz" dedi. *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nun bir inci olduğunu söyledi. "Sen soyadın gibi bir adamsın, gardaş" diye iltifat etti. Film start alacağa benziyor. Bu gece danışmanları evlerinde *BDK*'yı okuyacak. Gece Haşim Bey'in verdiği filmi izledim otelde.

2 Haziran 2000

Öğleye kadar filmi bir kere daha izledim. Filmin neresi Metin Çamurcu'nun, neresi başkasının, açıkça ortada. Ben de sınırlarımı kesin belirlemeli ve korumalıyım. Yoksa...

Öğleden sonra gene Haşim Bayram'la görüştük. Danışmanları senaryo hakkında düşüncelerini söylediler. Hiçbirisi dişe dokunur bir şey söylemedi. Adamlar ezbere konuşuyor. İşten anladıkları yok. En doğru tespit gene Haşim Bayram'dan geldi. "Öğretmenin öğretmen olduğunun altı çizilmeli." Çok doğru ama yalnızca bu doğru. Öneriler doğrultusunda senaryo üzerinde yapacağım çok fazla bir şey yok. Cidden yok. Haşim Bayram'ı memnun edecek değişiklik yaparsam benim güzelim öykümün canına okunur. Bunun sanatçı kaprisi filan olmadığını anlatamadım. Mehmet Bey, Hüseyin Bey, gerçekten iyi insanlar; ama sanki biraz kurnaz davranıyorlarmış gibi geldi bana. Onlarla çalışacak olursam Mehmet Bey'den kendimi korumalıyım. Sabaha karşı köye geldim. Allah'ım beni utandırmadığın için sana şükürler olsun. "Konya'daki Ehlullaha" teşekkürler...

6 Haziran 2000

Bugün aradığım disketleri bulamadım. İnsanın üç parça eşyasını yerleştirip istediği zaman istediğine ulaşabilmesi ne kadar güzel. Benim asla böyle bir lüksüm olmadı. Her şey bir dolabın içinde duruyor. Dolabın önünde eşya yığılı. Dolabın içi lebaleb dolu, kasetler, notlar... Hele yazılı sayfalara baktığım zaman midem bulanıyor. Bir süre sonra hepsi aynı sayfaymış gibi görünmeye başlıyor, gözlerim kararıyor. Dolabın kapağını açtım, geri geliyor; açtım, geri geliyor; açtım, geri geliyor. Bu sefer de dolapta yığılı duran eşyalar kayıp dökülmeye başlamasın mı? Korkunç sinirlendim. Dolabın kapağını duvara çarptım, çarptım... Elim yaralandı. Bu sinir krizlerinden korkuyorum. Her şeyin sonu olabilir. Başımda katlanılmaz bir ağrı var. İçimden ağlamak geliyor. Anam misafirliğe gelmişti. Geldiğine pişman oldu kadıncağız. O zaten hep böyle problem üstüne geliyor. Kendisinden özür diledim. Benim hayatım beni bir cinnete sürüklemek için dizayn edilmiş. Nuri Bilge benim hep şikâyet ettiğimi söylüyor. Benim bir günlük yaşamımı öğleye kadar götürebilecek mi bakalım? Süleyman (yeğenim) askerden izne gelmiş. Dün ya da bir önceki gün sokakta gördüm.

Neredeyse yarım ağızla "Hoş geldin yeğen" dedim çocuğa. Bugün de özür diledim. Bugün İdris'ten de özür diledim. Sahi, bugün Osman'dan da (yeğenim) özür diledim. Bir önceki gün kucağında bebekle bize gelmiş. Neredeyse görmedim onu. Birini darıltmamak için ötekini görmemek ne kadar kötü. Benim hep bir yanım aksadı durdu, her şeyim yarım. Hep "tek"le idare etmek zorunda kalıyorum? İçimden katıla katıla ağlamak geliyor. İçimden herkesle ve her şeyle helâlleşmek, beni bağışlamalarını söylemek geliyor. Sanki yarın dönmeyesiye yolcuyum.

Çiğnediğim, saygısızlık ettiğim, sevgisine karşılık veremediğim, istemeyerek de olsa selâmını yarım ağızla aldığım birisinden beni bağışlamasını istemek fırsatını bulamazsam eğer... Bir gün nerede, ne zaman karşıma çıkacağını bilemediğim ölüm, bu fırsatı elimden alırsa, ben ne yaparım? Mezarda, koca bir toprak yığının altında hatırlarsam bu yarım kalmış hesabı, ben ne yaparım? Sahi ben ne yaparım? Ya da, ya da vakitsiz ölümüyle bir dost bana bu oyunu ederse, ben ne yaparım? Allah'ım herkes beni bağışlasın. Allah'ım vicdanımın acısına "Dur!" de! Benim kendime ettiğim kendime yeter, benim kendime ettiğim kendime yeter.

Bugün öğrendim. Anamla babamı ziyarete gitmiştim geçenlerde. Babam evde yoktu. Dışarıdan gelip de ayakkabılarımı eşikte görünce, eve girmeyip ahırda beklemiş. Yüzümü görmemek için beklemiş. Ne zaman ki ayakkabılarım eşikte yok, eve o zaman girmiş. Bunları kahvede birilerine kendisi anlatıyor. Allah'ım ne olur, en yakın senin şahit olduğun bu çok kötü baba-oğul ilişkisinde alacağım varsa, fazla geç olmadan bana lütfet! Allah'ım bana ak bir alın, sıcak bir ekmek ve duvarları sağlam bir yuva lütfet! Babam bana, bir domuza bakar gibi bakıyor ve hep öyle baktı. Dağarcığımı karıştırıyorum da, ona ait yaşamış olduğuma sevindiğim hiçbir anım yok. Ben bu adamı seviyor muyum? ... rağmen, belki de, hâlâ, hem de çok...

7 Haziran 2000

İstanbul'dayım. Akşamüstü Beyoğlu'ndaki Ezgi'de Zeki Demirkubuz'la buluştuk. Zeki bana Yüksel'in bir başka versi-

yonu gibi geliyor hep. Beni sis ve duman içinde bıraktı. Sanki kendisine yük olacaktım. Ne oluyor bu insanlara... Hayatı flu görmek, emin olamamak beni bunaltıyor. Hemen o akşam memleket özlemi içimi yakmaya başladı. Sinema için bunca acı duymaya değer mi? Bu kent beni kusuyor. Aynı bulantıyı ben de duymaya başladım. Defolup gitmeli miyim, şimdi 3 saat sonra otobüs var.

9 Haziran 2000

İlker'le beraber Esra'ya gitmek için yola çıktık. Sıcaktan korunmak için Japon turistlerin giydikleri bir şapka aldım. Beşiktaş'ta, bir yerde yemek yedik. Hava sıcaktı. Nöbete çağırdılar. Atlattım. Minibüste yeniden çağırdılar. Esra'nın olduğu yere doğru yürürken gene çağırdılar. Bu kez ciddiydi. Bir kadın kolonya vermek istedi, sol kolum yoktu. Kafamın içinde ateş yanıyordu. Bıktım. Bu hayatı nasıl götüreceğimi bilemiyorum. Bu proje yarım kalsın hiç istemiyorum. Oysa evden çıkarken ne kadar cesur, ne kadar umut doluydum. Bu hastalık alay ediyor benimle. Tıpkı kedinin fareyle oynadığı gibi. Farenin özgür kalması için önce fırsat tanıyor, mutlu fare tam kurtulacakken, üstüne atlayıp yeniden dişlerini geçiriyor. Kedi, senden daha acımasız kim var? Dişlerini gırtlağıma geçir ve sık! Ya da rahat bırak beni. En ucuz (*görünen*) şeyin benden bu kadar uzakta olmasına çıldırıyorum. Allah'ım bana yardım et! Her sağlıklı insanı kıskanıyorum. Yuvasını kaybeden bir karınca görmedim hiç. Konduğu daldan düşen serçe de görmedim. Dünyanın en mutlu insanı olmam için ne çok sebebim var oysa. Bir karşı neden diğer tüm nedenleri geçersiz kılıyor.

[10] Haziran 2000

Senaryo öylesine fâş oldu ki... Bugün *Kanal 7*'ye, Cahit Koytak'ın görüşlerini almak üzere yapımcıyla birlikte gittik. Yapımcı iyice [...]. Cahit Koytak, hoş bir insan. Bana birlikte senaryo

üzerinde çalışmayı önerdi. Temelli berbat oldum. *Bozkırda Deniz Kabuğu*'mun, bu en sevgili çocuğumun canına okundu. Kötü yola düştü sanki. Onu bundan sonra ne kadar sevebilirim, bilmiyorum. Çıkarken Süleyman Çobanoğlu'nu gördüm. Dünya bir yana, Çobanoğlu bir yana. Onu gördüğümde nerede olursam olayım, bir yurt özlemi duyuyorum. Çocukluğumun Ağustos güneşleri altındaki, harman yerlerinden toprak sıvalı, toprak tabanlı evlerin artık kaybolmuş serinliğine dayanılmaz bir arzu duyuyorum. Çobanoğlu, unutulmuş eski bir rüyayı uyandırıyor içimde. Yeni sürülmüş bir tarla, toprak kokusu, iki yanı ulu kavaklar dizili bir köy yolu, tarla dönüşü bir öküz arabasının üstünde yorgun yakılan bir cigara... Bana "Bırak sinemayı, köyüne dön" diyor sanki. Sanki yarın kendisi de dönebilecek. Bu akşam evi toplaması gerekiyor.

Hayatla aramda kalın bir buzlu cam var. Asla hayata nüfuz edemiyorum. Bıktım. Ey şen şakrak Beyoğlu. Şimdi tiksiniyorum, İzmit'e varmadan özleyeceğimi bildiğim hâlde.

13 Haziran 2000

Doktora gitmek zorunda kaldım. Bazen her şey ne kadar kolaylaşıyor. Yarın yeni bir ilaç programı uygulayacağım, nöbetlerim bitecek. Doktorun dediğine göre, 4 yıldır yanlış ilaç kullanıyormuşum. Bundan sonra hiç nöbet görmeyecekmişim. Oh! Ne güzel. Allah'ım ben *küçücük* şeylerle de mutlu olabiliyorum. Bu *küçücük*ler ne kadar büyükmüş meğer. Beni, kendinsiz bırakma, ne olur. Beni bana da bırakma! Ben kendimin hainiyim. Yolda Aylin'i gördüm. Ne kadar da güzel kız. Bu filmdeki en doğru oyuncu. Filmi çekmeden büyümesinden korkuyorum.

14 Haziran 2000

Bugün nöbet yaşadım. Hem de sıkı bir nöbet... Karşı sokağa doğru yürürken kimseler görmesin diye, az daha düşüyor-

dum, Mehmet yakaladı. Tam her şey iyi olacak derken... İyi ki Mehmet vardı yanımda. Bu nöbet vesilesiyle Mehmet ile Şerif barışmış oldular. Akşama doğru uyudum. Akşam Mevlid Kandili. Dinç bir kafaya ne kadar ihtiyacım vardı bu gece.

17 Haziran 2000

Takvimimin yaprakları, bilmiyorum kaç gündür koparılmamış. Bugün ayın kaçı olduğunu bilmiyorum. Zaten bu pis rakamlarla aram hiçbir zaman iyi olmadı. Bugün avluyu dolduran adam boyu otları Emetli Mehmet gelip biçti. Bacaların onarılması gerekiyor. Bir gün başının üstünde bir çatı olan o mutlu adamlara benzeyecek miyim? (İçimden ağız dolusu küfür etmek geldi. Susuyorum.) Başköylü Ali'ye pazar dönüşü bacaları gösterdik. 250 baca tuğlası, bir torba çimento ve bir torba kireç gerekiyormuş. Ali emekli oldu ama hâlâ çalışıyor. Ben emekli olunca bir gün durdurmayıp işten çıkardılar. Benim bu küçücük mutluluğum, bazılarına batıyor.

Akşamüstü gökyüzü yağmur yağacakmış gibi karardı. Gökyüzünü böyle gördüğüm zamanlar içim mutlulukla doluyor, nedendir bilmem. Böyle bir gökyüzü altında başımı sokacak bir çatım olsaydı, kaygısız bir başım olsaydı... Ortalık kararıp eve girdiğimde yağmur başlasaydı; ucuz, küçük düşler görseydim. Yaşamım, beni mutsuz etmek için dizayn edilmiş. Gece saat 01'e kadar Şerif ve İsmail'le kahvedeydik. Kahveden çıktığımda usuldan yağmur çiseliyordu.

18 Haziran 2000

Saat 11'de Şerif geldi. Birlikte Tavşanlı'ya gittik. Sonra Moymul'a, sonra Dedeler'e... Yolda Aylin'i gördüm. Biraz değişmiş. Kucağında kardeşi vardı. Bu kızı gördüğümde utanıyorum. "İki aya kadar belki başlarız" dedim. Allah'ım, ne olur,

bu sefer olsun beni utandırma! Moymul biraz işe yarar gibi. Dedeler yanılttı. Geldik, dükkânda oturduk. Senaryoyu yeni baştan okumaya çalıştık. Usanmaya başlıyorum.

19 Haziran 2000

Bu hain ve kalleş yeryüzünde, tek ve en güvendiğim Sevgili Dost'u kaybettiğimi öğrendim. Buna hazırlamıştım kendimi. Duyduğum an fazla acı duymadım. Şimdi yavaş yavaş dokunmaya başladı. Dualarımı yeni baştan tanzim etmem gerekiyor. O, sırtımı yasladığım bir karlı dağ(dı). Gene öyle olmaya devam edecek. O muhteşem güç, O muhteşem iktidar sahibi, aramıza ölümün girmesine izin vermeyecektir. Erciyes'ler, Uludağ'lar hep oradaydı, gene hep orada olacak.

21 Haziran 2000

Kafamın içinde ateş yanıyor. Bu ateşten korkuyorum. Her korku, gelecekteki muhtemel korkularla tehdit ediyor beni. Kafamın içinde ateş yanıyor. Doktorun dediği gibi psikolojik değil bu ateş. Termometreyle ölçülebilen cinsten. Ağzım iyice bozuldu. Çok pis sövmeye başladım. Bu hastalık beni temelli sinir etti.

Bugün oyuncumu (Aylin'i) gene gördüm. Harikaydı, cıvıl cıvıldı, inanılmaz güzel... Bir arkadaşıyla gezmeye çıkmış. Yakup onu böyle görürse, ölür. Mahvolur benim Yakup'um. Onu her gördüğümde utanıyorum. Alelacele kurduğum cümlelerle durumu anlatmaya çalıştım. Allah'ım beni utandırma! (Kimseden.)

Bu toplumda hem yoksul hem onurlu yaşamak mümkün değil. Ucuz nutuklardan bıktım. Kendi onur ölçülerimden teselli bulurdum eskiden. Bu ucuz nutuklardan bıktım. Kendimi kandırmak istemiyorum artık, ne yalan söyleyeyim, sefaletin ta göbeğinde yaşıyorum. Sağlığım bari yerinde olsaydı. Sözde

bu yeni ilaç programıyla on güne kadar hiçbir şeyim kalmayacak. Buna inanmak istiyorum. Hayat denen yoldaş yarı yolda, o kadar çok yüzüstü bıraktı ki beni, artık sadakatine güvenim kalmadı. İşte yalnız bu noktada aldanmış olmak istiyorum.

İlker bugün gelecekti. Niğde'deki işi uzamış. Altın Portakal'a ve *Cine5*'e filmleri teslim etmek için yalnızca 9 günüm var. Daha filmin çekimi bitmiş değil. İFR'de sorun çıkmasa bari. Yeni senaryoya elimi sürmeyeli neredeyse bir ay oluyor. *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nda yeni ışıltılar yakalayacakmışım duygusu içindeyim. Allah'ım, bana yardım et!

9 Temmuz 2000

Bugün nöbetteydim. Nöbetteyken anam vardı. Kendimi berbat hissediyorum. Bu hayat yaşanılmaz geliyor. Kısa filmler çok kötü. Ben bu kibarlığı bir kenara bırakmadığım sürece, iyi bir yönetmen olmam gerçekten güç. Bu konuda Çiğdem çok haklı.

11 Temmuz 2000

Senaryoyu rötuşluyorum. Herhâlde hoş şeyler oluyor. Hayat ne zor. Projene inanan bir kişi bulmak için neredeyse bir ömür gerek. En doğru kişi de karşına en son çıkan kişi oluyor. Thomas'ı aramalı, filmi kurtarmanın yolunu düşünmeliyim. Ayrıca Mine Kırkağaçlı'nın adını da unutmamalıyım. Allah kahretsin, yakında gene parasızlık çekeceğim.

Para yokluğuyla benim başıma dert olduğu kadar, inanıyorum ki, varlığıyla da başına dert olanlar var. Allah'ım, istediklerime kavuşmama yalnızca çeyrek kaldı. Beni utandırma, ne olur. Bu kadar yakınlaşmışken hele... Beni utandırma, ne olur. Biliyorsun ki, yalnızca senden yardım isteyebileceğim bir hayatım var. Sana öylesine muhtacım.

19 Temmuz 2000

Bu adamlar gevşek. Bu adamlarla yapılacak sinema gevşek, yavşak ve yumuşak bir sinema olur. Dünyamı başıma yıktılar. Bana suçlu muamelesi yapıyorlar. Korkunç başım ağrıyor.

21 Temmuz 2000

Bizim oğlana ve yeğenlerime oynanan oyun, sinirlerimi altüst etti. Bu ülkede puştun enflasyonu var. Korkunç başım ağrıyor. Sinirlerim altüst. Öğleyin nöbete çağırdılar. Hani çağırmayacaklardı? Yarın Haşim Hoca'yla görüşeceğiz. Unutmadan notlar almalıyım. Korkuyorum. Sağlam görünen ve aslında çürük olan bir merdivene tırmanmak gibi bir şey bu. Benzer görüşmeleri kaç kere yaptım ben. Saat 7'yi geçti, simitçi geçmedi hâlâ. Karnım çok aç. Kalkıp şu notları çiziktirmeliyim. Çiziktirmeliyim ki, kendimi savunayım, unutmayayım. Görüşmemizin ta başında Haşim Hoca bire karşı yüz bin galip. Çevresi onaycılarla dolu. Zenginin dediği hep doğru olur. "Zenginin fıkrası komik olur" demiş atalar. Gülmek gerek.

22 Temmuz 2000

Bugün Haşim Hoca'yla Emirdağ'da görüştüm. Koşullar çok sağlıksızdı. Adamcağıza çevresindeki onlarca ricacı, nefes aldırmıyordu. Bu sağlıksız ortamda hayatımdaki en önemli şeyi, sinemayı üç dakika içinde anlatmak zorundaydım. İnşallah başarmışımdır.

23 Temmuz 2000

Bugün gene rüyamda ağırlık bastı. Yakıcı bir ışığın altında rüyamda, Emirdağ'daki yalnız yekpare taştan meydana gelmiş

dağı gördüm. Dağ üstüme devriliyordu sanki. Nefes alamıyordum. Işığı yakmak için yanıbaşımdaki masa lambasını aradım, bulamadım. Lamba devrilmişti. Devrik lamba, el yordamıyla lambadan başka bir objeye benziyordu. Onu el yordamıyla bir lambaya benzetinceye kadar epey uğraştım. Ben uykumda nöbet mi yaşıyorum yoksa?

26 Temmuz 2000

İstanbul'dayım. Gelir gelmez Esra Film'e uğradım. Bu adamlara güven olmuyor. Hüseyin Türkyıldırır ertesi gün Haşim Hoca'nın İstanbul'a geleceğini söyledi. Sevindim. Haşim Hoca'yı gökte ararken yerde bulacaktım. Şansım dönüyor mu ne?

Beşiktaş İskelesi'nde Mustafa Preşeva ile buluştuk. Geceyi onun evinde geçirdim. Preşeva müthiş adam. Neden onun gibi on tane daha yok şu memlekette? On Preşeva ile sinemamız Hollywood'a duman attırırdı. Yüz tanesiyle bu kötürüm ülke, Amerika gibi olurdu.

27 Temmuz 2000

Preşeva İFR'de yalnız başına çalıştı, ben Esra Film'de Haşim Hoca'nın gelmesini bekledim. Meğer Haşim Hoca başka yere gelecekmiş. Mehmet Beyazıt onunla görüşmemi engelledi. Kendisi görüşecekmiş. Ağzını balık ağzına benzetip "Benim on dakikamı çalmaya ne hakkın var?" dedi. H. [T.] de kuyruğunu kısıp bir kenarda seyirci kaldı. Kendinden güçlü olanlara karşı kuyruklarını sallayan köpeğe, güçlü olduklarına karşı da yırtıcı bir çakala dönüveriyorlar.

28 Temmuz 2000

Preşeva'yı tek başına çalışırken gördüm. Kurgucu çalışıyor, yönetmen haytalık yapıyor. Film, olağanüstü gidiyor. Ben bu

filmi gözden çıkarmıştım kurgu yüzünden. Şimdi bedavadan bir film kazanıyorum. Hem de iyi bir film. Yaşasın Preşeva!

31 Temmuz 2000

Film bitti. Efektler, ses, her şey mükemmel. Preşeva'ya borcumu nasıl öderim? Öğleden sonra İhsan Kabil'e uğradım. "Hazar Film'i kuruyoruz. Mustafa gelecek yakında askerden." Akşam boğazda yat gezisi yaptık. Beni açmıyor böyle şeyler. Deniz, Boğaz, Yakup'un açısından bakınca güzel görünüyor.

4 Ağustos 2000

İdris'le Tavşanlı'ya gittik. Sokakta bir kızla işaretleştiler. İdris beni bırakıp kızın yanına gitti. Ben şikâyet edilmeyen bir baba olmaya çalışıyorum.

5 Ağustos 2000

Ethem (yeğenim) kampanyadan aldığı cep telefonunu İdris'e satmak istemiş. O da almış. Param olsaydı, Ethem'e ihtiyacı olan parayı verirdim; telefonunu satmak zorunda bırakmazdım. Zoruma gitti. Acı duydum. Allah'ım benim kalbim böyle havadan nem kapar olmasaydı keşke. Ya da param olsaydı...

6 Ağustos 2000

Saniyede 24 Kare'nin senaryosunu bulamadım. Hayatım içinden çıkılmaz şekilde karışık. Enerjimin tümünü bir şeyleri aramakla harcıyorum. Sinirlendim. Nöbet yokladı.

İhsan Kabil'le konuştuk. Cevdet Bey (Akçalı) sözünde duracağa benziyor. İhsan Kabil mutlu (Sesinden belli). Yakında Cevdet Bey'le görüşeceğiz. Oh ne iyi. Allah'ım ne olur, Allah'ım ne olur, Allah'ım ne olur, beni bu yavşak ve bu gevşek adamlardan kurtar! Amin. Antalya'ya filmin betacam kopyasını gönderdim. Kendime boyalı kalemler ve çocuk oyuncağı film göstericisi aldım. Bunları ilk kez suçluluk duygusundan uzak olarak yaptım. Hem de 45 yaşında. Onlara dokunmanın bir keyfi vardı. O keyif, aynen durup duruyormuş. Bugün bir buçuk milyona çocukluğumu satın aldım.

Bugün ilk boyalı kalemlerimle ilgili anımı oğluma, yeğenime ve İsmail'e anlattım. İlkokulun ilk yıllarımdaydım. İki buçuk liram vardı, altı renkli boyalı kalem aldım. On iki renklisine param yetmiyordu. Anamla babam görmesin diye damın (ahırın) gözüne sakladım. Burası o kadar göz önünde bir yerdi ki, görülebileceğini nasıl düşünemedim bilemiyorum. Bizimkiler görmüşler. "Çocukluk..." deyip gülmüşler sonra. Boyalı kalemler satın almanın bu kadar korkutucu bir suç olduğunu asla anlayamıyorum, asla anlayamıyorum. İlkokul dört ya da beşte de bir de fotoğraf makinem olsun istemiştim. Olmadı. Hâlâ olmadı. Ben resimleri seviyordum, masalları seviyordum, renkleri seviyordum. Farklıydım, farklı olmak suçtu.

Renkleri ve resimleri severim oldum olası. En çok sevdiğim rengin ne olduğunu soranlara yeşil ya da gri olduğunu filan söylerdim hep. Giderek buna kendim de inanmaya başladım. "Deli alı sever" darbımeselenin etkisinde kalarak böyle davranmış olacağım. Şimdi itiraf ediyorum, en çok sevdiğim renk, kırmızı. Kırmızıyı deli gibi seviyorum.

9 Ağustos 2000

Bugün cinler tepemde. Ani coşku ve ani çöküntü yaşıyorum. Coşkudan hemen sonra gelen çöküntüye katlanmak zor. Hayat

tüm anlamını yitiriyor. Ev çok sıcak. Bunaltıcı. Kendime bir iş arıyorum. Dikkatim sürekli dağılıyor. Senaryo hâlâ kayıp. Akşamüstü ansızın bir nöbet yokladı. Bugün birisiyle hırlaşmalıyım. Bu gece iki kere varsanım gördüm. Şerifle hırlaştık.

10 Ağustos 2000

Bugün berbere gidip tıraş oldum. Berber koltuğunda nöbet gelmesinden korkuyorum. Kafam berbat durumda. Doktora telefon ettim. Bir ay sonra bana yeni ilaç verecek. Nöbetlerim bütünüyle kaybolacak. "Bana inan" dedi. İnanmak için canımı veririm.

[11] Ağustos 2000

Bu gece sabaha kadar hep boğulma rüyalarıyla uyandım. Yeniden aynı korkulara dönmemek için bir süre uyumamaya çalıştım. Her yanım ağrılar içinde. Rüyalarım birkaç saniye kadar daha uzun sürmüş olsa, belki de öleceğim. Nefes nefese kendimi yataktan dışarı atıyorum. Yalçın, merhametsiz bir dağ üstüme yürüyor. Su, güneş, yoğun bir aydınlık hep boğulma duygusu uyandırıyor bende. Bunun nedenlerini çocukluğumda aramaya çalıştım. Çocukluğumun hiç de sağlıklı bir aile içinde geçmediğini artık itiraf etmeliyim. Bebekliğim koca bir aile içinde geçti. İlk torunları, ilk çocukları, ilk yeğenleri olduğum için kıymetliymişim. Canları sıkıldıkça leğene oturtup yıkarlarmış beni. Nefes nefese kalıp hava yerine su yuttuğumu, gözlerimi yakan sabunun verdiği sıkıntıyı, çığlıklarımı çok iyi hatırlıyorum. Benim bu durumum karşısında onların keyifli kahkahalarını da... Nerede leğen görsem ağlamaya başladığımı anam hâlâ anlatır.

Ayaklarımdan bir iple bağlayıp yüksek mi yüksek bir kale duvarından baş aşağı uçuruma sarkıtırlardı rüyalarımda. Gözlerim güneşe karşı olurdu, kaçıramazdım. Yoğun bir aydınlıkla

yanardı gözlerim. Ellerim arkamda bağlı olduğu için yapacak bir şeyim yoktu. Beyaz bir körlüktü bu. Beyaz bir karanlık. Nefes alsam ciğerlerime karanlık dolardı, boğulurdum. Cehennemi böyle düşünürdüm ben. Çocukluğumun rüyaları geri mi döndü nedir? Bir keresinde amcamın karısı bacaklarımdan tutup baş aşağı avludaki kuyuya sallamıştı beni, kızını bir daha dövmeyeyim diye. Başımın üstünde koca bir silindir gibi uzayan koca kuyu, silindirin ucundaki karanlık su, kuyunun taşlarına tutunmaya çalışan çırpınışlarım, hâlâ taptaze... Ve ben, bir kadının topuklarından tutup baş aşağı boşluğa sarkıtabileceği kadar küçüğüm, hafifim. Bugün çocukluğuma ait öfkelerim yeşeriyor. Kaplıcalardaydık. Babam yüzme öğrenmem için tutup havuza atıverirdi beni. Onun, benimle ilgisi olan her konuda böyle özel yöntemleri vardı. Lökür lökür su yutardım. Boğulacağım sıra bir merhamet sahibi gelip kurtarırdı. Ciğerlerime dolup beni boğmaya çalışan sıcak, kükürtlü su, bugün de genzimi, burnumu ve gözlerimi yakıyor.

Allah'ım, ben uyurken masum değil miyim? Uyuyanlar senin merhametini cezbetmez mi? Sana sığınıyorum ve kendimi emin hissetmek istiyorum. Yalnız senden merhamet diliyorum. Ağrılı başımı senin, senin merhametinin yumuşak yastıklarına bırakmak istiyorum. Evrende yalnızca orada rahat edeceğimi biliyorsun. Benim hastalığım ve ilacım belli. Sana ne kadar muhtaç olduğumu sen daha iyi biliyorsun.

[12] Ağustos 2000

Bugün başımı kaldıramayacak kadar yorgun ve güçsüzüm. Sürekli ateş basıyor. Sürekli nöbete çağırıyorlar. Kaç gün var ki, hiçbir işe elim varmıyor. Zihnimin sürekli bir şeylerle ilgilenmesi gerek. Bir hemen yapacaklarımla, bir de bir yıl sonra yapacaklarımla... Bu ateş basmalar, isteksizlikler, dermansızlıklar, ağrılar sakın doktorun şüphelendiği gibi brusella mrusella olmasın. Bir bu eksikti zaten. Aman Allah'ım! İlker'in askerliği bugün bitiyor sözde. Ondan telefon bekliyorum, henüz aramadı.

[13] Ağustos 2000

Yarın sabah İstanbul'a gideceğim. İstanbul yolculuğu öncesi beni bir korku sarıyor. Aman Allah'ım! Hayatımdaki en baskın duyguyu söyle deseler, hiç düşünmeden söylerdim: KORKU! Korku, ne katlanılmaz bir duygu. Ne olur, sevdiklerinin hürmetine beni bu duygudan kurtar!

14 Ağustos 2000

İlker'in (arkadaşı Sedef'in) evinde kaldım. Burası hoşuma gidiyor. Her şey bıraktığım gibi. Kendimi çok özgür hissediyorum. Cevdet Bey'le randevumuz Perşembeye rötar yaptı.

16 Ağustos 2000

Mesut Uçakan'ın bürosundaydım. Mesut Bey, yat gezisinde ve telefonda söylediklerini unutmuş. Bu adamlar, hep böyle. Kendileri de sinemaları gibi. Filmimi eleştirecek yanını bulamayınca bana sahneye koyma dersi verdi.

17 Ağustos 2000

Cevdet Bey'le Bayramoğlu Sahil Sitesi'nde buluştuk. Bizi çok hoş karşıladı. Şimdilik her şey yolunda gibi. Allah'ım, ne olur hep böyle gitsin, hiç değilse bu sefer böyle gitsin. Basın İlan Kurumu'nun Başkanını meğer yazılarından ve şiirlerinden tanıyormuşum: Gültekin Samanoğlu'ymuş. Onun o olduğunu daha sonra öğrendim. Oysa beni çarpan anıların sahibiydi Samanoğlu.

İhsan Kabil'le [H. T.]'yi konuştuk. Ayşe Abla'nın (Şasa) bu tür insanlar için bir sözü varmış: "Onlar hiçbir zaman bütün kapı-

ları kapatamazlar. Kaçmak için mutlaka bir kapıyı açık bırakırlar." Ne kadar doğru.

21 Ağustos 2000

İstanbul ile köyüm arasında bir ritim uyumsuzluğu yaşıyorum. İstanbul'da her şey ne güzel yolunda (gideceğe benziyordu). Burada her şey dingin. Sabırsızlık, ne yapacağımı bilememek beni yoruyor. Öğleden sonra "Anasını satayım!" deyip uyudum. Oysa bir şeyler yapmak istiyorum. Uyandığımda kocaman bir baş ağrısı vardı. Bir anda nöbetin ruh hali içine düştüm.

24 Ağustos 2000

Sabah 07'de nöbetteydim. Nedense bu sefer nöbet çok uzunmuş gibi geldi bana. Çok korktum.

İdris'le Kütahya'ya gittik. Ayşe'nin sağlık karnesini çıkarttık SSK'dan. Vali Yardımcısı Hasan Bey'i görmek istedik, yoktu. Yeni vali gelince her şey değişmiş sanki. 40 yıl başbakanlık ve cumhurbaşkanlığı yapan adamı değiştirmek aklımıza gelmiyor da, herhangi bir bürokratın ömrünün yarısını yollarda geçirtiyoruz.

25 Ağustos 2000

Rüyamda idama mahkum edildim. (Sanırım günce diye yazdıklarım hep geceleri anlatıyor.) Az sonra asacaklardı beni. Yanımda babam vardı. Anam aklıma geldi. Görmek istedim. Az daha unutacaktım. Başka kimse aklıma gelmedi. Kimsenin varlığının bile farkında değildim. Korkunç bir haksızlık karşısında yenik düşmüşüm, ölecektim. Babam, "Kaç!" dedi bana. Kaçmakla kurtulamayacağımı biliyordum. Sevinerek uyandım. "Oh!" dedim, "İyi ki rüyaymış..."

26 Ağustos 2000

Anam geldi. Ona dün geceki rüyamı anlattım. Yanında fazla kalamadım. Şerif telefon etti. Anamla uzun uzun beraber olmak istiyorum.

27 Ağustos 2000

Bugün yaşları 11-12 arası dört çocuk geldi. Belgesel çekmek istiyorlarmış. Adım "sinemacı"ya çıkmış ya, benden akıl sormak istemişler. "Durun, bekleyin beni" dedim. Gidip kameramı alıp geldim. "Anlatın" dedim. İçlerinden birisinin güvercinleri varmış. Belgesel, güvercinlerin belgeseli olacakmış. Çocukların ikisi kameraman, birisi de yönetmenmiş. Dördüncü çocuk "Ben ne olursa yaparım" dedi. Kendilerinin belgesel konusu olduğunu düşünmeden güvercinler hakkında bir şeyler anlattılar. Ben de bir güzel çektim.

28 Ağustos 2000

İsmail (yeğenim) ilk öğretmenliği için Gediz'e gitti. Ethem'e (yeğenim) üniversite sınav sonuçlarında Elazığ çıkmış. Alıştım bu çocuklara, ayrılmak zor geliyor. Bu ayrılık duygusuna kendimi bir türlü alıştıramadım. Bu çağın adamı değilim vesselâm.

5 Eylül 2000

Kaç gündür dayanılmaz ağrılarla yatıp kalkıyorum. Sabah uyandım, yeniden yattım. Öğleyin uyandım, yeniden yattım. Çıkıp tarlalarda dolaşmak geldi içimden. Bu Eylül hüznünü içimde derinlemesine duymak istedim. Tabiattan ne kadar uzağım. Saat 3:30 sıralarında yeniden uyandım ve nöbet yaşadım. Günüm berbat oldu. Akşam Ethem geldi. Elindeki evraklara fotoğrafla-

rını yapıştırdı. Ethem'in bizi bırakıp gideceğini unutmuştum, gelişiyle yeniden hatırlattı. Ondan ayrılmak zor gelecek.

Halam ciddi hastaymış. Akşam onun yanma gittim. Yolcuya benziyor. Köyün ikinci büyük yaşlısı. Biz vardığımızda oldukça iyileşmiş gördüm onu. Allah'ım, yaşlılık ve ölüm ne zor. Senin merhametin yastık olsun, ben ağrılı başımı ona koyayım. Senin merhametin bağır olsun, ben ona basılayım. Senin merhametin açık kapı olsun, ben ona kaçayım; bütün korktuklarımdan sana kaçayım. Ey en güvenilen, ey merhametliler merhametlisi, beni anlıyorsun ve iyi ki varsın. Sana sonsuz şükürler...

8 Eylül 2000

Bugün bir yerlerden bir haber gelir diye bekledim. Yağmur bekler gibi bekledim. Antalya'ya, festivale film gönderdim, oradan da bir haber yok. Umutluydum. İdris kışlık odun alıp getirmiş. Bugün, yarın kömür derdi de çıkacak, parasızlık şimdiden baş gösterdi. Allah'ım şu film ne olur ödül alsın, param yok.

9 Eylül 2000

Gündüz boyuna yapacak bir şeyler düşündüm. Okumaya başladığım kitap, ellinci sayfadan sonra can sıkmaya başladı.

Gece kahvede Şerif'le tartıştık. Onunla böyle sık sık incir çekirdeğini doldurmayan şeyler için tartışıyoruz. Canım sıkıldı. Nöbetin eşiğine geldim.

Ellerimin ve kafamın kesinlikle bir şeylerle meşgul olması gerek, yoksa hastalanacağım. İçimden kalkıp köyün dışına vurup çıkmak geldi. Şöyle Karasaz'a doğru yürümek... İsmail'e söyledim, onun oturduğu yerden kalkması öyle zor ki. İçimden film çekmek, bir şeyler yazmak geliyor. Ne mi? Hiç... Cevabı içimde duruyor sanki. Kalemi elime alsam, her şey hallolacak (mı?).

Bugün bir daha anladım ki, daha uzun süre sabretmem gerekiyor. Galiba ben en çok bunu yapıyorum, sabrediyorum (sabır-

sızlanarak). İçimdeki her şeyin soğumasından korkuyorum; heyecanımın tükenmesinden korkuyorum. Allah'ım buna ne olur izin verme!

10 Eylül 2000

Dünkü nöbet psikolojisindeyim. Böyle zamanlarımda hayatla arama kalın bir perde giriyor. Hayata nüfuz edemiyorum. Hayatın içine giremiyorum, yaşayamıyorum. Eşyayı bir başka şekilde kavrıyorum. Sanki araftayım. Nefret ediyorum bu durumdan.

Akşama doğru Adnan geldi. Akşam yemeğini onlarla birlikte yedik.

Saat 12'de sokağa çıktım. 01'de eve geldim. "Gene serseri vardiyasına mı çıktın?" diye takıldı birisi. Avluya girdim, avlu karanlıktı. Ay ışığı vardı. Çatıların, bacaların gölgesi yere düşmüştü. Ne zamandır unutmuşum, başımın üstünde yıldızlar ve ayın dolaştığı bir gökyüzü altında yaşadığımı. Bir gece ay ışığını yaşamalıyım; yani çocukluğumu, çocukluğumdan bir geceyi. "Bak," demeliyim kendi kendime, "bu ay ışığıdır. Nicedir unuttuğun bir hatıra, bu ışıkla aydınlanmayı bekliyor" Şöyle kaygısız, dingin, her şeyi unutup bir gece sokak kapımın önündeki karanlık köşeye sığınıp ay ışığını yaşamalıyım. Çevremi siluetler ve gölgeler halinde görmeliyim. Şimdi ay ışığı giren bir pencerem, pencerenin dibinde bir yatağım olsaydı... Bir tüy hafifliğinde uyusaydım. (Gittikçe daha pahalı, daha ele geçmez şeyler istemeye başladığımın farkındayım. Gittikçe bu yaşam beni bir dilim ekmek ve bir bardak çaya razı edecek.)

11 Eylül 2000

Kafamın içinde ateş yanıyor. Gidip musluğun altına tutmak geliyor içimden. Bir şeyler yapmam gerek. Bir şeyler yazmam, çekmem, okumam, kendimi oyalamam, avutmam gerek.

Kafamdaki ateş, buna izin vermiyor. Yaşam ile rüya arasında bir yerdeyim. Bu çok kötü. Allah'ım, görüyorsun ki ben sağlıklı olamazsam, iyi bir kul da olamıyorum. Lütfen bana seni, sevdiklerini hakkıyla sevebilecek bir sağlık, salim bir kafa lütfet! Bu senin için ne kadar kolay. Bilmez miyim, ne kadar kolay.

"İnsan hastalığını bedeninde değil, hayatında aramalı" diyor Peyami Safa. Tam ben de böyle düşünüyordum. Böyle düşünüyor ve hayatımı "Sükûnet üzere tanzim etmeliyim" diyordum. Demek ki yanılmamışım. Evet, hastalığın kaderimiz ve karakterimizle doğrudan ilintisi var. En iyi ilaç, hayatın bütün aksiliklerine karşı tevekkül ve sükûnet. "Selâm" senin ismindir Allah'ım. Kavga ve kargaşa ülkesinden senin selâmet ülkene iltica ediyorum. Lütfen kabul buyur.

Akşam Sofular'a gittik. Ayşe'nin babası hastaymış. Orada nöbet yokladı. Başım yanıyor. Dönüşte Peyami Safa okudum. Bir şeyle oyalanmam gerek.

[12] Eylül 2000

Sol kolumdaki dayanılmaz karıncalanmayla uyandım bu sabah. Bu karıncalanmanın ötesinde bir şeydi, acıydı. Kolumun üstüne yattığım için karıncalandığını sanıyordum, meğer nöbet geçiriyormuşum. Yatağımın üstüne oturup bir güzel nöbet geçirdim. Dirliğim iyice bozuldu, ne gecem belli ne gündüzüm. Hayatın içine giremiyorum. Hayat gözümün önünde akıp gidiyor, seyirci bile olamıyorum. Bu "no contact" günlerden iğreniyorum.

Gece H. Karaca ile Karasaz'a yürüyelim istedik. Yolda nöbet yokladı, döndük. Bıktım artık. Sabretmek zor.

[13] Eylül 2000

Geç uyandım. Pek de uyandım sayılmaz. Uykuyla uyanıklık arasında bir durumdayım. Hayat benden çok uzak. Arafta gibi-

yim. Yeniden uyudum. Akşama doğru uyandığımda nöbetin ruh hali içindeydim. Kalktım, Ayşe'nin duvara astığı kırmızı kurutmalık biberlerin videosunu çektim. Allah'ım ne güzel kırmızı o öyle. Sonra bir karınca yuvasının videosunu çektim.

Birazcık yağmur yağdı. Başımın içinde ateş yanıyor sanki. Filmin akıbeti henüz belli değil. Bu yıl Antalya Festivali yalnızca yarışma şeklinde olacakmış. Allah'ım ne olur, bu film ödül alsın. Yoksa hiçbir yerden hiçbir kuruş gelecek param yok. Çalışabilecek kadar sağlığım da yok.

Akşamdan sonra bakkala gidip diş macunu, iki ampul ve altı ciklet aldım. Yeniden dışarı çıktım. Çok güzel bir hava var. Hüseyin Karaca'ya rastladım. Bana gezintilerde kendisine arkadaşlık yapan kelebeği romana yazıp yazmadığımı sordu. "Tabii yazdım" dedim. Yazmaz mıyım hiç? Yalnız onun bir kelebek olduğundan kuşkum var. Sakın Hüseyin'e arkadaşlık yapması için yeryüzüne inmiş mütevazı bir melek olmasın. "Beraber yürüyelim" dedi. Yürüdük benzinliğe kadar. Kendimi onun yanında bir kelebek gibi hafif hissediyorum. Biraz uzak dağları, ulu ağaçları konuştuk. Benzinlikten Karasaz'a doğru yürüdük sonra. Köyden epey uzaklaştık. Dönüşte ilkokulumu gösterdim ona. Okul yıkılmak üzere. Kapı pencere kopmuş. Karanlıkta sınıfları, salonları, öğretmenler odasını gezdik. Otuz şu kadar yıl önce oturduğum sıranın olduğu yeri gösterdim Hüseyin'e. Seyyar sinemacının gelip de bize film gösterdiği sınıfı, görüntünün düştüğü duvarı (Pencereleri kara bezlerle, önlüklerimizle karartmıştık). Aradan otuz şu kadar yıl geçmiş, bu sevda bu gönle düşeli, koca otuz şu kadar yıl! Selâm sana sinemam, benim koca sevdam!

Başımın ağrısı geçti.

[14] Eylül 2000

Seroxat'ın etkisi midir bilmiyorum, katlanılmaz bir baş ağrısıyla uyandım. Sersem gibiyim. Şerif ve Mehmet geldiler. Kahvede oturduk. *Yalnızız*'ın sonuna yaklaşıyorum. Nicedir böylesine

yoğun kitap okumamıştım. Peyami Safa gerçekten büyük romancı. Çok büyük bir romancı. "Dünya Romanı" deyince, ilk akla gelmesi gereken on isimden biri olmalı. Birilerine Peyami Safa'yı önermeliyim, kime? Yabancı etiket merakımız yüzünden Dostoyevski çapında yerli değerlerin olabileceğine inanamıyoruz. Onun romanında insan ruhunun hiçbir köşesi karanlıkta kalmamış. *Yalnızız*'ı bir gün birisi film yapmalı. Konu sıkıntısı içinde klozetin üzerindeymiş gibi ıkınıp sıkınan onca sinemacının aptallığına şaşıyorum.

[16] Eylül 2000

Bugünü yazmak için bilgisayarı açtım. Gene numara yaptı. Bu bilgisayar insanı üzmese olmaz. İllâ bir halt edip beni günaha sokacak. Akşamüstü sokağa çıkıp top oynayan çocukları çektim. Yeryüzünde çocuklar kadar harika hiçbir şey yok. Çiçeksiz ve çocuksuz bir dünya düşünemiyorum. Onlarsız bir film de...

Şirketin durumu hakkında hâlâ hiçbir şey bildiğim yok. Akşamdan sonra biraz Zeki ile konuştuk. Zeki'nin yanından her zaman güçlü ayrılıyorum. Bu akşam sürekli nöbet yokluyor. Bıktım. Bu günce bir nöbet güncesi olup çıktı. Başımın arkasında bir ağrı var. Hayata girmek için zorluyorum kendimi. Seroxat'ı denemeye karar verdim.

17 Eylül 2000

"Kesik kesik gürültüler duyulan, penceresi açık odalarda ölülerle durmuş olmalıdır." *Yalnızız* bitti. Ne çabuk. Yalnızlığımı biraz olsun unutabilmiştim. Şimdi daha çok yalnızım. "Sessiz, kapanık odalarla geçen günler..." Meçhul semtlerdeki yolları, beklenmedik tesadüfleri ve uzun zamandır gelmekte olduğu görülen vedaları düşünebilmelidir. Ethem yarın gidiyor.

Ethem yarın gidiyor. Gidişini düşünmemeye çalışıyorum. Boğazıma bir yumru tıkanıyor, boğuluyorum. Yaşaran gözlerimi göstermemek için diğer odaya kaçıyorum.

"Sessiz, kapanık odalarla geçen günler..." Rilke'ninmiş. Bu da Çehov'dan: "Boğucu akşamlar geçireceğiz." Yarı uyku halindeyim. Kollarımda ve ayaklarımda zerre kadar güç yok. İsmail (yeğenim) beni görür görmez rengimin soluk olduğunu söyledi. Yarışma bugün sonuçlandı, haber alamadım. İçimde bir yerin kanadığını hissediyorum. Artık pek umurumda değil. Ethem yarın gidiyor. Bir yıldır iyice alışmıştım ona. Ev halkından biri gibi olmuştu. Gerçi daha önce de aynıydı.

Ethem, İzmir'den tanıdığı iki arkadaşıyla eve geldi. Saat 22'ye 5 var. Beni tanıştırmak istemiş. (Bu durumdan utanıyorum. Sanki çevreme kendimi olduğumdan daha farklı göstermişim gibi bir suçluluk duygusu içindeyim. Eğer öyleyse beni bütün insanlar, ne olur bağışlayın.) Az önce gittiler. Saat 23:27.

18 Eylül 2000

Saat 10:15'te uyandım. Avluya çıkmak için kapıyı açınca, yoğun bir ışık gözlerime doldu. Sanki beni içeriye kovaladı. Yeniden içeriye kaçacaktım neredeyse, ışığı dışarıya hapsedip. "Sessiz, kapanık odalarla geçen günler." Bugün eşya bir tuhaf görünüyor. Avlu kapısını, sonra sokağı neredeyse tanıyamayacağım. Kapının tahtasına, tahtanın dokusuna ilk kez görüyormuşum gibi merakla, yakından, onun tahta olduğundan kuşku duyarak baktım. Bu demektir ki, değişik bir dalga boyundayım. Durum normal değil.

Saat 11:15'te Ethem'i uğurladım. Arkasından bakamadım. Gitti.

Bu sabah, saat 6'ya yakın korkulu bir rüyayla uyandım. Korkulu dediğime bakılmasın, bir ayrıntı. Farkına varmak zorunda olduğum bir ayrıntı. Cevap bulmak zorunda kaldığım bir soru. Korkulu dediğim rüya, işte benzer bir şey. Saçma sapan görünse de kendi içinde bir mantığı var. Gene boğulacaktım. Rüyam birkaç saniye daha uzasa, ölebilirdim havasızlıktan. Bu rüyaları

sanırım çözmeye başladım. Gözlerimi açtığımda minarelerde salâ sesleri vardı. Gece birkaç kez Ethem'in gideceği düşüncesiyle uyandım. Ben bu gece uyanmalarını çocukluğumdan iyi bilirim, ilk gençliğimden. Böylesi, bir bıçak ya da bir iğne dürtüşüyle uyanmak, diş ağrısıyla uyanmak... Aynı korkular ve kaygılar içinde. Bu boğulma duygusu veren rüyaları da sanırım çözmeye başladım. Ben onları nöbet sanıyordum. Gündüz de aynı duyguyla avluya fırlamak gereğini duydum. Hep bulutlara baktım, hep bulutlara. Ethem yolda... Şu anda nereye varmış olabilir? Bunun yanıtı bulutlarda mıydı? Şu anda hiçbir şeyden teselli bulamıyorum. Ne sinema, ne deniz kabukları, ne rüyalarımın kasabası Rothenburg o.d.T. Boğazımda bir yumru var, başımın arkasında bir ağrı. "Sessiz, kapanık odalara" çekilip kimseye göstermeden ağlamak en iyisi. Lavaboda yüzümü yıkarken, aynada yaşlı ve kızarmış gözlerimi gördüm. İstemeden gördüm. Görmemek için o kadar dikkat ettiğim halde. İğrençtim. Kendimden utandım. Bu halde ağladığımı gizlemek mümkün değil. Boşuna uğraşıyormuşum. Demek beni görmezliğe geliyorlar, idare ediyorlar. Ben hâlâ idare edilen bir adamım.

19 Eylül 2000

Gece bir ya da iki kez gene iğne dürtülmüş gibi uyandım. Uykuya gündüz de devam ettim. Saat 13:30 gibi haber verdiler, halam ölmüş. İyi ki öleceğine kendimi hazırlamışım. Yoksa çok daha zor olacaktı. Sıcaktı hava. Mezarlıkta başıma sıcak geçti ve sersemledim. Göz kamaştırıcı bir aydınlık vardı. Otlar sapsarı. Ufuk çıldırtıcı. Sarı bir hüzün. Tam bir Eylül... Sonra Ethem'in o anda ne yaptığını, nasıl bir ruh hali içinde bulunduğunu düşündüm. Bu soruya karşılık bulamamak, boğulma duygusu uyandırdı bende. (Gece rüyalarımın gündüz versiyonu.) Bu sancı gece başlarsa diye korkuyorum. (Unutmadan bir antidepresan almalıyım.) İşte yaşadığım kâbuslar benzer bir çağrışımla başlıyor. Mezarlık dönüşü nöbet yokladı.

İnsanlardan kaçtım. Kimsenin gözüne çarpmayan bir köşeye zorla attım kendimi.

21 Eylül 2000

Bütün gün uyudum sayılır. Ethem telefon etmiş İdris'e. "Akşamın erken olduğu yerlere sakın gezmeye bile gitme" diyormuş. Gurbet neresiyse orada akşam erken olur a çocuk. Okulun açılmasına daha bir sürü gün var. Ethem orada okulun açılmasını bekliyor. Yol uzak, otobüsler pahalı. Param olsaydı, "Okuluna kaydını yaptır, hemen gel!" derdim. Yazık! Bu yaşam başkalarına gül yüzünü gösterdi, bize hep amors durdu Ethem. Öyle zoruma gidiyor, öyle zoruma gidiyor ki...

Peyami Safa'nın bir başka romanını okuyorum: *Mahşer*. Oldukça acemi. Sanırım ilk romanı olmalı. *Yalnızız* kadar sevemedim. Bulabilsem İngiliz, Fransız çocuk klasiklerine dalacağım. Şiddetle kaçmak arzusu duyuyorum.

22 Eylül 2000

Bugün İdris'le beraber Kütahya'ya gittik. Törenden sonra Cevdet Bey'i Yoncalı'da, Termal Otel'de gördük. Konya'ya, Haşim Bayram'a beraber gitmeyi önerdi. 1 Ekim'e kadar yurtdışında olacak yalnız.

Kütahya'da, tuvalette sıra bekliyordum. Benimle birlikte iki de asker vardı sıra bekleyen. Nezaketsiz birisi benim önüme geçti. Burada nedense bu iş ağır yürüyordu. Boş boş dikilmektense askerlerle muhabbete daldım. Laf olsun diye sordum askerin birisine: "Memleket neresi birader?" Zavallı asker boşta bulundu: "Niğdeli'yim komutanım" dedi. "Boşver komutanı şimdi." dedim. Gülüştük. Utandı. Ben ondan daha fazla utandım. Özür diledim, onun bu komik duruma düşmesine neden olduğum için. "Mühim değil Abi" dedi.

Bizi yirmi yaşımızda ezip anamızı ağlatıyor, ondan sonra korkak ve daha kolay idare edilir bir toplum yaratıyorlar. Temiz yüzün gözümün önüne geldikçe, gülmekten kendimi alamıyorum. Affet beni, seksene bilmem kaç tertip jandarma eri Niğdeli Ramazan.

Minibüsle Kütahya'dangelirken Fikret'i gördüm. Demiryolunun yakınındaki kahvenin önünde oturmuş, elini ısırıyordu. Beni görsün istedim. Elimi salladım, kolumu salladım. Neredeyse minibüsün camından çıkacaktım. (Görenler beni Karagöz oynatıyor sanmışlardır.) Fikret beni görmedi. Sağlık olsun. Başka bir sefere...

25 Eylül 2000

Ara sıra güncemden bir günü Hatice'ye okuyorum. Hatice duyarlı bir çocuk, bana benzeyen yanları da var. Hoşuna gidiyor, gülüyor. "Güncende bir benim adım yok. Bir benden söz etmemişsin, aşk olsun baba" dedi. Artık güncemde onun da adı var.

Türker İnanoğlu'na göndereceğim sinopsisleri hazırladım. İdris'e söylemeliyim, yarın postaya versin. Oldukça gecikti.

26 Eylül 2000

Saat 06:30 filan. Pencereden dışarı bakıyorum. Uyanınca pencereye koşmak benim değişmeyen alışkanlığım. Yere ekip göğe bakan bir çiftçiyim sanki. Hava kapalı. Güneydoğu yönünde, ufukta bir parça, sarı bir aydınlık. İçime korkunç bir hüzün düştü. Adnan'ı aradım, telefonu gene cevap vermiyor. Hastayı merak ediyorum. Öğleyin Adnan'a ulaştım. Yarın ameliyat gerekiyormuş. İdris'le Ethem boyuna mesajlaşıyorlar. "Seni çok seviyorum. Niye bana da bir mesaj göndermiyorsun?" diye Ethem'e mesajla sitemde bulundum. Altı dakika sonra Ethem'den mesaj aldım: "BEN DE SENİSEVİ-YORUM. İYİLEŞ-

MEN İ-ÇİN DUA EDİYO-RUM SİZİ DE UNUTURS-AK KİMİMİZ -VAR Kİ PÜRKUS-UR YEĞENİN-İZ."

Akşam, rüzgar çıktı. Gökyüzü kapkara. Hava bu kadar sert olmasa yağmur yağacak diyeceğim. Kış geldi. Kış, önce gönlüme geldi bahar gibi. Oysa henüz Eylül bitmiş değil. Abidinler sobaları kurmuşlar.

27 Eylül 2000

Sabah, çok erken, penceremden güneydoğu yönüne bakıyorum. (Yalnızca orası görünüyor çünkü. Oysa kuzeye bakan bir pencerem olsun istemişimdir hep.) Gökyüzü alçaktan uçuşan bulutlarla bir tavan gibi güneydoğu istikametine doğru uzanıyor. Farklı bir dalga boyundayım gene. Karanlık odaya girip yorganı başıma çekmeli, akşam oluncaya kadar hiçbir şey düşünmemeli, kimsenin suratını görmemeliyim.

Akşam olunca sobaları biz de kurduk.

28 Eylül 2000

Gece gene ağırlık bastı. Çırpınarak uyandım. Allah'ım bu ne kötü bir şey. Az kalsın ölecektim. Bu durumu bir kere daha yaşamak istemiyorum. Uyumaktan korkuyorum. Bunun gene de bir nöbet olmasından kuşkulanıyorum. Cevabını bulamadığım bir soru var: Bu durum, bedeni sıkıntımın rüyalaşması mı, yoksa rüyamın bedenime verdiği sıkıntı mı? Şakası yok, bu hal insanı öldürebilir.

Saat 16 gibi. Gökyüzünde parça parça kara bulutlar var. Bulutların güneş gören kısımları metal gibi parlıyor. Avludaki vişne ve armut yapraklarını döktü. Hiçbir avuntum yok. Oysa bulutlarla, yapraklarla, ağaçlarla, mevsimlerle, akşamlarla, sabahlarla birlikte yaşamak istiyorum. Yaşam bensiz akmasın istiyorum, saçlarımdan habersiz bir yaprak kımıldamasın isti-

yorum. Yaşamı içmek, bütün zerrelerimde hissetmek istiyorum. Oysa ben odalara kilitlenip kaldım.

Saat 02:30. Bilge aradı. Jüri toplantısından gelmiş. Filmin (*Exorcise*) *Cine5*'ten büyük ödülü aldığını haber verdi. Allah'ım sana sonsuz şükürler olsun. Kışı parasız geçirmeyeceğim artık. Hemen kömür almalıyım. Ethem'e para göndermeliyim. Beni en çok düşündüren çatının aktarılması.

29 Eylül 2000

Öğleyin şiddetli bir şekilde nöbet yokladı. Gelmesine ramak kaldı. Akşam Şerif'le kahvedeyken iki kere daha yokladı. Agorafobimi yenemiyorum. Yenmiş olsam, nöbetlerim biraz daha rahatlaşacakmış gibi geliyor. Kalabalıkta nöbet yaşamak istemiyorum. İnsanların bana acır gibi, kimilerinin dehşet içinde bir yüzle bakmaları, çevremdeki telaşlı koşuşturmalar, bana nöbetin kendinden daha korkunç geliyor. Allah'ım beni korkumla daha uygun bir yerde yüzleştir.

30 Eylül 2000

Eylül 30; yaza ait artık hiçbir şey kalmayacak hayatımızda, anlamına geliyor bu.

Eylül'de az da olsa gene yazın bulaşığı varmış gibiydi. Gerçekleşememiş bütün umutlar gelecek yaza. Vuslat gelecek yaza, deniz kabukları gelecek yaza, yorganı üstüne çekmeden uyunabilecek sıcak geceler gelecek yaza. Dut, erik, kiraz gelecek yaza. Sular (kaplıcalar) gelecek yaza. Yaşamım hep umut etmekle geçiyor sevgili güncem. Gelecek yıl bu vakitler belki gene aynı şeyleri fısıldayacağım senin kulağına.

Mahallede düğün var. Tabancalar, tüfekler... Ortalık yıkılıyor. Çatılara saçmalar yağıyor. Hoparlörde çirkin bir müzik. İnsanın kulağına çivi çakılıyor sanki. Çok geçmedi, elektrik tellerine bir kurşun isabet etti. Tel koptu, yere düştü. Mahalle

karanlıkta kaldı. Bunlar olurken Şerif'le kahvenin önüne oturmuş, insanoğlunun havai fişek atmasının, göğe doğru kurşun sıkmasının ardındaki ruhsal ihtiyacın kaynağını konuşuyorduk. Şuydu: "Ey Allah'ım, sen oradasın ama bak burada da biz varız!" (Babamın çok kullandığı) Yerel bir deyim aklıma geldi: "Göklere ürmek."

1 Ekim 2000

Sabaha kadar uyuyamadım. Yaşamım düzene hâlâ girmedi. Bu çok kötü. 08:30'da düğün davetine gittim. Davetten geldim, kafayı vurup yattım. İdris işçilik sınavına gitti.

2 Ekim 2000

Sabah ezanları okunurken uyandım. Ondan sonra yeniden uyumak zor oldu. Okumayı denedim (*Kumarbaz*'ı okuyorum bugünlerde). Dışarıda tutmak zorunda kaldığım için kollarım üşüdü. Vazgeçtim. Başımın altına oklavamı koyup yeniden uyumayı denedim ve bu sefer becerdim. Öğleyin kapı aralığından İsmail'in yüzünü gördüğümü hatırlıyorum. "Tavşanlı'ya gidiyoruz, sen de geliyor musun?" gibi bir şey dedi herhâlde.

Akşam Şerif'le "Bu akşam ne yapalım?" diye konuşurken, dağdan ovayı seyretmek için Göbel Kaplıcaları'na gitmeye karar verdik. Yazın artık temelli bittiği, burada daha iyi hissediliyor. Sakin, sessiz... Ne çocuk çığlıkları, ne salıncaklar, ne gezintiler... Yazlıkçıların yarıdan fazlası gitmiş.

Yolun üstünde kocaman bir baykuş duruyordu. İri gözlü, guruntulu, muhteşem bir şey. Yaralı mıydı, farlar gözlerini mi kamaştırmıştı, belli değil. Arkasından yaklaşıp yakalamak istedim. Pırrr! Uçup gitti. Çoktan beri bir baykuş beslemeyi düşünüyorum. Onunla dost olmak istiyorum. Becerebilecek miyim, bilmem. Yakalasaydım iyi olacaktı. *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nda bir baykuşa ihtiyacımız da olacak zaten. Bu hay-

vanları seviyorum. Belki (benim gibi) gececi olduklarından. Belki mezarlıkları, yıkıntıları, metruk yerleri mesken edinmesinden...

Bu akşam ölen halamın daveti de vardı. Vasiyet etmiş: "Benim ölümüm düğün gibi olsun" demiş, "Herkes yesin, içsin" demiş. Yemekte tulumba tatlısının yanında un helvası da vardı. "Bu da halamın vasiyeti olmalı" dedim kendi kendime. Öyleymiş. Bu davet, 7'si yerineymiş. Oysa gideli 15 gün oldu.

3 Ekim 2000

İsmail'i Gediz'e uğurlayıp İdris'le Kütahya'ya gittik. Bej renkli pantolonumun fermuarı bozuldu. Yolculukta en korktuğum şeydir bu... Ceketimi çıkarıp sürekli kucağımda tutup durdum, bozuk fermuarım görünmesin diye. Dönüşte, minibüste sürekli nöbet yokladı. Nöbet her yokladığında, kesinlikle korkudan benzim sararmıştır. İdris'e belli etmedim. Şimdi de (şu anda) sürekli nöbet yokluyor. (Yazmaya ara vermek zorunda kaldım.) Bu nöbetler benim hayatımı tam anlamıyla zindan ediyor, altüst ediyor. Ne zaman, nerede yoklayacağı belli değil. Ne şekilde yoklayacağı belli değil. Nice zamandır yalnız başıma dışarı çıkmadım. Çıktığım zaman da, kooperatifin marketinin oradan bir adım geçemiyorum.

Önce "gerçek"ten kuşku duymaya başlıyorum. Diğer yandan çevremdeki hayatın gayet normal bir şekilde aktığını da idrak ediyorum. Nöbetin işte bu ön safhasına katlanmak zor.

İçimde bir düşman var. Öldüremediğim, kaçamadığım, uzaklaşamadığını bir düşman. Birlikte yaşamak zorunda olduğum. Bu nöbetler hayatımı zindan ediyor. Eve kilitlenip kaldım. Yanımda birisi olmadan dışarı çıkamıyorum. Köşeye sıkıştırılmış vahşi bir hayvan gibiyim. Bilge benim sürekli şikâyet edip durduğumu söylüyor. İyi ki onu bari yapabiliyorum. Demek ki bazı şeylerin yolunda gitmediğinin farkındayım, demek ki yaşam beni hâlâ ilgilendiriyor. Huysuz, mızmız, kavgacı,

kuşkucu bir insan olup çıktım. Benim işim zor. Allah'ım bana lütfen yardım et!

Bugün *CNN Türk*'ten televizyoncular gelecek söyleşi için. Tadım yok. Onlara gelmemelerini mi söyleseydim?

4 Ekim 2000

Nöbeti aklıma getirmemeye çalışıyorum. Bunu becermek zor. İnsan neyden kaçıyorsa, onun kucağına düşüyor. Nöbetin aklıma gelmeyeceği kadar yoğun bir işim olması yetecek belki de. Bugünü de uykuyla uyanıklık arası yaşadım. Hayatın içine giremiyorum bir türlü. Televizyoncular gelip gittiler. Söyleşi aydınlık bir kafayla geçmedi. *Kumarbaz*'ı yarım bırakıp Alphonse Daudet'nin *Değirmenimden Mektuplar*'ındaki bazı hikâyeleri yeniden ve kim bilir kaçıncı kez okumaya başladım. Daudet'nin *Değirmen*'i benim de sığınağım oldu. Kaçmak ihtiyacı duyduğumda oraya kaçıyorum. Bir mistral esiyor, bazı Korsika sahillerine atıyor beni, bazen Provence'a. Sırtımı değirmenin yıkık duvarına yaslayıp Alpler'in sivri tepeciklerini seyrediyor, avarelik ediyorum. Hiç duymadığım halde, fifre seslerini tanıyorum artık. *Değirmenimden Mektuplar*'ı okurken bir rehavet basıyor, rahatlıyorum, bir kelebek kanadı gibi hafifliyorum, yıldızları seyrederken daha rahat uyuyorum. Mutsuzluğum azalıyor, avunuyorum.
Teşekkürler Daudet.

5 Ekim 2000

Yarın akşam İstanbul'a gitmek için yola çıkacaktım. Şimdilik vazgeçtim. Saçım sakalım büyüdü. Tırnaklarımı kesmem, berbere gitmem, çantamı hazırlamam gerekiyor. Bu işler gözümde öyle büyüdü ki, şimdilik İstanbul'a gitmeyi geciktirdim. Bu şehir beni korkutuyor. Farklı bir dalga boyundayım. Yaşamın tadı kaçtı. Bazen olduğu gibi sürekli nedensiz acı duyuyorum.

Korku duyuyorum. Zihnimde sürekli birisiyle konuşuyorum, birisiyle kavga ediyorum. Kendime haksızlık yapıldığı duygusuyla huzurum kaçıyor. Pantolonumun fermuarı bozuldu. Henüz giymediğim kadife pantolonum öylesine bol ki, bacağımdan çekip gidecek. Bu pantolonu nasıl oldu da aldım, nasıl oldu da genişliğinin farkına varmadım? Zorunda olduğum için kemerle memerle idare etmeye çalışıyorum, olmuyor; akşama kadar bir sövüyor, bir pantolonumu çekiştiriyorum; bir sövüyor, bir çekiştiriyorum. Başka işim kalmadı. İş bu yüzden yarın kendime bir pantolon almam gerekiyor. Pantolonun rengini bir gün önceden kararlaştırdım: siyah. Bunun içinde bulunduğum ruh haliyle ilgisi yok. Siyah bir ceket ve siyah bir gömleğim var. Siyah pantolonla belki hoş da olabilir. Böylece, (siyah pantolon almakla) hiç değilse hayata karşı seyirci kalmış olmam. Küçük bir müdahalede bulunmuş olurum. Bunları laf olsun diye yazıyorum. Özetle içimi beğenmiyorum. Şimdi yolculuk düşüncesini kafamdan atıp *Değirmenimden Mektuplar*'dan bir hikâyeye dalıp uyumaya çalışmalıyım.

6 Ekim 2000

Artık yarın akşam yola çıkacağım. İdris'le Tavşanlı'ya gittik. Bugün siyah pantolon aldım. Ayşe aldığım pantolonu beğenmedi. Neyse, aldık bir kere. Çoktan beri kafamı kurcalayan şu tazminat parasını almak için avukata uğradım. 90 milyon birikmiş. Kasım'ın ortasında biraz daha para almam gerekiyormuş. Adalet böylece yerini bulmuş mu oluyor? Kasım'daki parayı da aldıktan sonra, hepsini birden geri göndereceğim. Bu mesele bugün gene canımı sıktı. Sıkmaya devam edecek.

Damı aktaracak olan adam geldi bugün. Yetmişinin üzerinde. Zayıf, ufak tefek. Bastonuna dayanarak yürüyordu. İnşallah bir sakatlık çıkmadan şu iş hallolur. Adam ne zamandır bizi arıyormuş. Hatta babama sormuş. Ondan bizim evi göstermesini istemiş. Babam "Boş ver, işi olan gelir seni bulur" diyerek, kaldığım evi göstermemiş. "Len ne biçim baban var senin?" diyordu adam sinirli sinirli. Eğer babam adama yardımcı olsay-

dı, şimdiye dek tavan çoktan aktarılmış olacaktı. Sağlam bir yağmur yağdığında tavan altı yerinden akıyor. Küçük, başımı sokacak bir evim olsaydı... Düşünüyorum da, iki bin beş yüz nüfuslu koca köyde benden başka herkesin iyi kötü bir evi var. En yoksul benim. Tarla, temel, mal mülk, hayvan vs. hiçbir şeyim yok. Köyde benden daha yoksul kimsenin olmaması zoruma gidiyor bazen. Üstelik beni sahiplenecek kimsem de yok. Üstelik (en önemlisi) sağlığım da yok.

Kilit de alacaktık Tavşanlı'dan. Kilitçiye giderken nöbet yokladı. Geri döndük. Yaşamak arzumu yitirdim sanki. Hiçbir şeyin anlamı yok. Nicedir bu ruh halini yenemiyorum. Sürekli kaygı yaşıyorum. Nörolog psikolojik tedavi görmem gerektiğini söylerken belki de haklıydı.

Akşam yemeğinden sonra ansızın gök gürlemeye başladı. Ardından yağmur geldi. Elektrikler kesildi. Avluya çıktım. Gökyüzü karanlık. Yakınlara şimşekler düşüyordu. Gökyüzü muhteşemdi. Sonra elektrikler geldi. Berbere gittim. Berber elektrikler bir daha kesilmeden beni acele acele tıraş etti. Tırnaklarımı yarın keserim. Çantamı da hazırlarım.

Bugün telefonda İlker de çok şikâyet ettiğimi söyledi. Ne yapayım? Günce diye yazdıklarımın şikâyetnâme olduğunun farkına ben de vardım.

7 Ekim 2000

Sabah. Pencereden bakıyorum. Bacalarda duman, kömür kokusu. Hava soğuk.

Bahçedeki yaşlı armut ağacı yapraklarını çoktan döktü (Sakın ölmesin! Eğer öyleyse, çok üzülürüm). Yapraklarını vişne ağacı da döktü. Yalnız, duvar dibinde kendi çabasıyla var olmaya çalışan yaprak dökmeyi unutmuş iki ağaç var (Cinslerini bilmiyorum). Hâlâ yemyeşil bir yaz rüyası görüyor olmalılar. Bu sabah, yaz rüyası gören biri daha vardı. Havanın soğuk olmasına aldırmadan oradan oraya uçuşup duran neşeli bir kelebek. Önce inanamadım, "Nasıl olur?" dedim. Ama gerçekti.

Kanatlarının genişliği nereden baksan üç santimi asla geçmeyecek olan beyaz bir kelebek. İçim umut doldu. Sevindim. Yaz rüyası görmeye erken başlayan bir ben değildim demek ki. Geceyi nerede geçirdi bu zavallı hayvancağız? Üşümedi mi? Korkmadı mı? Gece yağan yağmurun bir damlası kanadına düşse, kül kül dökülebilirdi. Acaba şu anda öldü mü? Kelebekler ne kadar yaşar?

Saat 00'da otobüsüm kalkıyor. Çantamı hazırlamalıyım. Daha tırnaklarımı da kesmedim. Hoşça kal sevgili güncem.

[8] Ekim 2000

Saat 00. İstanbul otobüsündeyim. Yanımda ufak tefek bir genç var. Genç bile denmez. Daha bir çocuğun yüzü var. Muhabbete başladık hemen. Aynı yörenin çocuğu olduğumuzdan ısınmamız zor olmadı. "Nerelisin?" Sülyeli'ymiş. "Adın?" Ramazan'mış. "Falancıyı tanıyor musun?" "Ya sen şunu tanıyor musun?" ile ilerlettik. İzmit-Kandıra'da bir buçuk aylık askermiş, "dağıtım izni"ne gelmiş. Onu uğurlamaya gelenler küçük kardeşiyle amcasının oğluymuş. Yolda yesin diye Ramazan'a aldıkları kuru pastalardan ikram etti. Babası bir zamanlar Almanya'da çalışmış. Şimdi asker olarak gideceği bölükte pis bir asteğmen varmış. Vurdu mu, adamı bayıltıyormuş. Bu yüzden içi rahat değildi, korkuluydu. Sevimli, güzel yüzünün bütün içtenliğiyle yüzüme bakıp "Ya, Amet Abi, biter mi bu askerlik?" diye sordu. "Bitmez mi hiç?" dedim, "Biter. Öyle bir biter ki... Göz açıp yumuncaya kadar biter..." Bir noktaya takılı gözlerini kırpıştırdı, birkaç kere açıp kapattı. "Hani bitmedi ya?" der gibi tekrar yüzüme baktı. Ona yalancı çıkmanın utancıyla sözü başka yerlere götürdüm. Az sonra arka sıraya geçip uyudum. Ramazan, küçük çantasını sırtına vurup İzmit'te otobüsten indi. Rahatsız etmek istemedi herhâlde. Ona "Güle güle..." demeye yetişemedim. Hemen otobüsün arkasına koşup arka camdan onu görmeye çalıştım. Gördüm. Yağmur yağıyordu. Sırtında çantasıyla yürüyen küçük bir gölge

vardı asfaltın kenarında. Az sonra ışıklar ve karanlıklar arasında kayboldu.

Ramazan'la sözleştik ama. Tezkereden sonra görüşeceğiz.

İstanbul'dayım. Ziverbey'deki eve kendi anahtarımla girdim. Ben evde kimse yoktur sanıyordum. İlker evde uyuyormuş. Akşama gidecek.

[9] Ekim 2000

Eve sabahleyin Çiğdem, öğleden sonra da Kezban geldi. Oturduk, konuştuk, çay kahve içtik. Birbirlerinden rahatsız gibiydiler. İlker çoktan gitmiş olmalı. Geceyi yalnız geçirdim.

Yağmur yağdı, elektrikler kesildi. Zor uyudum.

[10] Ekim 2000

Ella'ya uğradım. Mustafa ile konuştuk. Öğleden sonra İFR'ye sonra İhsan Kabil'e uğradım. Önüm sisli. Hiçbir şeyi net göremiyorum. Ortaklığımız da henüz net değil. İşler ağır gidiyor.

[11] Ekim 2000

Kezban'la birlikteyiz. Ödül töreni akşam 7'de, The Marmara Oteli'nde. Saat 6'da gidip filmi vermem gerekiyor. Yağmur başladı, Kezban'la oldukça ıslandık. Ödül töreni muhteşemdi. Oldukça kalabalıktı. Kameralar, ışıklar... Gecenin şampiyonu bendim. Çiğdem'in yerine annesi vardı törende. Bana gösterilen ilgi, olağanüstüydü. Herkes filmimi övüp durdu. Başka zaman böyle bir gecenin düşüncesi bile sarhoş etmeye yeter. Bense zaman zaman başka bir dalga boyuna kayıyorum. Beni İFSAK'tan arayan Berna Kuleli adında bir kadınmış. Ödül töreninden sonra onunla buluştuk, oturup konuştuk biraz. Çok hoş biri gibi görünüyor. İFSAK'ın her yıl bir fotoğraf ve bir sinema sanatçısına iki ödül verdiğini,

2000 yılı sinema ödülünü bana vereceklerini söyledi. Sevindim. Bu benim 23üncü ödülüm oluyor. Hak ettiğim bazı ödülleri vermediklerini söylemişti Dilek. "Geçen yıl ona verdik, bu yıl başkasına verelim" ya da "Önceki festivalde zaten ödül almış, bu sefer özel ödülle geçiştirelim" diyerek.

16 Ekim 2000

Bugün Hüseyin Amca (usta), damı aktarmak için geldi. İdris'le birlikte dama çıktılar. Adam elinde değnekle titreye titreye yürüyor damda. Bir kaza maza olmadan şu iş bir bitse. Hava sıcak. Yoğun aydınlık gözlerime dokunuyor. Hüseyin Amca, sabahleyin işe erken başlamak için gece yatısına kalmak istedi. Biz de "Hay hay!" dedik. Acayip bir adam. Geçen hafta gencecik kızı ölmüş. Muhabbet kıyak. Gece oturup konuştuk. Babama çok kızmış. Ayşe dam meselesi hallolacağı için seviniyor.

17 Ekim 2000

Damın tamiri sürüyor. İdris'le Hüseyin Amca akşama kadar damda çalışıyorlar. Adam çay may da içmiyor. Akşam Hüseyin Amca ile gene oturup muhabbet ettik. H. İbrahim Ağabey de geldi. Bize Almanya hatıralarından bahsetti. Hüseyin Amca'nın kızının öldüğünü bildiğim için onun yanında ne televizyonu açtım, ne müzik dinledim. Meğer Hüseyin Amca türküyü çok severmiş. Ben de ona "Hâlimiz Ahvalimiz" kasetlerini dinlettim. Hüseyin Amca hemen ağlayıveriyor. Gözleri dolup geliyor, çocuk gibi hıçkırmaya başlıyor. Seksenini geride bırakmış bir adamın türkü sevmesi hoşuma gitti.

18 Ekim 2000

Akşam karanlığında (biraz geç) damın tamiri bitti. Oh... Çok sevindim. Artık yağmur, kar vız gelir. Dışarıda kar savrulurken

sırtımı sobaya dönüp üstüme gocuğumu çekecek, rahatça şekerleme yapacağım. Gerçekten insanın başının üstünde akmayan bir damın bulunması öyle ucuz mutluluk değil. Bunun kıymetini bilmeli.

Akşam Hüseyin Amca gene bizde yatıdaydı. İş bitmişti artık. Oturup uzun uzun muhabbet ettik. Türkü dinledik. Akşamdan sonra gene H. İbrahim Ağabey geldi bize. Almanya hatıralarını anlattı.

19 Ekim 2000

Sabah erkenden Hüseyin Amca ile kahvaltı ettik. Üç günlük yevmiyesi yedi milyondan yirmi bir milyon ediyordu ama "Yirmi yeter" dedi. Zorla bir milyon daha verdim. Bizden ayrılırken üzüldü. O gittikten sonra yatıp uyudum. Bugün Berna Kuleli'ye faksları göndermem gerek. Öğleden sonra elektrikler kesilmiş. Faks işini ancak akşama doğru hâlledebildim.

22 Ekim 2000

Bugün sayım günü. Sokağa çıkmak yasak. Akşamdan yetecek ekmeği tedarik ettik. Sayım memuru saat 08'de geldi. İyi de oldu. Öğleye kadar kaygısızca uyudum. Koca köyde ne bir motor sesi, ne bir gürültü. Uzak mahallelerin birinden tahtaya çivi çakan bir çekicin tok sesi yankılanarak geliyor. Komşunun avlusunda bir teneke yuvarlandı. Biri diğerine seslendi, o kadar... Sayıldık. (Adamdan.)

Yarın televizyona gitmeliyim. Televizyoncu çocuklara bir daha yalancı çıkmak istemiyorum.

23 Ekim 2000

Bugün televizyondaydım. Söyleşi yaptık. Akşamdan sonra Ozan'ın babası Remzi Abi aradı. *CNN Türk*'te beni görünce,

telefon etmiş. Anam bizdeydi. Onun yanında gene uzun kalamadım. "Sevgiler yarınlara kaldı bitmeyen işler yüzünden." Bu durum içime dert oluyor. Şerif'le Aziz'in yanına gittik. Geç vakte kadar makasçı kulübesinde oturduk. Yağmurlu, karanlık bir gece. Trenin, karanlığın içinden çıkıp gelişini seyrettik. Tren en az beş kilometre uzaktan görünüyor. Raylar ışıktan bir çizgi halinde tam beş kilometre parlıyor. Tren yolu cetvelle çizilmiş gibi burada. Raylar, trenin farlarıyla ışıktan bir çizgi halinde tam beş kilometre uzayıp gidiyor. Perspektifleri severim oldum olası, beni ürpertir. Burada bir film mi çekmeliyim?

24 Ekim 2000

İlker aradı. Paraya ihtiyacı varmış. 800 dolar bozdurup gönderdim.

25 Ekim 2000

Bugünün güncesinin tam burasında sağlam bir nöbet yokladı. Çok zor savuşturdum.

Bugün çay günü bendeydi. Zeki (Kaymaz) nefis şeyler anlattı. Zeki, gerçekten çok zeki bir insan.

Saat 23'e yakın Şerif geldi. Oturup zihin egzersizi yaptık. Belki sonradan 35 mm'ye aktarmak düşüncesiyle videoyla uzun metraj yapmak en iyisi. Aynen kısa metraj çeker gibi. Bunu bir daha düşünmeliyim. O özgürlüğü yaşamak, müthiş bir duygu olsa gerek. İlk kısa metrajlarımızı yaparkenki duyguyla... Şerif'e videoyla yapılacak bir uzun metrajın koşullarını anlatmaya çalıştım. Videoyla çekilecek filmin, videonun doğasına uygun bir konuyu ele alması gerektiğini anlatmaya çalıştım. Videoya çekmenin yalnız parasal zorunluluğun dışında içsel bir zorunluluğu olması gerektiğini filan, bunları biraz da kendime anlattım. Eğer *Optik Düşler*'i videoya uzun metraj çekersem, belki de en doğru şeyi yapmış olacağım. Evet, bunu bir daha düşün-

meliyim. Yalnız bir tek sorun var; filmi 35 mm'ye aktarırken elimizde negatif olacak mı?

26 Ekim 2000

Ezel Akay'la görüştüm. Uzun metrajı videoya çekmek konusunda beni destekledi. Montajı orada yaparmışım. Videonun 35 mm'ye aktarılmasından sonra, elimde bir negatif olacakmış. Negatifin cinsini de söyledi: 50 ASA Kodak. Bak, bu çok iyi.

31 Ekim 2000

İstanbul'dayım. Hiç de iyi değilim. Boyuna mide bulantıları, baş dönmeleri yaşıyorum. Beni araba tutmaya başladı. Ben ki, hayatımın yirmi yılından fazlası yollarda geçmiş bir kamyon şoförüyüm... Araba tutması, kullandığım ilaçlardan olsa gerek. Üstelik ilaçlar kilo da yapıyor. Koca göbekli bir adam olup çıkacağım. Daha geçtiğimiz yıl pantolonumun içinde kayboluyordum. Köye varınca, doktorla görüşmeliyim. Akşam Sedef'in kataloglarını karıştırdım. Caravaggio beni büyüledi. Ten rengine onun kadar yaklaşmış bir ressam hatırlamıyorum. Hele resimlerindeki ışık. Benim sinemada yapmak istediğim ışık, işte bu... Çokbilmiş sinema öğrencilerinin dediği gibi Rembrandt filan değil, Caravaggio.

1 Kasım 2000

Ödül törenine gittim. Film bol alkış aldı. [...] dünyanın en yavşak insanlarıymış. Bunu da öğrenmiş oldum. İşte bu aşağılık insanlar festival düzenliyor. Adiliğin bu kadarını içim almadı doğrusu. Hele o kadın... Tam bir üçkâğıtçı tüccar. Benimle katalog pazarlığı yaptı. Zamanı gelince ben de çingeneliği iyi beceriyormuşum doğrusu, ısırdım herifleri. Ödül törenine

İhsan geldi, Çiğdem gelmedi. Onunla ilk gördüğüm yerde kavga edeceğim.

2 Kasım 2000

Bugün saat 17:30 otobüsüne yer ayırtmıştım. Başım şiddetli dönüyor, midem bulanıyor. Kusmamak için kendimi zor tuttum vapurda. Dönüş yolculuğunu bir gün erteledim. Seçkin'i görmek için *Deli Yürek*'in setine gittik. İlker'in Fındıklı'daki yeni evine gittik sonra. O merdivenler de neydi öyle? Ev çok güzel. Mutfaktan ve oturma odasından deniz görünüyor. Üstelik Beyoğlu'na uzak da değil.

R. M. Rilke'nin *Malte Laurids Brigge'nin Notları*'nı ne zamandır arıyordum. Tesadüfen ondan söz edildiğini duydum. Gece Firuz Ağa Camii'nin yanındaki kahvede oturuyorduk. Kamera asistanı bir arkadaş, "Eve gidip *M. L. Brigge'nin Notları*'nı okuyacağım" diyerek izin istedi. Artık ben de bir tane edinmeliydim. Beyoğlu'na çıkıp kitabı buldum. Video ile çekilip 35 mm'ye aktarılan (aktarıldığı söylenen) iki filmin (*Blair Cadısı* ve *Pi*) VCD'lerini aldım. Bilmem VCD görüntüsü ne kadar fikir verir? Önemli olan, perdedeki görüntü. Aldım işte.

4 Kasım 2000

VCD'lere şöyle bir baktım. Görüntüler harika (Video için). Tabii perdede nasıl görünecek? İkinci soru: Görüntüler VCD'ye 35 mm'den mi aktarılmış, dijital banttan mı?

5 Kasım 2000

İdris'e Caravaggio'dan söz ettim. "Eski ressamların birçoğu şimdi yaşasalardı kesinlikle sinemacı olurlardı baba" dedi. Sinemacı bir Leonardo da Vinci, Michelangelo Buonarroti

düşünmek beni heyecanlandırdı. İdris zaman zaman beni böyle şaşırtıyor, sevindiriyor.

6 Kasım 2000

Akşam yemeğine Ayşe'nin annesine gittik. *Gâvur Kızı'nın Dikiş Makinesi* öyküsünde küçük bir olasılıkla da olsa kullanırım düşüncesiyle, Ayşe'nin babasının terziliğinden kalma eski bir makinesi olduğunu öğrendiğimde, görmek istedim. Gördüm. Makine Singer marka, oldukça eskimiş, paslanmış. Siyah üzerindeki altın yaldız süsleri yıpranmış. Terzilerin kullandığı (profesyonel) bir makine olduğu için bir genç kızın makinesine çokça benzemese gerek. Bugünün en önemli olayı: Ayşe'nin babası makinenin öyküsünü anlattı. Bundan 63 yıl önce, elden alınmış makine. Önceki sahibi, yıllar önce Tavşanlı'da at arabacılığı yapan, hâli vakti de oldukça yerinde olan Ciroğlu namında bir adamın oğlununmuş. Terzilik yapan oğlan genç yaşta veremden ölmüş. Baba, "Gözüm görmesin bu makineyi" diyerek makul bir fiyata satmış. Makinenin benim öyküdeki makineyle birebir aynı serüveni yaşaması beni heyecanlandırdı.

Oradan ayrılıp Şerif'le Başköy'e gittik. Göbel Dağı'ndan Tavşanlı'nın ve köylerin ışıkları harika görünüyordu.

Başköy, geceleyin harika. Hele o Keçili Sokak. Son derece ürkünç. Sokağa girip biraz yürüdüm. Şerif arkamdan gelemedi. Sokak gerçekten tekin değil ya da öyle görünüyor. Doğrusu ben de korktum. Fazla gidemedim.

Bugünlerde birkaç kitabı birden okuyorum. Hiç de sevmediğim bir şey bu. Kitapların biri John Berger'in *Yedinci Adam*'ı. Kitap ilginç. Hele fotoğraflar... Sirkeci Garı'ndan, Almanya'ya işçi olarak giden Türklerin ayrılışları, gözyaşları, kucaklaşmaları... Gâvurun kapısında kim köle yaptı onları? Hangi gâvur? *Kuzey Masalı*'ndaki Mehmet Ali'nin İstanbul serüveni bu kitapla biraz daha netleşmiş oluyor. Türkçesi: Cevat Çapan. Bundan daha kötü bir çeviri olamaz, "yığışım", "romantikçe" daha bir sürü böyle ıvır zıvır kelime... Kitabın arka kapağında bir de "... Cevat Çapan'ın güzel Türkçesiyle..." diyor.

7 Kasım 2000

Akşam yemeğinden sonra İsmailler'e gittim. İsmail uyudu, ben eski dergileri karıştırdım. Derginin birinde Pedro Almodóvar'la yapılan bir söyleşiye rastladım. Almodóvar'ın düşünceleri oldukça hoşuma gitti. *Yedinci Adam*'ı okuyarak uyumaya çalışacağım. Unutmadan bir de antidepresan almalıyım. Uyumama yardımcı oluyor.

8 Kasım 2000

Bunalım yaşıyorum. Şiddetli can sıkıntısı içindeyim. Yapacak hiçbir şeyim yok, beklemek dışında. Beklemek... Yıllardır hiç tren geçmeyen bir istasyonda gelmeyecek yolcuları beklemek benimkisi. Bu akşam önümde bir ışık yandı ve içinde bulunduğum koşulların ne kadar umutsuz olduğunu gördüm; bu manzara canımı sıkıyor. Piyasada kaç tane sümüklü film çekerken, benim yaşamımda henüz hiçbir hareket yok. Şirket... Hiçbir şeyi hatırlamak istemiyorum. Umut etmek de istemiyorum. Burnum bir kere daha yere sürtsün istemiyorum. Ezel Akay sanırım bana yalan söyledi. Tatilde filan olduğunu sanmıyorum. Adamı bunalttım mı, nedir? Oysa filmi videoya, oradan 35 mm'ye aktarma konusunda bana yardımcı olabilecek tek kişi (şimdilik) o. Elim ayağım bağlı. Hiçbir şey yapamıyorum. İstanbul'da ise hastalanıyorum. Baş dönmeleri, mide bulantıları... Bu halde kimseye derdimi anlatamam, ikna edemem. Yarın Haşim Hoca'yı aramalıyım. Bu çiçekler arıya bal vermez ama ne yapayım?

9 Kasım 2000

Çaydaydık Kemal'in evinde. Köyün en yaşlısı Sarılar'ın Süleyman Ağa ölmüş. Sonra ölünün evine gittim.

Saat 01. Az önce ölünün evinden geldim. Altı kişi ölünün hemen yanındaki sofraya oturmuş, yemek yiyorlardı. Hem de iştahla. Çaylar, peynirler, kaynamış patatesler, yumurtalar... Sanki suç işleniyormuş gibi geldi bana. İhanetmiş gibi geldi. Bir bardak çay içip ayrıldım. Ölen, köyümüzün en yaşlısı, Süleyman Ağa. Yaşı 101. Üzerindeki örtüyü kaldırıp yüzüne baktım. Sanki 10 yaş gençleşmiş gibiydi. Sakallarına dokundum ölünün. (Böyle bir şeyi asla yapmazdım ama...) Yarın gömülecek. Mekânı Cennet olsun.

Sahi, ansızın aklıma geldi. Gündeki gülüşmeler neydi öyle?

10 Kasım 2000

Saat 06'ya yakın uyandım. Aklımda gene akşamki gülüşmeler. Sinir oldum doğrusu. Bu adamlar son derece terbiyesiz, son derece ahlaksız. Kurnaz görünmeye de çalışıyorlar. Benden rahatsızlıklarını gizleyemiyorlar. Güya bu gülüşmeler her yana çekilebilecek gülüşmeler. Her seferinde dalgaya düşüyorum. Yeri geldiğinde bunlara köpeğe dalar gibi dalmalıyım.

13 Kasım 2000

Bugün nihayet Haşim Hoca'yla telefonda konuşabildim. Derdimi anlatamadım. Bana "*Kimyacı*'yı seyredip seyretmediğimi" soruyor. Doğrusu seyretmedim. Sırf merakımdan seyretmek istedim ama dizinin gösterildiği kanal arızalı. Haşim Hoca iş göreceğe benzemiyor. Moralim son derece bozuk. Şu anda bana yapımcı olacak, sponsor olacak bir tek isim yok. Hepsini tükettim. Filmden vazgeçtim çoktan, videoya çekmek için bile destek isteyebileceğim bir tek adam gibi adam yok bu ülkede. Son derece üzgünüm. Sırf bana uzun metrajın yolunu açar umuduyla çektiğim onca ödüllü kısa filmin bir işe yaramadığını görüyorum. Eşek arılarının mekân tuttuğu bir kovanda bal peteği dokumaya çalışıyorum. "Eyvah, ben katırların yemliğine

saman yerine sümbül atmışım." Şaşırmış durumdayım. Hiçbir çıkış yolu şimdilik görünmüyor. Ezel Akay kaçıyor mu benden? Oysa birçok kişiyle yaptığım gibi ben onunla da aramda kaim bir tampon bölge bıraktım ve asla o bölgeyi çiğnemedim. Asla sevimsiz olmadım. Buna azami dikkat ettim. Eğer öyleyse?.. Ne kadar üzülürüm...

İdris bugün arkadaşlarıyla sinemaya gidecekmiş. Beni de götürecek. *Abuzer Kadayıf* oynuyormuş. Şerif'e haber verdim, o da gelecek.

Bugün İdris, tonu 34 milyondan üç ton kömür getirdi. Kömürün ucuzunu ararken dört milyon zam geldi. Keşke otuz milyona alsaymışız...

17 Kasım 2000

Hayatımdaki ayrıntıları azaltayım derken, bundan sonra bir de internetle uğraşmak zorunda kalacağım herhalde. Cep telefonu ayrıntısına bugüne kadar direndim.

18 Kasım 2000

Gece yarısı nöbet çağrısı aldım. Bilincim sık sık gidip gelmeye başladı. Korktum, derhal İdris'in yanına koştum.

Rüyamda fare ile tavşan arası yumuşak tüylü iki hayvan gördüm. Gurbetteymişim. Onlarla aynı memlekettenmişiz (Nasıl oluyorsa...). Sanki benimle konuşacak gibiydiler. Önce ısıracaklarından korktum. Sonra birbirimize ısındık. Onları okşadım. Yumuşacıklardı.

22-23 Kasım 2000

Bazen yaşamla ilişki kurduğum her zamanki diyalektiği kaybediyorum. Böyle olunca da yaşama yabancılaşıyorum. Bu

bir depresyon hali mi, bilmiyorum. Yaşamla aramda kalın bir buzlu cam var. Ona dokunamıyorum. Şimdi gene böyleyim. Bugün erken saatte penceremden baktım. Dışarıda gamlı bir sabah var. Böyle bir günü asla yaşamak istemiyorum. Videoyla çekmek istediğim öyküde zerre kadar kıpırdama yok. Kendimi zorluyorum. Günlerdir bitmeyen baş ağrılarım bu yüzden mi bilmiyorum. Yıllardır böyle günlerde sığındığım anılarımın kucağı artık beni istemiyor. Uykularım bozuk.

24 Kasım 2000

Akşam dolaptaki ilaçlara gözüm takıldı. Bir gözü ilaç doluydu dolabın. Bütün aile hepimiz ilaç kullanıyoruz. Bu duruma üzüldüm.

Bugün aldığım ilaçların sayısını da şaşırdım. Günde altı kere ilaç alıyorum. Santran ilacı bugün bir doz eksik aldım. Buna her şeyden daha fazla dikkat etmeye çalışırken böyle yanlışlar yaptığım oluyor. Benim için hayati önemi var bunun.

Sonra İdris geldi geç vakitte. Yüzü bembeyazdı. Başının döndüğünü söyledi. Bu durum uzun süreden beri varmış. Bu sabah şiddetli kusma hali yaşamış. Bu hal beni oldukça üzdü. Yarın doktora gitmesini söyledim, itiraz etti. Bir günden daha fazladır uykusuzum.

Hiçbir umudum, hiçbir tesellim, kendimi mutlu hissedecek hiçbir nedenim yok. Bütün filmlerim senaryolarda kalacak gibi. Böyle zamanlarımda kendimi kucağına attığım çocukluk anılarım da yüzüme kapısını kapattı.

25 Kasım 2000

Bilmiyorum kaç gün oldu, gündüzleri sokağa hiç çıkmadım. Karşı sokağın köşesini dönüp meydana doğru yürümek düşüncesi ile içimde bir korku başlıyor, nöbetim iğnelemeye başlıyor.

27 Kasım 2000

Günlerden beri sürekli, can sıkıcı bir koku duymaktayım. Duyduğum koku, lavabonun yanına yaklaşınca çoğalıyor. Bazen unutmuş oluyorum, lavabo kokuyu hatırlatıyor. Önüme kim gelirse, gelip lavaboyu koklamasını istiyorum. Ne yazık ki, bu kokuyu benden başka duyan yok. Kokuyla birlikte başımda bir ağrı başlıyor. İnsanı hayattan nefret ettiren bir ağrı. Bu durumda hiçbir şey yapabilmem mümkün değil.

3 Aralık 2000

On dört yaşında bir film seyretmiştim. Yazlık bir sinema, püfür püfür bir yaz gecesi, dev gibi bir perde üzerinde kusursuz bir projeksiyon ve müzikal bir film: *Oliver Twist* (1968). Bir sürü Oscar almış bir film. Otuz yıl geçmiş. Bu filmi TV'de, şurada burada bir daha seyretmek mümkün olmadı. Film beni etkilemişti. Bu filmi gördükten sonra kesinlikle sinemacı olmaya karar verdiğimi hatırlıyorum. İnternette *Oliver*'ı aradım. Filmden fotoğraflarla, filmin çocuk oyuncusu Mark Lester pat diye karşımda. Bense on dört yaşımdaki çocukluğuma dönmüşüm birden. Yazlık bir sinemanın ahşap bir iskemlesinde unuttuğum ve bir daha bulamadığım çocukluğuma... Kısacık da olsa insan nasıl mutlu olmaz?

5 Aralık 2000

Lagerlöf'ün *Nils Holgersson*'undan "Kayıp Şehir" bölümünü bir daha okumak gereğini duydum. *Kayıp Şehir Vineta,* ne kadar da benim sevgili Rothenburg'uma benziyor. Surlar, surdaki kapı, taş döşeli şehir meydanı, belediye sarayı, kilise, sivri çatılı evlerin üçgen yüzleri, her şey... Parmak çocuk Nils, o şehirde küçük bir alışveriş yapamadığı için Vineta, yüzyıl daha deni-

zin dibinde kalacak. Nils'in yüzyıl daha beklemesi gerekiyor. Birden Rothenburg için ben de aynı duyguya kapıldım. Yazar, Vineta'yı yaşayan şehir Visby'ye benzetiyordu. İnternetten Visby'yi aradım. Artık kazların sırtında dolaşan Nils gibi hissediyorum kendimi internetin başında. Visby, inanılmaz güzel.

Esra Ceyhan'la A'dan Z'ye programında bir aile. Şivelerini bizim buralara benzetince oturup seyrettim. Yanılmamışım, Afyon'un Sandıklı ilçesinde yaşıyorlarmış. Oldukça yaşlı bir ana, kaderin malum darbesini yiyip üçüncü sınıf içkili yerlerde şarkıcılık yapmak zorunda kalan otuzlarında kızı ve on yaşında bir kız torun. Hayırsız baba, sefalete düşen aile ve üçüncü sınıf içkili yerler... Bildiğimiz hikâye. "Sanatçı"lıktı, "onurlu meslek"ti, "alınteri"ydi, "özgürlük"tü, "Kim ne karışır?"dı, "Kaset bile yapmış, ne olacak canım, yakında klip de yapar"dı vs. anayı da, kızı da doldurdular. Ana hiç de inanıyormuş gibi görünmüyordu söylenenlere. Söyleşinin sonunda kız, hiç de güzel olmayan sesiyle şarkı söyledi. O şarkı söylerken zavallı yaşlı ananın bakışlarını ömrüm oldukça asla unutamayacağım. "Ben seni sarhoş avut diye mi doğurdum a kızım?" diyen zavallı bakışlar, iç çekişler. Benzer sosyo-kültürel bir katmanda yaşadığım için bu kadının geldiği yerleri tahmin edebiliyorum. Bu kadın bu programdan sonra köyüne nasıl dönecek? Bu kadın yaşadığı yerde *bundan sonra*, hayatı nasıl göğüsleyecek, nasıl tutunacak? Medya insanın canına ne de kolay okuyor.

Şiddetli baş ağrılarım tutuyor. Sürekli uyku hali yaşıyorum. Hastalık lafı etmek istemiyorum ama...

6 Aralık 2000

Bugün gene uykumda ağırlık bastı. Çoktandır olmuyordu. Akşamdan beri nöbetim de iğneliyor. Haşim Hoca'ya iki sayfa dolusu mektup yazdım. Derdimi anlatmaya çalıştım, başaramayacağımı bile bile. Artık bu filmi videoya çekeceğim. Tabii Haşim Hoca yardım ederse. Millet trilyonluk bütçelerle film yapıyorken benim Haşim Hoca'dan istediğim para, ne kadar

komik. Şerifle otururken senaryonun adını değiştirdik. Adı belki de *Karpuz Kabuklarından Gemiler* olarak kalacak. Ethem ayın on üçünde geliyormuş.

8 Aralık 2000

Havalar alabildiğine soğudu. Artık kollarımı yorganın dışında tutamadığım için kitap da okuyamıyorum. Kendimi bildim bileli şöyle sıcacık odalarda yaşayamadım. Pencerelere ihmal etmeyip naylon raptiyelemeliyim. Oda, çift cam takılı gibi sıcacık oluyormuş. *Malte Laurids Brigge'nin Notları* bitmek üzere.

İhsan Kabil, işi gevşek tutuyor. Şirketin işleri yeni bitmiş. Onun önüne, eline bir daha geçmeyecek bir fırsat koydum. Değerini anlamadı mı, nedir? Daha hazır metinlerin çevirileri bitmiş değil. Noter anlaşmaları, dış ortak için girişimler vs. Önümüzdeki dört aylık süre dolacak. İhsan'ın şirketine bel bağlayıp beklememeli, filmimi videoya çekmenin yollarını aramalıyım.

9 Aralık 2000

Senaryo ceviz meselesiyle birazcık kıpırdadı. Tabii ya... Nihal o kadar katı, taş yürekli bir kız değil ki! Aksine anaç, duyarlı, merhametli bir kız. İdris ve Şerif beni hep yanılttılar. Nihal'den hoş bir sevgili, güvenilir bir eş ve merhametli bir anne olur. (Tabii ya...) Nasıl oldu da yanıldım? Bugün senaryoya devam edeceğim. Yakında da bu odaya iyi bir soba almalı, sonra da oturup yazmalıyım. Nihal'in güzel yüzünü düşünüp boyuna yazmalıyım, yazmalıyım. Belki o zaman başımın o keskin ağrıları gider. Ondan sonra da filmi videoya çekmeyi düşünmeliyim. Bu anasını sattığımın piyasasından bana iş çıkmaz. "Aman ağalar!" yerine, "Aman dağlar" demeliyim.

12 Aralık 2000

Vadim O Kadar Yeşildi ki'ye başladım. Bir hafta on gün (kitap bitinceye) kadar hoş günler geçireceğim demektir. Bronwen'e âşık olacağım, haşarılıklar yapacağım. Angharad'ın iri gözlerinde derin göller gibi yüzeceğim. Ceinwen'in ardından gözyaşı dökeceğim. Nar bülbüllerini boşuna arayacağım. İçinde bulunduğum bu pis koşulları unutacağım.

13 Aralık 2000

Dün Ethem geldi. Kucaklaştık. Onu özlemişim. "Oralar nasıl?" filan derken, cep telefonunda düşmanımın, Ethem'in de düşmanı olması gereken birinin telefon numarasına rastladım. Ethem (hâlâ) böyle davranmamalıydı. Bugün Çiğdem'den mektup aldım. Harika! Ben bu kıza galiba haksızlık yapıyorum.

15 Aralık 2000

Sonunda çalıştığım ve uyuduğum odada bir soba yanıyor. Harika!

16 Aralık 2000

İlker, Zeki'nin (Demirkubuz) filminde çalışacağını söyledi. 2 Ocak'ta filme başlıyormuş. Zeki'ye söyledim. Benim de sette bulunmam gerek. Şimdilerde yapacağını en doğru iş bu. Hele Zeki gibi eli çabuk bir adamın setinde bulunmak, kolay bulunur nimet değil.

18 Aralık 2000

İlker aradı. Zeki'nin filmi rötar yapmış. Hay anasını! Zaten biz çıracı olduk mu, ay akşamdan doğar.

20 Aralık 2000

İnternetle oynamak hoşuma gidiyor. Çocukluk günlerime dönmüş gibi oluyorum. İngilizce bilmediğim için resimli sayfalar hoşuma gidiyor. Aynı çocukluğum gibi. Daha okuma-yazmayı bilmediğim yıllarda kitapların resimlerini sevdiğim gibi. Okyanuslar, denizler, kıtalar, adalar, kutuplar, ülkeler, nehirler, şehirler, endüstriler, fabrikalar, makineler, icatlar, keşifler... Altı ay süren kutup gecelerini anlatırdı dayım. Onun bilmediği şey yoktu. Benimse saat yapan, fotoğraf makineleri yapan fabrikaların resimlerini görmekti bütün derdim. Şimdi bir seyyah gibi internette dolaşıyorum. Sevdiğim yazarlar, oyuncular, yönetmenler, ressamlar, resimler vs. Hoş. Ne yalan söyleyeyim, gene de çocukluğumun resimli kitaplarının tadı, hiçbir şeyde yok.

21 Aralık 2000

İki gündür korkunç bel ağrıları çekiyorum. Buraya asla yazmak istemediğim, (daha doğrusu anlatmakta güçlük çekeceğim) bir neden, iki gündür beni perişan etti. Pis, ikiyüzlü, riyakâr; terbiyesizlikten başka hiçbir nedeni olmadığı halde kibirli olmayı hakkı sanan bir toplum içinde yaşamak beni son derece rahatsız ediyor. Sinemacı Ahmet Uluçay'dan neden bu kadar rahatsız olduklarını anlayamıyorum. Oysa sokağa çıkarken, sinemacı kişiliğimi ceketimi çıkarır gibi çıkarıp kapının ardına asıyorum ve sokağa öyle çıkıyorum. Belki de bugünlerde bir karar verip köydeki birçok kişiyle ilişkimi kesmeliyim. Bu laflar da küfür etmeden yazılmaz ki. İşbu nedenle bu bahsi kısa kesiyorum. Çocukluğumdan beri ihanete, küstahlığa, hele haksızlığa

tahammül etmeyi, hele hele susmayı öğrenemedim. Korkunç tahrik oluyorum. Bu yüzden adam öldürme duygusu çocukluğumun ilk yıllarından beri bana hiç yabancı değil. Çektiğim onca acı beni bu konuda zerre kadar olgunlaştıramadı.

Meteorolojinin söylediğine göre kuzeyden bir soğuk hava dalgası gelecek ve ısı on on iki derece düşecek. Olsun, artık odamda soba yanıyor. Zaten önümüz bayram. Bayramda evden fazla çıkmam, olur biter. Oturur, şu öyküyü bir daha gözden geçiririm. Belki senaryo da son halini alır. Senaryonun bu karpuz kabuklu adını da sevmedim. Nereden çıktı şimdi bu?

İhsan'la (Kabil) konuştum. İhsan'la bu iş olmaz. Kesinlikle anladım. İhsan bu şirketi film ithal etmek, sinema salonu işletmek vs. için kurdu sanıyorum. Ben burada film yapacağım diye yırtınırken o salon kiralama vs. işleri peşinde koşuyor olmalı. Bir Yumurcak Sineması lafı dönüyor ortalıkta. Ne diye Türker İnanoğlu işini sardım bu adamın başına?

Zeki'nin filmi iptal olmuş. Bu iptal olmuş lafı çok kötü. Ben rötar sanıyordum. Duyduğumda önce anlayamadım. Tehir filan olmuş gibi geldi bana. Değilmiş, iptal olmuş. Olmasaydı iyi bir film olacaktı kesinlikle. (Camus'nün *Yabancı*'sının uyarlaması gibi bir şey(miş). Zeki'nin elinden çıkınca muhteşem olurdu.)

Kar yağıyor. Az önce dışarıdan geldim. Kadir gecesi dolayısıyla ibadet ettim. Belimin ağrısından ötürü, namazlarımı otururak kıldım. Halil Demir'in dükkânında otururken ciddi bir nöbet yokladı. Bir anda sol elim yok oldu sanki. Gözlüğümü çıkardım. Elim gözlüğümü duymuyordu. Derhal eve geldim.

23 Aralık 2000

Ayakkabılarım su alır diye, akşam yemekten sonra karda dışarı çıkmaya korktum. Doğru dürüst ayakkabım yok. 2,5 milyona aldığım Denizli işi iki çift ayakkabım var yalnızca. Sonra çizmelerim geldi aklıma. Ayşe'ye sordum, duruyormuş. Lastik, içi tüylü. Heyt! Kim tutar odalarda beni. Çizmelerimi giyip teravih

kılmak için dışarı fırladım. Bu çizmelerle insan kutuplara gitse, ayakları ıslanmaz. Bir de şu belimin ağrısı olmasa.

Gece. Dışarıda diz boyuna yakın kar var. Eve gelirken gene yağıyordu, belki hâlâ yağıyordur. Filmi çekmeye ufaktan başlamalı mıyım, bilmem. Şimdi o karlı sahneyi çekmenin tam zamanı. İçim içime sığmıyor. Avlu müthiş bir stüdyo. Elimi çabuk tutmalıyım. Gittikçe kilo alıyorum.

Yeşim'le (Ustaoğlu) konuştum. Paris'ten yeni gelmiş. Behruz bana hâlâ yardım edebilirmiş. Yeşim'in ne demek istediğini anlayamadım. Bana Behruz'un elektronik adresini verdi. Unutmamak için buraya da yazayım: silkroadproduction.com

24 Aralık 2000

Belimin ağrısı geçsin, diye sırtımda yakıyla dolaşıyorum. Bu gece sabaha kadar yakıp durdu. Zor dayandım. Bizim İsmail'le Berber İsmail'e tıraşa gittik. Çırak Mehmet'in durumunu belirginleştirmek için Berber İsmail'den berber hikâyeleri anlatmasını istedim, pek beceremedi. Bazı müşterilerin aynaya bakamadıklarını, aynaya baktıkları takdirde deniz tutması, otomobil tutması gibi rahatsızlandıklarını filan anlattı. Bu tür müşteriler tıraş boyunca ya gözlerini kapalı tutuyor ya da berber koltuğunu başka yöne çevirtiyorlarmış. Hiç duymadımdı, ilginç.

Eve gece yarısı geldim. Hava korkunç soğuk. Eve gelirken göz gözü görmeyecek kadar yoğun bir sis vardı sokakta. Kamyon şoförü olduğum günler aklıma geldi. Şu anda olmadığıma sevindim. Artık karlı buzlu yollara değil, sıcacık yatağıma gidiyordum, güvenle. Odamda soba da yanıyor. Allah'ım görüyorsun ki, minnacık şeylerle mutlu olabiliyorum. Acaba "Minnacık mı?" Bu küçük şeylerin büyüklüğünü kaybettiğimizde anlıyoruz.

Öykü biraz daha kıpırdadı. Recep, Nihal'e bir mektup daha yazıyor. Mektubu gene Mehmet'le göndermek istiyor. Mehmet'in bu işe bir daha bulaşması mümkün değil (Ağzının payını aldı). Mektubu yırtıp atacak mı?.. Recep'e bir yalan söylemesi gerek, ama ne?..

Garip bir şekilde bahar özlemi duymaya başladım. Zihnimde iki görüntü. Akşam yemeğinden sonra evden çıkmışım, avlu kapısına doğru yürüyorum. Lacivert gökyüzünde yıldızlar ve ay pırıl pırıl... Batı yönündeki evlerin çatı ve bacaları silüetler halinde. Sungurlar ötmeye başlamış. Ağır ağır sokakta yürüyorum. Birinci görüntü bu. İkinci görüntü, bundan beş altı yıl kadar öncesinin yağmurlu bir öğleden sonrasına ait. Koca suyun kenarında bir kümese tavuk yemi götürmüştüm. Bir Mayıs sağanağı, ağaçların yapraklarını yıkayıp temizlemiş. Kümeslerin alçak damlarının kiremitleri de öyle. Pırıl pırıl bir yeşil, pırıl pırıl bir kiremit rengi. Bir de bir tür mor çiçekler var, adına leylak diyesim geliyor. Üzüm salkımları gibi dallarında asılı duran. Bu Mayıs öğleden sonrası gözümün önünden gitmiyor bir türlü. Bahar gelse...

27 Aralık 2000

Bugün bayram. Bayram namazından sonra Hüseyin'le Gölcük'e gidip geldik. Gölcük'ten gelince akraba ziyaretine çıktım. Köyde, sokakta çocuklar vardı. Bayram harçlıklarıyla oyuncak tabanca almışlar. Yakından görmek için tabancalarını istedim. "Eller yukarı!" filan dedim. Çocukların birisi yabancıydı. Esmer, kara kuru bir oğlan. Diğerlerini tanıyordum. İnsan köy gibi dar bir çevrede yaşayınca simasına bakıp kim kimin nesi, kimin çocuğu, en azından hangi sülaleye ait kestirebiliyor. Yabancı çocuğa kim olduğunu sordum. Köyümüzden bir sülalenin adını söyledi. "Yumuk Eminler'in oğluyum" dedi. "Hangisinin oğlu?" filan derken, diğer çocuklar araya girdi. Ailesi, Yumuk Eminler'in çiftliğinde tavuk bakıcılığı yapıyormuş. Çocuk utandı. Bir, sosyal yeri ortaya çıktığı için utandı; iki, yalanı ortaya çıktığı için... Bizim köyümüzün insanı eşşek, yüz bin kere eşşekoğlu eşşek... İşte bunlar farklı sosyal gruptan olanları asla içine almıyor. Onlara yoksulluğunu, ait olduğu yeri sürekli hatırlatıyor, unutturmuyor. Yabancı olduğunu, ona kendi içinde yaşama izni verdiği için minnet borçlu olduğunu

sürekli başına kakıyor. Bu eşşekoğlu eşşeklerden birisi asla değilim. Olmam mümkün değil. İş bu yüzden (yani onlara benzemediğim için) pek de muteber sayılmıyorum ya... Gece yarısına yakın Boncuk aradı. Uzun zamandır ondan haber alamıyordum. Çok sevindim. Nihal'in karakterindeki yumuşamadan bahsettim kısaca. Böylesinin daha hoş olacağını söyledi. Nihal'i içselleştirmeye başladığını sanıyorum.

28 Aralık 2000

Bugün bayramın ikinci günü. Ayşe'yle Tavşanlı'ya gittik. Amcamla teyzeme bayramlaşmak için uğradık. Bu derece kan yakınlığına rağmen, onlara kaynak olamıyorum. Aramızda tanımlayamadığım, onların davranışlarıyla koyduğu bir engel var; doku uyuşmazlığı.

Bahar özlemini yeniden ve daha derin duyuyorum bugün. Gece İran'dan Behruz'u aradım. Behruz'un yarım yamalak Türkçesiyle anlaşmaya çalıştık. Üç hafta sonra İstanbul'a gelecek, oradan beni arayacak. "Şimdilik relax Abey" dedi.
Gittikçe kilo alıyorum.

29 Aralık 2000

Bahar özlemini bugün yeniden ve daha güçlü duyuyorum. İnsan yaşadığı her anın değerini iyi bilmeli, onu içine sindirmeli, her anı iyi yaşamalı. Ya bahar bir daha gelmezse... (Benim leylak sandığım o mor renkli çiçekler, erguvanmış.)

30 Aralık 2000

Akşam 22'lerde filan Keziban aradı. "Annemi kaybettik" dedi. "Ne zaman?" dedim, "Bugün" dedi. "Cenazesine yetişebilir

miyim?" dedim. Maalesef. Öğleyin toprağa vermişler. Bir çileli kalp daha durdu. Allah kabrini Cennet etsin.

31 Aralık 2000

Yarın 16:30'da Ankara'ya gideceğim. Salı günü Cevdet Bey'le görüşeceğim. Orada olacak. Gonca geleceğime sevindi. Onlarda kalabilirmişim.

Yeşim aradı. Behruz'la konuşmuşlar. Anladığım kadarıyla Behruz, yeniden yapımcılığa soyunacak. (Sonradan 35 mm filme aktarmak kaydıyla) Filmimi video ile çekmeye razı oldum. "Hiç değilse filmimin sahibi olurum." diyordum, kendi kendime. Teselli oluyordum. Sanırım bu bile gerçekleşmeyecek. Behruz'a yine *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nu önermeliyim. En temizi... İdris (Şen) uğradı. Akşamleyin de gitti. Bugün yılbaşı. Köyde kimsenin umurunda değil yılbaşı mılbaşı. Köy erkencecik uyumuş.

Bugün sabah saat 7:30'da Ethem gitmiş olmalı. Uğurlamaya gidemedim. Onun gitme düşüncesi içimde usul usul kanayıp duruyordu. "10 gün sonra gelirim" dedi. Bu sözünden teselli buluyorum. Yoksa kahrolurdum. Bu hayatı metanetle karşılamayı öğrenemedim bir türlü.

1 Ocak 2001

Çok erken uyandım. Gün doğmamıştı. Öylesine hafiftim. Bir meleğin kanadının rüzgarından uyanmış olmalıyım. Sabahleyin güzel bir kahvaltıyla güne başlamak ne güzel!

Oturma odasını hiç sevmiyorum. Güneye bakan penceresine beyaz perde germişler. Gün ışığıyla dev bir floresan lamba gibi parlayan perde, gözümü kamaştırıyor. Gözlerimi yumsam da bu rahatsız edici ışıktan kaçamıyorum. Bana büyük acı veriyor. Bu ışık bir tehdit gibi. Beni kovalayan, daha karanlık, daha dip odalara, uykulara, rüyalara... kovalayan bir tehdit. İyi ki

kaçacak yerim var. Şükür Allah'ım. Kuzey ışığıyla aydınlanan, penceresinden dağların göründüğü bir odam olsun istiyorum. (Ne ele geçmez, ne pahalı şeyler istediğimin farkındayım.) Ama Allah'ım, sen zenginsin. Beni mutlu edivermen ne kadar kolay, bilmez miyim?

Saat 11:30 filan. Çantamı hazırladım. Keziban'ı aradım, bir arkadaşıyla dışarı çıkmış. 16:30'da yolcuyum. Evimden, köyümden bir milim ayrılmak istemiyorum. Allah'ım senin yardımına en çok ihtiyacı olan benim. Cevdet Bey'le bu seferki görüşmemizden umarım iyi bir sonuç hâsıl olur. İhsan'la olan ortaklık meselesi canımı sıkıyor. Benim beklemeye tahammülüm kalmadı. Cevdet Bey Eurimages meselesinde yeteri kadar cesur görünmüyor. Bu işi bir başkasına (Asaf Bey'e mi?) havale etmek düşüncesinde gibi. İhsan'ı tam anlayamıyorum. Hiç kimse hakkında da suizanda bulunmak istemiyorum.

Ankara'dayım. Gonca'nın evinde geceledim. Gonca'nın eşi çok hoş bir çocuk.

2 Ocak 2001

Meclis'e, bizim adamın yanına uğradım. (Bu adamlardan iğreniyorum.) Bana söz(!) vermiş olduğu için bugün büroya uğramış. Öyle söyledi. Ben de inandım(!)... Oysa karısı, kocasının koltuğuna oturmuş, elinde telefon defteri bir sürü yeri arıyor, uzun uzun yılbaşı ve bayram kutluyordu. Her aradığı telefona da dişçisinden ve kalpçisinden randevu aldığını söylüyor, sağlığıyla ilgili uzun malumatlar veriyordu. Kadınların gün muhabbeti yani. Önümde onca beleş telefonun dakikalarca akıp gittiğini görüp dururken, nasıl oluyor da bana söz verdiği için büroya geldiğini söylüyor ve benim de buna inanmamı bekliyordu. Aptal yerine konmam, kanıma dokunuyor. Nihayet benim anlayamayacağım bir sürü şeyler söyledi, ben de onun asla anlayamayacağı şeyler söyledim. Böylece anlaştık. Veda edip ayrıldım.

Öğleden sonra Keziban'ı gördüm Kızılay'da. Annesini, annesinin ölümünü filan anlattı.

Sonra Emrah geldi. Akşam Emrah'lardaydım. Emrah bu sefer hoşuma gitmedi. Nur zayıflamış.

3 Ocak 2001

Memlekete gelmek için Nur'la beraber evden çıktık. Nur da gidip Bengisu'yu teyzesinden getirecekti. Bana, *Karanlıkta Dans*'ın Ankara'da vizyonda olduğunu söyleyince, yolculuğumu tehir edip çantalarımla, poşetlerimle, doğruca, Metropol Sineması'na koştum. Şakası yok. Çoktandır bu filmin yapıldığı gibi önce videoya çekip sonra 35 mm filme transfer edeceğim bir film yapmayı düşünüyor, sonucu deli gibi merak ediyordum. Renkler nasıl, video ile çekildiği ne kadar belli?.. Sinemanın cafesinde oturan bir sürü genç, elimde çantalarla, bavullarla içeri girdiğimi görünce, bir tuhaf bakıp güldüler.

Filmin ilk yarısını arkada, ikinci yarısını en önde seyrettim. Baktım, grenler ne kadar belli? Elimdeki kamera bu işi görecek mi? Umutlandım. Kılı kırk yaran bir göz değilseniz eğer, filmin video ile çekildiğini (bir sahne hariç) anlayamazdınız. Sevindim. Filmin kendine özgü bir rengi var. Her şey mükemmel. Hele müzik, hele hele oyunculuk. Björk harika. İnanılmaz oynuyor. Artık video ile film yapma konusunda tereddüdüm kalmadı. Çantalarımı, poşetlerimi yüklenip yeniden yola çıktım. Umutluyum. Bu yolculukta bir tek kârım oldu, *Karanlıkta Dans*'ı izlemek.

4 Ocak 2001

Öğleden sonra İhsan'la konuştum. Eurimages işi zorlaşınca, sanırım bana karşı utanmamak için belediyeden yardım isteme ve video ile yapılacak film işini açtı. Beni başkanla görüştürmeye çalışacak. Başkan ne yapabilir? Bunun cevabı yok.

Behruz dışında bütün pınarların suyu kesik. Filmimi video ile de çekmeye razı olduğum halde, umut yok. İnsanın olağanüstü filmler yapabileceğine ve yüreğine inanırken, işsiz kalması, azap veriyor. Üstelik gözünün önünde milyon dolarlarla yavşak ve gevşek bir sinema yapılıp dururken... Bu toplumu, bu puşt sinemayı asla bağışlamayacağım.

5 Ocak 2001

Üç yıl önceki o kötü olaydan sonra kafamda aynı kişilerle sürekli aynı kavgayı yapıyorum. Bu pislik, zaman zaman rüyalarıma da sıçrıyor. Rüyamda gene aynı kişilerle kavga ediyordum. Bu gece Ayşe çığlıklar atarken uyandırdı beni. Dışarıda gri bir gökyüzü var. Gri ve aydınlık. Aydınlık kovalıyor beni. Üzerine projektörler tutulmuş cezaevi firarisi gibi korku duyuyorum. Griyi severim oysa. Gri kuzey ve uçma duygusu uyandırıyor. Ama bu parlak, göz kamaştırıcı gökyüzü, kötü.

Çocukluğumda kararan gökyüzüleri hatırlıyorum. Hava kısa sürede bir akşam üstüne dönerdi. Sonra yağmur başlardı. Tozlu sokaklara küçük tıpırtılarla düşen yağmur kısa sürede hızlanır, bir çatının altına kendimizi zor atardık. Dışarıda şimşekler, sular, kaçışan hayvanlar ve insanlar, gürültüler... Ellerimizi koltuk altımıza sokup keyifle kıkırdardık. Bu tür tabiat olayları yaşanmıyor artık. Ya bizim bakışımız değişti ya yağmur böyle yağmayı unuttu. "Sevgilimiz Arap kızı da pencereden bakmıyor" artık.

Öğleden sonra İsmail'le Tavşanlı'ya gittik. Şerif'e sinirlendim. Elinden gelse beni topyekun inkâr edecek. Kıskançlığını gizleyemiyor. Oysa biz arkadaşız. Ben de bu sefer tavrımı koydum.

6 Ocak 2001

Dünkü gibi bir sabah ve dünkü gibi bir gökyüzü. Bu gri, gamlı gökyüzünün altında sonsuz, uçsuz bucaksız bir mezarlık,

uzanmalıymış gibi geliyor bana. Böyle bir gökyüzüne böyle bir zemin yakışır. İçimde uyuyan ve bir daha düşünmek istemediğim yaşanmamış bir hatıra kıpırdıyor. Gene sinestezilerim mi ayaklandı?

Az önce Bilge'yle konuştuk. *Karanlıkta Dans*'ın bendeki gibi bir kamerayla çekildiğini söyledi. İnanamadım. "Yok canım, sen de!" dedim. "Kesinlikle high defination TV vs.'dir."

Değilmiş. Vay anasını! El kadar kameranın karşısında Catherine Deneuve'ü düşünemiyorum. Derken, Bilge fikrini değiştirdi. Filmin çekildiği kameranın çok daha gelişmiş bir format olduğunu vs. söyledi. "Neymiş bu format?" diye sordum. Belli değil. Olur mu öyle şey? Bir görüntü formatı olur da, adı olmaz mı? İçim rahat etmedi. Uğur İçbak'ın görüşünü almak istedim. Uğur doğallıkla tam bir pelikül fanatiği. Bu yüzden söyledikleri şaşırtmadı beni. Üstelik Uğur eski, alçak gönüllü Uğur'dan biraz uzaklaşmış. Anladım ki, yanlış kimselere adres soruyorum. "Devam et, oğlum!" dedim kendi kendime. "Bugüne kadar duyguların seni hiç yanılttı mı? Filmi böyle yaparsan eğer, üzerinde sınırsız hâkimiyetin olan bir çerçeven, sınırları 16:9 formatında bir prensliğin olacak. İstediğin gibi renklerle oynayacaksın, istediğin gibi kompozise edebileceksin, güneş senin istediğin gibi doğup senin istediğin gibi batacak. Orada neredeyse mutlak diyebileceğin bir hâkimiyetin olacak. Tadına doyulmaz bir özgürlüğün. Profesyonel bir set karşılığında vazgeçilir bir keyif mi o? Kısa film çektiğin günleri bir düşünsene... Profesyonel bir sette gözlerini bir kameramana ödünç vereceksin. Yani senin adına bir yabancı bakacak. Artık ne kadar bakabilirse... Koşullarını senin belirlediğin bir setten vazgeçme. En azından şimdilik."

8 Ocak 2001

Ahmet Abi'nin (Derin) hastalığını duydum ve çok üzüldüm. Bugün Ankara'da ameliyat olmuş. İnşallah çabucak iyileşir. Akşam senaryo üzerinde çalışmaya çalıştım. Bilgisayar aynı adla bir sürü dosya üretmiş. Hangisi benim senaryom?

Sinirlerim tepeme çıktı. Bu alete bu kadar güvenmekle hata mı yapıyorum?

Gece Şerif'le geç vakitlere kadar tartıştık. Ona söylemem gereken her şeyi söyledim. Bu, arkadaşlığımızın sıhhati için de iyi oldu sanırım.

9 Ocak 2001

Bu gece şiddetli sırt ve bel ağrıları yaşadım. Hatta bu geceki rüyalarım bile bu ağrılar üzerine kurulmuştu. Sabahleyin uyandığımda şiddetli kasılmalar yaşamışım gibi, hareket etmekte zorlanan eklemlerimi her zaman çalıştığının aksi yönüne doğru kanırtmak gereğini duydum. Akşam bilgisayar gene üzdü beni. Eğer insan sinirlenince ölebilirse, ne bileyim beyin kanaması filan geçirme tehlikesi varsa, kesinlikle böyle bir risk altındayım. İnsan bu kadar sinirlenirse, ansızın ölebilirmiş gibi geldi bana. İçimde patlamak isteyen ve benim güçlükle önleyebildiğim bir dinamit var.

Bu paragrafa başlamadan az önce sokaktan geldim. Bir saat kadar önce tam ay tutulması vardı. Kan rengi bir dolunayın üstüne dünyamızın gölgesi düşmüş... Harika! Yeterince seyretmek mümkün olmadı. Bir yerden bir yere göç eden bulutlar, dolunayı örttü. Bulutlar öyle hızlı akıyordu ki... Kameram hazır olsaydı, avluya kurup çekecektim.

Senaryo gene çıkmaza girdi. Öykü kilitlendi. Ne yapmalıyım, bilmem.

Erken uyudum. Gece 4:30'da gene bir meleğin kanadının rüzgarıyla uyandım sanki. Kendimi kuş gibi hafif hissettim. Sabahları sevmek ne güzel. Gecenin bir yerinde, uykuların en tatlı kısmı dururken insanın uyanması ve gecenin o vaktinde hayatı sevmesi ne güzel. Bir söz hatırlıyorum: "Sabahları ve ilkbaharı sevdiğiniz sürece sağlıklısınız demektir." Ben ilkbaharı ve sabahları sevmek istiyorum Allah'ım. Seni sevmek istiyorum. Korktuklarımdan emin olmak için sığınacak senden başka bir dostum olmadığını da biliyorum. Bana iyi,

güzel ve doğruyu sevdir. Benim bu günlüğümü dua olarak kabul et! Beni asla kendinsiz bırakma! Meleklerle birlikte: Amin!

10 Ocak 2001

Karlı gece çekimlerimde sokağa düşen pencere gölgeleri için yaptığım yapıştırma resimlerin negatifleri için İdris'le beraber Tavşanlı'ya gittik. Fotoğrafçıda başım döndü. Unutmaya çalıştım. Sonra İdris'le mekânları dolaştık. Tavşanlı korunsaymış eğer, dünyanın en güzel kasabalarından birisi olabilirmiş. Buna kesinlikle inanıyorum. Bir şeyi daha anladım: Köyleri, kentleri önce belediyelerden korumak gerek. İnsan bu bozulmayı bir dönem filmi yapmayı düşündüğünde daha iyi anlıyor.

Star gazetesinden cep telefonu almak için kupon biriktirdim. Aradan aylar geçti, telefon hâlâ yok. Bir iki ay daha beklemek gerekiyormuş. Bu cümlenin hemen arkasına okkalı bir sövme ne güzel yakışır. Neyse...

Bu gece Çakırlar'ın sokağına gidip Madanlar'ın o sevimli penceresine bir daha bakmalıyım. Sokaklarda bir başına yavaş yavaş yürümeli, bir yandan da senaryoyu düşünmeliyim. Şu öykü çıkmazdan bir kurtulsa... Sonra da pencerede çekim için kimden istenecekse, izin istemeliyim. Köyde böyle bir pencere kalmadı artık. Ne kötü. Kendimi her geçen gün biraz daha fazla gurbette hissediyorum. Her geçen gün daha fazla çocukluğuma eğiliyor, bir daha asla geri dönmeyecek olan o günlerin ardından ah vah ediyorum. Bu ah vahlar, içimde sürekli yankılanıyor; yankının yankısı, yankının yankısının yankısı... Karşılıklı aynalardaki görüntüler gibi sonsuza dek uzanıyor ve bir çığlığa dönüyor. Başka türlü davranmak elimden gelmiyor. Hayatım bir ağıta dönüyor. Zılgıt, böyle bir ruh halinin dışavurumu mu acaba? Hüzzam makamı bir hüzün var içimde.

Madanlar'ın sokağına gidip o pencereye baktım. Harika! Üstelik pencerede içinde pembe çiçekler olan bir saksı da var. Madan

İsmail'e söyledim. "Tabii gülüm, ne demek?" dedi. Yani, orada çekim yapabilirmişim.

11 Ocak 2001

Bugün çaya yetişmek için hızlı hızlı yürüdüm. Göğsümün sol yanında bir ağrı, bir ağırlık hissettim. Zaman zaman göğsümde böyle bir ağırlık hissettiğim oluyor. Hele son bir aydır...

Aman Allah'ım, hiç değilse... Artık korkuyorum. Eskiden gözümü budaktan esirgemezdim. Şimdi beni korkutan birçok şey vız gelir, tırıs giderdi. İnsan yaşlanmaya başlayınca, daha mı çok korkmaya başlıyor, nedir? Kendime dikkat etmeliyim. Özellikle yiyeceğime. Sürekli kilo alıyorum. İlaçların böyle bir yan etkisi var.

Öykü hâlâ kilitli duruyor. Üzerinde öylesine çok kafa yordum ki, her şeyin bir kaderi olduğu gibi, bu öykünün kaderinin de böylece kilitli kalmak olduğuna inanmaya başladım. Oysa her şey cıvıl cıvıl. Çocuklar, Nihal, küçük kız. Çınarın dalındaki kuşlar, her şey...

Yeşim'le konuştuk. Behruz artık gelmiyormuş. Gelecekti, konuşacaktık, film yapacaktık. Umutluydum. Behruz'dan umutluydum. Neden benim hayatımda her şey tam oluverecekken serseri bir aksilik her şeyi tepetaklak ediyor? Bıktım. En çok söylediğim kelime, bu: Bıktım. Neyi en çok istiyorsam, neyi en çok arzuluyorsam, benden uzakta, benden uzağa kaçıyor.

12 Ocak 2001

Pazartesi sabahı İstanbul'da olmalıyım. En küçük olasılıkları değerlendirip bu sene içinde bir film yapmanın yoluna bakmalıyım. Dayanamadım, bugün Ezel'le (Akay) konuştum. Onun karşısında çok ezik, çok sinik davranıyorum. Bu onun iyiliğinden kaynaklanıyor olsa gerek. Tabii, benim yetiştirilme tarzımdan da... Senaryoyu beklediğini söyledi, Ezel. Yalan söy-

ledim, "Senaryo bitti" dedim. "Öyleyse Pazartesiye senaryoyu getir" dedi. Oysa öykü ikinci kez ve daha berbat bir biçimde kilitlendi, öylece duruyor. Günlerdir zerre kadar kımıldadığı yok. Kendimi zorluyorum. Başıma ağrılar giriyor. Temelli hasta olacağım. Ezel'le konuştuktan sonra senaryoyu bir daha gözden geçirmek için kalktım ve öykü kıpırdadı, akıverdi. Senaryo bu gece bitebilir, bu gece olmasa bile, yarın gece bitebilir. Oh, ne güzel. Pazar sabahı rahatça yola çıkabilirim. Adam gibi üç senaryom oldu ve ben yoksulluk içinde yaşıyorum.

13 Ocak 2001

Bugün öğle yemeğinde söz nerelerden dönüp dolaşıp geldiyse, zenginlerin evlerini, evlerindeki lüksü konuştuk. Yağmur geçirmeyen bir çatıya sahip olmaya çoktan razı olmanın ruh hali içindeydik ailecek. İdris'e bir zengin kızı gönül vermiş. Ayşe İdris'i onlara vermekten sözetti. Böylece yerine getirmek zorunda olup da getiremediğimiz ana-baba sorumluluğunu üstümüzden atacaktık (Bu konuşulanlar şakaydı, olsun...). Kanıma dokundu. Gözlerim yanmaya başladı. Ağladığımı gizlemeye çalışmam boşunaydı. Sorumluluklarımı yerine getirmek için hiçbir gücüm, hiçbir çarem yok. Hiçbir çarem yok. Allah'ım, bu dünyada sana açıp gösterip durduğum kanayan yaramı, gelecek dünyada da yanımda getireceğim.

Adam gibi bir ülkede yaşamış olsaydım, şimdiye kadar her biri uluslararası sayısız ödül sahibi beş filmim olacaktı. Tam beş film. En az beş film. Oysa hırsızlığın servet, namussuzluğun ödül, başarının ceza olduğu bir garip ülke burası. İki eliyle önündekini doğrultamayanların yönettiği bir ülke. Ağzımı bozmadan kalkıp senaryomu bitirmeliyim.

KARPUZ KABUKLARINDAN GEMİLER YAPMAK'ı (Artık senaryonun adı, bu. Tadına vara vara büyük harflerle yazdım). gece yarısı İdris'le beraber bitirdik. Olağanüstü oldu. Hele Nezihe'nin Güler'in saçlarını yıkadığı sahne. Güler'in nazlanmalarını duyar gibiyim. Artık adam gibi üç senaryom var.

Dramatik mimari, içerik, her şey... Evet, adam gibi üç senaryom var ve ben yoksulluk içinde yaşıyorum.

14 Ocak 2001

Tuhaf bir yolculuktan sonra bu sefer İstanbul'a erken vardım. İlker'in Cihangir'deki evi çok hoş. Hele denize karşı sabah kahvaltısı...

15 Ocak 2001

Sabah çok erken, bir gümbürtüyle uyandım (Ya da uyanıktım). Pendik ve Adalar merkezli bir depremmiş bu. Kalktım, ilaçlarımı aldım. Ondan sonra asıl deprem başladı. Nöbet geçirdim. Atlatırım diye uğraştım, beceremedim. Korktum. İlker'i de uyandırmadım. Moralim bozuk. Nöbetsiz geçen altıncı ayımı yaşıyordum. Demek ki emin olmamalıyım.

İlker, geceleyin *Karpuz Kabukları*'nı okumuş. Kahvaltıdan sonra konuştuk. Çok beğenmiş. Özellikle sahneler arasındaki "üstü örtülü ilişkilendirmeler..."

18 Ocak 2001

Benim sevgili günlüğüm, dert ortağım, gözyaşımın mendili, başımı koyduğum, anamın dizi, Sevgilim, ben sulu gözlüyüm, biliyorsun. Ama bugün bütün gözyaşımı içime akıtıyor, susuyorum. İçimde dertli bir ana, ömrüm boyunca benim yerime ağlıyor zaten.

Öptüm seni.

Karpuz Kabukları'ndaki Recep gibi düşünüyorum bugün. "Aşkın acısını gurbet dindirir"miş. Belki benim acımı da... Yaşamak istemiyorum.

Saat 13 filan, camdan dışarı baktım. Gökyüzü bulutlarla örtülü. Sarı bir ışık var. Hastalıklı, ölü benizli sarı bir ışık. Böyle bir ışıkla aydınlanan bir dünyada insan, nasıl olur da yaşamayı sevebilir? Bütün tesellileri kusuyorum. Yaşamayı hiç değilse bugün içim kaldırmıyor. Kestirme yolları kullanmak ne kadar rahatlatır insanı?

"Ey nefs! Herkesin derdini vicdanında öyle derince duyup yaşamalısın ki, artık bu konuda kimsenin senden hiçbir beklentisi kalmasın..." Kimsenin benden hiçbir beklentisi olmadı ki. (Olamaz zaten; herkes mağrur, bense güçsüzüm.) Ama benim hâlâ herkese borcum var.

Yürek, yalnız acı mı duyar?

Bıçaklandım.

Kanıyorum.

Yüreğimden...

20 Ocak 2001

"Bir idam mangası, mahkumun neresine nişan alır?"

"Yüreğine."

Emir verildi:

"Ateş!"

Mahkumun gözleri bağlıydı. Mangadaki askerlerin yüzünü göremedi. Bu yüzden hiçbirine karşı içinde kin, içinde öfke, içinde düşmanlık götürmeden düştüğü duvarın dibinde sessizce öldü. Ama içinde kuşku götürdü. Mezarda bile "ruhunu kemiren" bir kuşku. En yakın arkadaşı Ali de var mıydı mangada? Beraber çay içtikleri, altlı üstlü aynı ranzada yattıkları, dert ortağı bilmem kaç tertip falan filan oğlu Ali?

"Mangada Ali var mıydı?" basit bir soru ve biz cevabı biliyoruz: Ali yoktu ama o hiç bilmeyecek.

Peki manga? Ya manga?

Manga! Hanginizin mermisi kuru sıkıydı?

Başlar dik, göğüsler ileride, manga yüksek sesle ve gururla bağırdı:

"Benimki değil!"

Top sesi, kurşun sesi gibi çıktı manganın sesi. Bu sefer olgun meyveler gibi yürekler döküldü duvarın dibine. Vicdan, eski bir şarkıda nakarattı. Göze battı bu yüzden. Nakaratı silip bir mısranın köşesine iliştiriverdiler.

Arkamda söylenmedik söz, dilenmedik özür, söylenmedik sevgi sözcüğü bırakmadan ölmek istiyorum. Beni vicdanımın cehennemine atma Allah'ım. Beni böyle cezalandırma Allah'ım. Beni hiç cezalandırma! Benim cürmüm ne ki, günahım ne olsun?

21 Ocak 2001

Karmakarışığım. İçinden çıkamıyorum. Sağlıklı düşünemediğimin de farkındayım. Aileme ve bütün insanlara iğrenme duygusuyla bakıyorum. Kendimi ihanet görme duygusundan kurtaramıyorum. Başımın arkasını ateş basıyor. *Kurbağa Yağı Satıcısı*'ndaki aynalı kutunun içine konmuş kurbağa gibiyim. Yarın İhsan'dan telefon gelse de, defolup gitsem.

23 Ocak 2001

Serdar Tahiroğlu ile yeniden görüştüm. Artık bir on bin dolar bulursam filmi kesinlikle yapmaya kararlı olduğumu söyledim. Şerif filmden kazanacağımız paranın üçte birini kendisine vermemi istedi. Ben de bunu düşünmek için henüz çok erken olduğunu söyledim.

Bugün sinemaya gittik; Şerif, Mehmet, ben. Film *Dar Alanda Kısa Paslaşmalar*'dı. İlker'in anlattığında beni çok etkileyen kapının aralığından döşemenin altına kayan mektuplar ve onların üstüne düşen nişan yüzüğüyle ilgili bölüm, filmin içinde ne kadar zayıf kalmış. Film insanı bir türlü içine almıyordu.

Üstelik futbol gibi hayatım boyunca hiç ilgi duymadığım bir şeyi konu etmesi filmden tamamen uzak kalmama yetti.

Filmde çocukluğumun Bursa'sını aradım. Yeşil ve Emir Sultan'ın çevresindeki eski mahalleler... Sonra Muradiye, Pınarbaşı... Şeftalilerinden daha güzel çilli burunlu, sarışın, mavi gözlü Bursa kızlarının oturdukları tek katlı, beyaz badanalı muhacir evleri... Hiçbirini bulamadım. Belki de hiçbirisi hiçbir zaman olmadı. Toplama çıkarma gibi iki basit matematik işlemi gerçekse, sözüne inanılırsa, otuz yıldan biraz daha fazla bir zaman geçmiş Bursalı yeşil yıllarımın üzerinden. Bense onlu yaşlarımın başında, sinema karasevdalısı bir çocuğum. Bir plak dönüyor Kayhan Caddesi'nde. Zeki Müren gençlik sesiyle söylüyor: "Yollar uzak gelemedim." Başıma sıcak geçmiş. Uyukluyorum. Rüyamda evimi ve anamı görüyorum. Avucumda buz gibi bir beyaz Uludağ Gazozu'nun terlemiş şişesi. Şişenin üzerindeki kabartmaların, çizgilerin, noktacıkların avuçlarımdaki izlenimi hâlâ taptaze duruyor. Yaşım on bir-on iki.

24 Ocak 2001

İFR'den Serdar Tahiroğlu yeniden aradı. *Karpuz Kabukları*'nın gişe şansı bulunmadığı düşüncesinde olduklarını söyledi. Eğer öyle olsa, rahatlıkla büyük paralar yatırabileceklerini de ilave etti. Şimdilik Müjde Ar'la beni görüştürmekten başka yapabilecekleri bir şey yok (Nezihe karakterine Müjde Ar'ı düşündüğüm için). Bir dosya hazırlayıp onlara sunacağım. Umut Sanat'a bir türlü ulaşamadım. Bunaltı içindeyken İhsan aradı. Turinay'ın bana istediğim kadar zaman ayırabileceğini söyledi. Allah'ım bana yardım et!

26 Ocak 2001

İhsan'ın daveti üzerine "3. Türk Dünyası Sinema Günleri"nin açılış törenine gittim. Açılış kokteylinde insanlar ne biçim

atıştırıyorlardı... Konuşmalar uzun ve sıkıcıydı. Orada en fazla olması gereken, Türklüğü yalnızca kaba kuvvette arayan ülkücüler yoktu. Bu adamların bir kare fotoğraf çeken fotoğrafçıları yok, kültürleri yok. Bir dakikacık olsun kısa film çeken sinemacıları yok. Romancıları yok, şairleri yok. Dünyanın en yoksul adamları bunlar... (Gecede bunlar da yoktu.)

O geceyi Aylin'de geçirdim. Onun evine giderken nefes alamıyordum, burnum akıyordu. Melleril'in etkisi sandım önce. Değilmiş. Sağlam grip olmuşum. Sabah 9'da uyandım. İhsan, Turinay'a ulaşamamış. Dünya başıma yıkıldı. İhsan iyi insan ama her işi gevşek. Turinay'ın cep telefon no'sunu verip işin içinden sıyrılmak istedi. Sürekli aradım Turinay'ı. Cep telefonu kapalıydı. İnsan kendini ne zor bir durumda hissediyor böyle zamanlarda. Sonunda yakaladım. Görüştük. Turinay'a her şeyi anlatabildiğimi sanıyorum. Bunun ötesinde kalbini fethettim bile diyebilirim. Yardımcı olmaya çalışacağını söyledi. 10 güne kadar bu işten bir sonuç alabileceğimizi sanıyorum. Eğlenmedim, hemen köye döndüm. İhsan benim masraflarımı biraz olsun karşılar, diye beş milyon verdi (Patronum ya...). Her İstanbul seferinde dünya para harcıyorum. Çoğunluk aç karına dolaştığım halde. Çantama bir iki simit atıp kimseye göstermeden arada bir dişliyorum. Bugün hem hastayım, hem de karnım oldukça aç. Ben bu filmi ne zaman yapacağım ve ne zaman Beyoğlu'ndaki serseriliğim bitecek? (İhsan'ın verdiği parayla Üsküdar İskelesi'nde bir şeyler yedim. Büfenin tezgahına bıraktığım paranın elli bin lira eksik olduğunun farkına vardım sonra, gidip ödedim.)

27 Ocak 2001

Köye geldim. Ben şimdi ne yapacağım?

29 Ocak 2001

Vizontele ile *Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak* ne çok benziyor birbirine. Aman Allah'ım, mahvoldum. Gerçi filmi

henüz izlemiş değilim. Yakınlarımdan fikrini sorabileceğim, filmi izleyen henüz bir kimse de yok. Huzurumu kaçıracağım ya, internetten film hakkında bilgiler aradım. Arada inanılmaz benzerlikler var. Birinde ücra bir kasabaya televizyon geliyor, diğerinde ücra bir köyde çocuklar sinema makinesi yapıyorlar. (Görüntüyle ilk karşılaşma. Ayrıca icat etme ruhu.) Birinde televizyonun adı *Vizontele*, diğerinde sinemanın adı *Gımıldak*. (İsimlerin arasındaki şeytani benzerlik.) Her iki filmde de deli var. Her iki filmde de (gerçi benimkisi henüz senaryo) trajikomiklikler... Oysa her şeyiyle (ama her şeyiyle) özgün bir senaryom var, diye seviniyordum. Günüm mahvoldu. Gece Şerif'in anlattığı hikâye hâlâ kulaklarımda. Bir zengin baba, çocuğuna yoksulluğun ne demek olduğunu öğretmek için gezmeye götürür. Ona yoksulların yaşamlarını gösterir. Sonra da çocuğuna aradaki farkı sorar.

"Bizim bahçemizin sağlam, yüksek duvarları var, onların bahçesini çevreleyen duvarları, yüce dağların ufku."

"Bizim bahçede havuzumuz var, onların sonsuz dereleri..."

"Bizim kristal avizelerimiz var, onların sayısız yıldızları..."

"Evet" dedim Şerif'e "Biz daha zenginiz. Onların her şeyi var, bizim ölçüsüz çılgınlığımız..."

30 Ocak 2001

Serdar Tahiroğlu'nun isteğiyle Müjde Ar'a ulaştırılmak üzere dosyayı hazırlayıp bugün İdris'le gönderdim. Hiç hata yapmak istemiyorum. "Ah, keşke!" demek istemiyorum. Bu yüzden en küçük ihtimalleri değerlendirmek istiyorum. Müjde Ar'la görüşürsem eğer, onu belki de ikna edebilirim. Ne yazık ki o tür insanlar hep etikete bakıyorlar. Çok çok zayıf da olsa Müjde Ar'ı kazanma ihtimalim var. Yapacak başka bir şeyim de yok zaten.

Bugün gurubun renkleri harikaydı. Ne yazık ki geç kaldım. Şerif'e söyleyip mezarlık çekimlerini yarın yaparsam iyi olacak. Havalar neredeyse yaz ağzı gibi, sıcak gidiyor. Ahir zaman iklimi... Belki de kar yağmayacak. Ayşe, "Şubat'ı Mart'ı bekle"

diyor. Kar umudum zayıflıyor. Ya yağmazsa... İnşallah yağar. Şöyle, lapa lapa, göz gözü görmez bir kar yağar...

Çok geç kaldım. Beni geç bıraktılar. Beni oyaladılar. Belki de hâlâ oyalıyorlar. Bu piyasanın kıblesi belli değil. Bu piyasada kimseye güven olmuyor. Param olmadan filmi çekmeye korkuyorum. Paraya her şeyden önce bir iç rahatlığı için ihtiyacım var. Behruz'u arıyorum, telefonu meşgul mü, yoksa başka bir şey mi, bir hoş çalıyor. Yapacak bir işimin olmaması beni öldürüyor. İçimden ağız dolusu sövmek geçiyor. Ne yana dönsem, bir tokat yedim. "Ne yapmalıyım?" diye soruyorum kendime, henüz bir cevap yok. Sahi ne yapmalıyım? Kendimin ruh doktoru olup çıktım.

1 Şubat 2001

İki akşamdır ne güzel günbatımı vardı. Altın renginden tut, kırmızıya kadar bütün renklerle gökyüzü tutuşmuş yanıyordu. Bugün de aynı gökyüzünü, aynı ufku görürüz diye günbatımı çekimleri için Şerif'le birlikte mezarlığa gittik. Heyhat!.. Bugün sapsade battı güneş. Batıya doğru bakmaktan gözlerim acıdı. Bu filmi çekemeyecek miyim, bilmem? Karın yağdığı da yok. Yağacağı da yok. Ya yağmazsa...

Bu adamlardan para konusunda ne zaman haber çıkacak? İşin yoksa senin burada canın çıksın, onların tüyleri bile kıpırdamıyor. Senaryodaki benzerlikler hâlâ canımı sıkıyor. Behruz'u yeniden aradım, gene haber yok. Telefonu bir tuhaf çalıyor. Umut Sanat gene öyle. Akşam çaya giderken nöbet yokladı. Hem de sağlam yokladı. Geri döndüm. Bu yavşak ve gevşek piyasa hasta ediyor insanı.

2 Şubat 2001

Bekliyorum. Beklediğim istasyondan yıllardır hiçbir trenin geçtiği yok. Bekliyorum. Birilerinin keyfi olacak. Birileri zahmet

edip kıçını oturduğu iskemleden kaldıracak, hem de benim için... Belirsiz bir zamanı, belirsiz bir sonu bekliyorum. Tüm cesaretim bitmek üzere. Bu cümlenin yerine, buraya okkalı bir küfür gerekiyor ya... Elimin, kafamın bir şeyle oyalanması gerek. Yok. Diğer öyküler henüz çekirdek halinde. Ne yapacağımı bilemiyorum. İçimde patlamak isteyen, dışarı çıkmak isteyen müthiş bir tazyik, müthiş bir güç var. Böyle zamanlarımda batmış bakkalın eski defterlerini karıştırdığı gibi ben de eski defterlerimi karıştırıyorum. Her şey parmağıma dolanıyor. Birçok şeyi büyütüyorum. Yüzeyde halletmem gereken birçok şeyi içime atıyor, içimde, derinlerde çözmeye çalışıyorum. Böylece büyüyor, kökleşiyor, benim ayrılmaz bir parçam haline geliyor. Rüyalarıma yansıyor. Böyle rüyalarla geçen gecelerin sabahları baş ağrılarıyla uyanıyorum. Son günlerde sürekli nöbetlerim yokluyor. Yüz bin dolarlar tutan bütçelerden çoktan vazgeçtim. Üç beş milyarım olsa filme rahatça başlayabileceğim. İçim asla rahat değil.

3 [Şubat] 2001

Vizontele vizyonda. Bugün ikinci gün. *Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak*'la arasındaki olası benzerlikten dolayı ödüm kopuyor. İlker filmi görür görmez haber verecek. 23:15 seansına gideceğini mesajla bildirdi. Saat 02 gibi İlker'i aradım. İlk sözü, "Bu filmi çekme!" oldu. Suratıma sağlam bir yumruk yemiş gibi oldum. *Vizontele*'nin herkesin bilmesine izin verildiği ölçüdeki sinopsisinden bildiğim kadarıyla benzerlikler zaten vardı. İlker, "Karpuzcu bile var" deyince, mahvoldum. "Vay anasını, demek karpuzcu da var?" demişim. Varmış. Hatta benim çocuklarımın sırtüstü yatıp plaj keyfi yaptıkları gibi *Vizontele*'deki çocuklar da sırtüstü yatıp yıldızları seyrediyorlarmış. Dayanamadım, bastım küfrü. Nedir benim çilem Allah'ım? Gece uyuyamadım. Ayşe'ye anlattım. O da üzüldü. Az şey mi, bir yıl kadar oldu senaryo çalışıyorum. Öyküye ısındım. Onlarla ağladım, onlarla güldüm, alay ettim, kavga ettim, ısrar ettim. Bana direndiler, eğilip bükülmediler. "Biz bir kişilik sahibiyiz, sen bizi plas-

tik malzeme mi sandın? Öyle senin keyfince çektiğin tarafa uzayacağımızı sanıyorsan, aldanıyorsun" dediler. Her yemek başında onların sözü, onların dedikodusu ediliyordu evde. Evcek sevdik karakterleri. Nihal, ne içten pazarlıklıymış, Güler ne saf bir çocukmuş. Hele Mehmet... Recep'in hali ne olur bundan sonra? Nihal perişan etti bu çocuğu. (Zaten çocukluğumdu yazdığım.) Şimdi vazgeçmem isteniyordu. Sabaha kadar aynı kişileri, olayları koruyarak senaryoyu değiştirmeyi düşünüp durdum. Beceremedim. Bu kadar çok sayıda motif benzerliği kötü bir şanssızlıktı o kadar. Bu filmden vazgeçmem mümkün değildi. Çocuklarımdan vazgeçmekti bu. Aynı filmin 1993 yılında kısa metraj versiyonunu çekmiştim zaten ama işte her şeyiyle özgün bir öykü olarak bakıyordum. Senaryodaki aksiliği daha az düşünürüm diye geç vakte kadar uyudum. Karmakarışık rüyalar gördüm. Bu rüyayı, rüyamda gördüğüm mekânı sık sık görüyorum herhâlde. Ya da bana öyle geliyor. Bir tür dejavu mu, yoksa? Son aylarda rüyalarımda kendimi hep kamyon şoförlüğü yaparken görüyorum. Bu, gerçek hayatta kamyon şoförlüğü yaparken yaşadığım korkuların tortusu olsa gerek. Yaklaşık on beş gündür dünyayı farklı bir renkte, farklı bir dalga boyunda algılıyorum. Bu kötü. Baş ağrılarıyla uyandım. Şiddetli nöbetim yokluyordu.

4 Şubat 2001

İlker'le akşamüstü yeniden konuştum. Gece söyledikleri üzerine bir daha düşündüğünü, filmden vazgeçmemem gerektiğini söyledi. Çünkü her iki proje de farklı şeyleri anlatıyordu. Önermeleri farklıydı. Hepsinden önce, duygu farkı vardı. Farklı düzlemlerde yaşıyordu. Akşam Şerif'e anlatacağım. Şerif'le sinemada buluşacağız ve *Balalayka*'yı seyredeceğiz. Mehmet de gelecek.

Şerif'e olanları anlattım. Sessizce dinledi. Hiçbir şey söylemedi. Benim bu öyküyü Yılmaz Erdoğan'dan arakladığımı düşünüyor, iyi biliyorum, her ne kadar konuşmasa da... Böyle düşünmekten zevk aldığını bile biliyorum.

Balalayka birinci bölümde harikaydı. Rus kızları inanılmaz güzeller, inanılmaz iyi oynuyorlar. Hele kızların ikisinin ağız yapıları ne kadar harikaydı ve ağızlarını ne iyi kullanıyorlardı. Bence ağız, insan yüzünde gözlerden çok daha fazla ifade gücüne sahip. Film, ikinci bölümde birinci bölümdeki dramatik çizgiyi sürdürebilseymiş, inanılmaz olabilirmiş. Final zorlama gibi duruyordu.

İdris'le konuştum sinemadan sonra. *Kuzey Masalı*'ndaki pencereye üşüşen civcivleri, sıvadaki zikzak şeklindeki çatlağın kendiliğinden dökülmesini vs. kastederek, "Bu filmler mutlaka çekilmeli baba" dedi. Onun bu sözü bana güç veriyor. Filmi çekeceğim. Benzerlikler, vazgeçmem için bir neden olmamalı. Filmi çekme arzumun, o kadar güçlü olmadığı anlamına gelir bu. Yüreğime yeterince inanmadığım anlamına gelir. İnanıyorsam, kimseyi iplemeyip filmi çekmenin yolunu aramalıyım. Yani, gene para peşine düşmeliyim. Allah'ım, ne olur yardım et bana. İlk önce ne yapmam gerekiyor? Yarın, Pazartesi... Yarın güzel bir haber gelsin, ne olur. Allah'ım, lütfen bana güç ver, sağlık ver, kendime güven ver! Allah'ım bunları vermek senin için ne kadar kolay... Allah'ım, lütfen, sevdiklerinin hürmetine, duasını kabul ettiklerinin hürmetine... Allah'ım, beni yardımına lâyık kıl! Kimseyi incitmeme, kimsenin kalbini kırmama, senin hoşuna gitmeyen hiçbir fiili işlememe izin verme! Allah'ım, senden istemeye yüzüm olacak kadar temiz olmak, temiz kalmak istiyorum. Lütfen Allah'ım... Ey, kendisinden isteneni lütfetmek şanından olan, Ey Sevgi, Ey Merhamet, Ey Sımsıcak Rahmet... Beni duyduğunu biliyorum. Beni kendinsiz bırakma, lütfen!..

6 Şubat 2001

Gece sürekli nöbet yokladı. Uzun süredir hiç böyle olmuyordu. Şiddetli baş ağrım başladı. Bir buçuk saat uyudum. Hiç âdetim değilken erken saatte uyumak...

Sekreterlerini aşıp bugün Tekin Özertem'e ulaşabildim. Bu sekreterlere laf anlatabilmek ne zor. Ana dillerini unutu-

yorlar. Yalnızca iki cümle kalıyor akıllarında: "Toplantıda efendim." Bir de, "Telefonunuzu bırakın, biz sizi arıcaz" Neyse, Tekin Hoca beni hemen tanıdı. Davranışı sıcaktı. DV ile film yapmamı onaylamadı. Senaryolarımı istedi. "Özellikle *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nu gönder. Onun adı bile güzel." dedi. Sevindim. Yarım saat geçmeden gönderdim bile. Doğrusu umutluyum. Neden saklayayım? Hey benim geceleri sabaha ulaştıran Allah'ım. Benim de sabahımı uzatma, lütfuna lâyık olmasam da...

9 Şubat 2001

...'dan haber yok. Oysa olmalı. Bu hafta Necmettin Bey'le görüşmüş (sözde) olmalılar. (...) Bir kez daha az telefon etmeye tamah ediyor. Bu yüzden çok şey yitirdiğinin farkında değil. Küçük hesapların adamlarıyla nasıl büyük işler yapacağım? Necmettin Bey'le (Sırf telefon gibi üç kuruşluk hesaplar yüzünden görüşebildiğini hiç, hiç sanmıyorum. Bir de Necmettin Bey'e cep telefonundan ulaşması gerek ya, ateşten kaçar gibi telefona dokunmaktan kaçmıştır. Ben burada film yapmak için tepinip durayım... vız gelip tırısgidiyor.)

Umut Sanat'tan (belki) bir haber çıkar diye umutlandım. Umut Sanat'ın Unut Sanat olmasından korkuyorum. Sinirlerim oldukça bozuk. Kapıyı tamir etmeye indim. Kapı, sırf tekmelendiği için bozuk. Evet, sırf tekmelendiği için... Bu kapı, kulube-i ahzanımın kapısı, tekmelenen bir kapı. Bu düşünceyle sinirlerim temelli bozuldu. Avluda hırlaşan köpeklere elimdeki çekici ırlattım. Köpekler cıyaklayarak kaçtılar. Dünyam başıma yıkıldı. Dört yıldır sinek bile öldürmemeye dikkat ediyordum oysa. Benden yana kimseler küçücük de olsa bir acı duysun istemezken... Bunu yapacağıma, keşke elim kolum kırılsaydı. Çok pişmanım. Büyük acı duyuyorum. Nöbetlerim yokluyor. Öfkemin şerrinden korkuyorum. Kendimden utanıyorum. Kendimden nefret ediyorum. Kesinlikle iyi bir insan olmaya çalışırken... hem de gördüğüm onca...

Çırpınarak uyandım. Saat 05 gibiydi. Rüyamda gene ağırlık basmış. (Bu asla karabasan gibi bir şey değil.) Nefes alamıyorum. Bu hal, bu sıkıntı, bu azap ancak cehenneme ait olabilir diye düşünüyorum. O anda böyle düşünüyorum. (Şimdi de böyle düşünüyorum.) "Bu cezayı hak edecek bir hata yapmamalı insan" diyorum. "Hiçbir zaman, hiçbir zaman..." Çırpınarak uyanıyorum. Reel dünyadan bir şeylere benzeterek anlatmam gerekirse, üzerime kum yığılmış, çırpındıkça bu kum üzerimden dökülüyor, ağırlığı azalıyor ve ben havasız kalarak ölmekten kurtuluyorum (Ne kadar kötü bir benzetme oldu). Bir ara içimden "Besmele" çekiyorum, ağzım kıpırdamıyor. Kendimi olanca gücümle zorluyorum ve kurtuluyorum. Bu hal on beş saniye daha uzamış olsa, şakası yok, insan ölebilir. Bu arada mistik bir korku, mistik bir duygu içinde olduğumu da eklemeliyim. Kalkıyorum, saat 05. Susamışım. Bir bardak su içip yeniden uyumayı deniyorum. Sol koluma bir şey dokunuyor. Hayır, bu bir sanrı değil. Yatağımın solunda hiçbir şey olmadığını da biliyorum. Öyleyse bana dokunan ne? "Ben varım." diyen bir ikaz mı? Yoksa kötü geçirdiğim dünün etkisi mi? Böylesine canlı bir izlenime sanrı deyip geçmem mümkün değil. Nöbetlerimde yaşadığım sol kolumun karıncalanmasına da hiç benzemiyor. Bu basbayağı bir temas. Büyütmemeliyim. Uyumaktan vazgeçiyor, gelip bugünü yazıyorum. Hüseyin'e yeniden kulak vermeliyim. O doğru söylüyor. Önümde yaşanacak pis bir gün var. Çok güçsüzüm. Bir aya yakın bir zamandır kötüyüm. İçinde bulunduğum hal, bir depresyona benziyor. Bugün, sinema yapmak isteyen dünkü cesaretim ve gücüm yok. Bu koşullar insanı parçalar, lime lime yapar, tiksindirir, iğrendirir, kusturur, kaçırır, delirtir... Zaten, sürekli bir utanç duyarak yaşıyorum, sürekli bir utanç duyarak yaşadım. İçimde de asla o özgür adam değilim, olmadım. Asla omuz silkemedim. Bu hayat, pis bir hayat... En azından benim payıma düşeni... Kaygı ve korku; sonra utanç... Matematik dersinde, kara tahtanın önünde ne kadar utanırdım ve ne kadar korkardım. Ne kadar erken tanıdım bu iki duyguyu ve ikiz kardeşim gibi

onlarla büyüdüm; beni hâlâ terk etmediler. Şerif'le konuştuk. Benim intiharı denememden korkuyor.

Saat 02. Çamur gibi bir gecenin içinde uyuyacağım. Sabah olacak. Pis bir gün. Başlayacak. Gene akşam olacak, gene şimdikine benzeyen çamur gibi bir gece... Yaşama sevincimi kaybediyorum. Başımda bir ağrı var.

12 Şubat 2001

Üç saat süren bir uykudan sonra saat 06'da uyandım. Eskişehir'e gidip geldik bugün. İğne atsan yere düşmez bir hastane. Müthiş baş dönmeleri, koşturmalar, yoklayan nöbetler ve ve... Belki de yalnızca acıyı duymak için taşırız göğüs kafesimizde bu çırpınan kuşu. İçimde bir yer acıyor. Bir yerim kanıyor. Bir yerime iğne batıyor, bir yerimi jilet kesiyor. Cam kırıkları yuttum, kusmak istiyorum, içimde bir yerlerim yırtılıyor. Ne abartıyorum, ne şu, ne bu... Günceyi insan kendisi için yazmaz mı zaten, abartmak niye? Utanıyorum. Aynadaki yansımı kurşunlamak geliyor içimden. Akşam yemeğinden sonra erkenden uyudum. Uyudum değil; ayağa kalkamadım. İçim cız ederek uyandım. Diş ağrılarının dürtüşüyle uyandım sanki. (Bu tür uyanmaları çocukluğumdan beri iyi bilirim.) Saat 11'i gösteriyordu. Pencereye baktım, karanlık. Şaşırdım. Gündüz oldu sanıyordum. Meğer geceymiş daha. Aklıma ilk ve ve ve... geldi. Kendimi ne kadar aşağılanmış hissediyorum. İçimde onlara ait ne kadar duygu varsa, jiletle kazımalıyım, dezenfekte etmeliyim. Saat, keşke gündüz on bir olsaydı. Önümde yaşamak zorunda olduğum uzun bir gece var. Koca bir Xanax yutuyor, yatağıma giriyorum, mezarıma girer gibi. Her günkü ninnime başlıyorum: "Belki, yarın bir haber gelir." "Belki, Tekin Özertem *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nu okumuştur, belki İhsan, Necmettin Bey'le görüşmüştür. Her şey yolundadır belki. Belki, yarın bir telefon gelir." Gelmiyor. Saat üç olmuş. Telefon gelmiyor. Dayanamıyor, Tekin Özertem'i arıyorum. Senaryoyu okumamış. İlker, bir senaryoyu bir saatte okuyor. Bu piyasanın sinema gibi bir derdi yok. Olsa bile kavrama diyalektiklerimiz

farklı. Ben bu adamlara fazla güveniyorum. Ben bu adamları adam yerine koyuyorum. Altıoklar'ın senaryo hakkında ne söylediğini duydun. Sonunda İhsan Kabil arıyor: "Perşembe günü Necmettin Bey'le görüşeceğiz." Gene de ne varsa İhsan'da var. Rahatlıyorum biraz. Pencereden bakıyorum. Gıpgri bir gün. Gökyüzü, ufuk gri... Kar kokuyor bu grilikte. Haydi, diz boyu bir kar Allah'ım.

TV'de Esra Ceyhan'la A'dan Z'ye programına dalıyorum. Gene birtakım garabetler... Tıraş ederken dansöz oynatan, dans eden adam... Sonra Ürgüplü bir ana ve bir baba. Önce kadının omuz plan görüntüsü. Altta yazı, etiket: "Manken olmak için evden kaçan kızın annesi" Kadın kızına "Dön, ne olur!" diye yalvarıyor. (Allah'ım, o nasıl yalvarma...) Ancak ana yüreği dile gelebilir böyle. Sonra omuz plan babanın görüntüsü altta aynı yazı: "Manken olmak için evden kaçan kızın babası." Kimse düşünmüyor ki, bu anne ve baba, döndükleri yerde, (köylerinde, ilçelerinde vs.) ömür boyu alınlarında bir leke olarak taşıyacaklar kaçan kızın ebeveyni olmanın utancını.

13 Şubat 2001

Şiddetli baş ağrılarıyla uyandım. Başımı üşütüyorum belki de. Sürekli bere giyerek mi yatmalıyım bilmem.

Eskiden içimdeki mabede kaçardım, dışarıda bunaldığımda. Orası yücelttiğim, sığındığım, teselli bulduğum bir yerdi. Şimdi "Dayan! Savaşı kazanmamıza az kaldı!" diyen o cesur, o şefkatli ses yok artık. Utancımla kirlettim orasını. Kendime saygım kalmadı. Keşke her şeyi itiraf edebileceğim kadar cesur olsaydım. O zaman utanç nedenim çocuksu ve komik gelebilirdi belki.

Eskişehir'den geldikten sonra yemek yedim, sonra uzandım, uyumuşum. Gözlerimi açıp baktım, saat 11. Ben gündüz 11 sanıyorum. Şimdi çay içiyor ve yazıyorum. Saat 01. Keşke sabah olsa. Yatağım iğneli beşik.

İFR'den Serdar Bey aradı. Müjde Ar senaryoyu okumuş. Rolü beğenmemiş. *Dar Alanda Kısa Paslaşmalar*'daki rolüne benzetmiş.

Tekin Özertem'i aradım. Sekreteri hattının dolu olduğunu söyledi. Yeniden aradım. Hattı yine doluymuş. Yine aradım, bu sefer de konukları varmış. Olmasaydı ne olacaktı sanki? Bir kişiyi kendinize inandırabilmeniz, bir ülkeyi fethetmenizden daha zor. Adamlarla kavram diyalektiğiniz farklı bir kere. Yeniden aradım. Konukları hâlâ oradaymış. Pazartesi günü aramamı söylediler. İhsan'a ulaştım. Önümüzdeki hafta Necmettin Bey'le yeniden buluşacaklarmış. Şu kamera meselesinde Şenol Bey'in keyfi olsun diye aylarca beklediğim aklıma geliyor ve Necmettin Bey konusundaki bütün umutlarım güneşin karşısındaki kar gibi eriyor. Ne "Pazartesi"ler bitiyor, ne "yarın"lar, ne "önümüzdeki hafta"lar... Sürekli oyalanıyorum. Altı yıl geçti. Azıcık da olsa bir imkânım olsaydı, kıyısından köşesinden filme başlayabileceğim. O da yok. Kar da yağmıyor. Kar çekimlerini bari yapabilsem. Param iyice azaldı. Bayramı belki de parasız geçireceğim. "Deniz, med vakti; su çeneme kadar yükselmiş." Yüzüme açık olacağına güvendiğim bir tek kapı kalmadı. Dönüp içime sordum. İçimdeki hırs, bana her şeyi yaptırabilir. Şu anda hemen kalkıp vurup çıkıp gidebilirim İstanbul'a. Çarelerimin tükendiği şu anda olduğu kadar hiçbir zaman güçlü hissetmedim kendimi. Sabret, az kaldı yüreğim. Çaya gidiyorduk. Hüseyin, Kemal'den bahsetti. Onun yetimliğinden filan. Evi var, annesi var, her şeyi var... "Benden daha yetimi var mı Hüseyin?" dedim.

Arif Nihat'ın dediği gibi, "Benim yetimliğim Adem'in ölümüyle başladı". Ne zaman biter, bilemem. Yaşadığım köyün en yoksulu olmak imanıma gidiyor bazen.

16 Şubat 2001

Gece dua ettim. Sabah namazından sonra uyuyamam korkusuyla bir uyku ilacı aldım. Ölü gibi uyuyorum artık. Tamamen

sürreel düşler görüyorum. Düşlerimin reelden bu kadar kopuk oluşu beni rahatsız ediyor. Dali'nin peyzajlarına benzer geniş, uçsuz bucaksız bir mekânda uçuyorum, bir anda ufkun tepesindeyim. Buradan gene aynı geniş peyzaj... Baş ağrısıyla uyandım. Genzim ve burnumun sağı tıkalı. Başımın sağ yarısında ağrı var. Huysuzlanıyorum, sinirleniyorum. Ayşe'ye gidip "Hadi ayrılalım" demeyi düşünüyorum, durup dururken. Burnumu lavaboda temizlemeye çalıştım. Sonunda becerdim. Galiba müthiş ajitasyon yaşıyorum.

Canımın sıkıntısıyla kalkıp Behruz'u aradım. Bir haftaya kadar İstanbul'a geleceğini söyledi. Gelsin artık, bıktım. Çekecek, çekmeyi düşündüğüm bir kısa film projem de yok. Uçmasını bilmeyen bir kuş, boşluğa bırakıldığında kendini nasıl hissediyorsa, ben de öyleyim. Kuşun hiç değilse düşerken havaya karşı koyup hızını azaltan kanatları var, benim o da yok. Bu düşüş nerede, ne zaman bitecek? Bir yerde bitecek ya...

Ayşe'nin annesinin hastalığı için babası, Bursa'ya götürmemizde ısrar ediyormuş. Bunun için bir araba gerek. O da bizde yok. "Ya param olaydı, ya hamiyetsiz olsaydım." Bilmem ne yapmalı şimdi? Bu meseleyi Ayşe'nin de benim kadar dert ettiğini sanmıyorum. Saat gece 11 gibi kahveye gittim, nöbet yokladı, eve zor geldim. Belimdeki ağrı, yürümemi güçleştiriyordu. Sanırım sinestezilerim gene ayağa kalktı. Ağzımda adlandıramadığım bir tat, burnumda adlandıramadığım bir koku ve uyanıkken rüya görüyorum. Genç bir üniversiteli kirasını ödeyemediği yoksul bir evden ev sahibine görünmeden her çıkışında paltosunun altında üç beş kitabını kaçırıyor. Böylece evini boşaltıyor.

19 Şubat 2001

Başbakan'ın, Cumhurbaşkanı'na yaptığı terbiyesizlik benim bütün sinirlerimi, ülkenin de ekonomisini altüst etti. Bu adamın diğer başbakanlıklarını da yaşadım, biliyorum. Sıkıntı, yoksulluk, kuyruk ve huzursuzluk demek bu adam. Yanındaki bakanının Cumhurbaşkanı'na seni buraya biz getirdik, bizim emrimizdesin şeklinde tefsir edilebilecek sözlerini bir türlü

içime sindiremedim. Bunlar oldukça, bunlara oy veren zavallı, dangalak bir halk oldukça (ki olacağa benziyor), bu ülke pis, b.. kokulu bir ülke olmaktan kurtulamayacaktır. Ülke zor göğüslenir bir kriz yaşarken, Başbakan'ın sözleriyle ekonomi bir kere daha berbat oldu. Ülkenin ağzına bir kere daha edildi. Cumhurbaşkan'ımıza bir kez daha hayran oldum. Onun yüksek karakteri karşısında yerlere kadar eğildim. "Cumhurbaşkanımız" diyorum. Yıllardır bizim diyebileceğimiz bir o var zaten. Kaza sonucu bir o var. Benzer konuları günlüğüme bir daha yazmamaya çalışacağım. Sinirlerim bozuluyor. Gece karlı kış çekimlerini bitirdim. O kadar uğraşa rağmen, karı yağarken görmek mümkün olmadı. Gene de her şey istediğime yakın oldu. İçim rahat. Uzun metraj filme başladım sayılır. Behruz da bir gelse...

20 Şubat 2001

Geceki kar yarı yarıya erimiş. Akşama doğru birkaç kez nöbet yoklar gibi oldu. Başımdaki ağrı beni huysuzlandırıyor. Akşam kahvedeydik. Şerif geldi. Galatasaray maçı varmış. Biz ihtiyarların olduğu bölmedeydik. Sırtımı TV'ye dönerek oturdum. Herkes maç seyretti. İçimden kıs kıs güldüm. Bu ülkeyi ekonominin dünkü hezimetinden sonra Galatasaray da kurtaramaz. Goller bundan sonra...

İhsan aradı. Necmettin Bey'le telefonda görüşmüşler. Bir kere daha görüşecekler. Umutlu konuştu. Bu ekonomik krizde insan ne kadar umutlu olabilir, bilmiyorum.

Gece, şiddetli soğuk var. Her yer çatır çatır don. Kimseler dışarıda kalmasın. Allah yersiz yurtsuzlara yardım etsin. İnsan bu gece dışarıda sabahlamak zorunda kalsa, ölebilir. Şu Behruz da gelecekse gelsin artık. Umut Sanat, Unut Sanat oldu.

21 Şubat 2001

Gece İlker aramış. Konuştuk. *Cine5*, Yusuf Kurçenli'ye 10 tane film yaptırıyormuş. Adamları sana o kadar ödül mödül verdi,

Cine5'i bir ara dedi. Gündüz aradım. Bir sürü masa, aralarında beni paslaştılar. Birinin dediği diğerini tutmadı. Her katta ayrı dilin konuşulduğu Babil Kulesi benzeri yerler başımı döndürüyor. Genel Müdürleri İrfan Şahin'le konuşmak istedim, henüz gelmemiş. Not bıraktım, yeniden arayacağım. Umut Sanat'ı aradım. Tekin Özertem, film çekimindeymiş. Bu krizde adamlar nasıl oluyor da film çekiyorlar, bilmem. Bugün gelmeyebilirmiş. Kurçenli'ye gidip bu on filmin birisini biz çekelim, yani, *Cine5*'e sunacağın 10 projeden birisi bizimki olsun, diyemem, onunla olan kötü geçmişim yüzünden. Behruz bu Perşembe değil, öbür Perşembe gelecekmiş ("Bu Perşembe" dediği, yarın). Sekiz gün sonra yani. Haydi hayırlısı...

Gece saat 11:30 gibi eve geldim. Evde soğuk bir rüzgar esiyor, herkesin suratından düşen bin parça. Anlamadım. Anlamak da istemiyorum.

22 Şubat 2001

Akşama yakın nöbet geçirdim. Yemekte Şerif telefon etti. "Pencereden bir baksana" dedi. Baktım, lapa lapa kar. İsmail'i çağırdım, İdris'i çağırdım. Geçen günkü çekimleri yeniledik. Aceleden elim ayağıma dolanıyordu. Şimdi yağan kara hiç güven olmuyor, lapa lapa yağarken, bir dakika sonra diniveriyor. Eskiden günlerce yağardı.

Gece gene ağırlık bastı. Bir kapıya uzanmak istiyor, uzanamıyordum. Şakası yok, bu hal beni öldürecek. Belki beni yatağımda ölü bulacaklar. Bu iş bu kadar ciddi. Hatırlarım, eskiden kadınlar sürekli bu hali yaşadıklarını anlatır dururlardı. Kapı açılır, içeri simsiyah, kediye benzer bir şey girer, insanı bastırırmış. Parmağını bile kıpırdatamazmışsın. Şimdilerde bu şikâyetleri hiç duymuyorum. "Eskiden temizliğe bu kadar dikkat edilmezdi de ondan" diyorlar. Bir de not: "Çarşamba Karısı" lafına *Matmazel Noraliya'nın Koltuğu*'nda rastladım.

Gece anahtar ve kilit çekimlerini yaptım. Ayşe yardım etti. *Matmazel Noraliya'nın Koltuğu*'nu bitirdim. Romanın birinci bölümü doğrusu inanılmaz güzeldi. Hele o atmosfer... Dostoyevski kıskançlığından çıldırabilir bu bölüme. Cin taifesinin götürdüğü Mannik, Uyurgezer Zehra, her gece hortlayan ölüleri koynuna alan Fatma, hayaletler, çıtırtılar, ara sıra duyulan Tosun'un sazı, Vafi Bey'in Arapça duaları... İkinci bölüm, bir başka romana aitmiş gibi duruyor. Bir sanatçının düşebileceği en büyük yanlış, didaktik olmak belki de... *Vadim O Kadar Yeşildi ki* hakkında da notlar almak gereğini duyuyorum. Romanın sonlarına doğru, gözyaşlarımı tutamadım. Şimdi bile oturur ağlayabilirim. Hele o ağabeylerin köyden ayrılmaları... Bir coğrafya atlasında Huw'un annesine ağabeylerinin gittikleri yerleri göstermesi... İnsanın bir dilim ekmek uğruna doğduğu yerleri, (Yalnız doğmakla kalmıyor, ruhunu biçimlendiriyor, insanın kanına işliyor.) bırakıp gitmesini asla anlayamıyorum. Hiçbir yoksulluk, insanın yurduna sırtını dönmesi için bir neden değil bence (ama bence). Bu ihanetlerin en büyüğüymüş gibi geliyor bana. Eğer olur da uzaklarda ölecek olursam, cesedimi memleketime getirmeleri için Ayşe'ye edilmiş bir vasiyetim var. Bizim köyden bir yaşlı kadını anlatırlar. Köyünden çok uzaklarda ölmüş, Malatya'da. Onu, bin şu kadar kilometre öteye nasıl bir serüven attıysa... Sonradan bizim köylüleri görüyor oralarda. Mezarına serpilmek üzere bir avuç toprak getirmelerini istiyor. Burnumun direği sızlamadan hatırlayamam bu kadının dileğini. Bir zamanlar öyküsünü yazmayı düşünmüştüm.

Eve gece 12'de geldim. "Kaba yel" vardı. Yanımda İsmail olduğu için ayrılamadım. Yoksa sokaklara vuracaktım kendimi. Gelirken yolu uzattım isteyerek. Sokaklara ilk kez görüyormuşum gibi baktım ya da son kez görüyormuşum gibi. İsmailler'de kimse yoktu, bize geldik. Sonra nöbet yokladı. İsmail'i uğurlamak için avlu kapısına kadar çıktım. Avludaki ağaç, esen yelle savruluyor ve vınlamaya benzer bir ses çıka-

rıyordu. Artık odalara sığamayacağımı biliyorum. Nöbetin başımdaki ağrısı duruyor, yoksa geç meç demeyip dökülecektim sokaklara. Yarın bir aksilik olmazsa, akşam yemeğinden sonra Hüseyin'i çağırmayı düşünüyorum. Aksilik şimdiden çıktı. (Unutmuşum) Yarın akşam Hakkı Abi'yi uğurlamaya gitmem gerekiyor.

Bir yerden küçücük bir umudum var. Eğer bu umut boşa çıkarsa, açız demektir. Sabahtan beri bir çıkar yol düşünüyorum, yok. Vay anasını, gene ne oldu böyle? Şerif tutup filmden kazanılan paranın (kazanılırsa) yüzde otuzunu istiyor, ben film çekme derdine bu hallere düşerken ve en kötüsü çekemezken... Okuyacak hiçbir kitabım kalmadı. Beni avutacak, oyalayacak, şu dört duvarın arasından beni kaçıracak... Alphonse Daudet'nin bir kitabını almıştım bir zamanlar ve okuyamamıştım. Şimdi arıyorum, yok.

25 Şubat 2001

Kafam yerinde değil. Hastalığım ikide bir "Beni unutma!" küçük bir nöbet ikazı gönderip duruyor. İsmail'le Hakkı Abi'ye "Güle güle git!" demeye gittik. Oradaki küçük çocuk beni hiç sevmedi. "Pis bıyıklı adam" dedi, kaşlarının altından bakarak. İsmail'le eski mahalleleri dolaşarak geldik bizim mahalleye. Köyde herkesin bir evi var. Benim yok. Bu, insan yaşamında ciddi bir eksiklik. Dilime bir türkü dolandı: *Bütün kuşlar yuva yaptı/Serçe kadar olamadım.* "Kendimi bir serçe kadar korunmasız, yuvasız ve savunmasız hissediyorum" diyeceğim ama serçelerin de bir yuvası var. Bir ev temeli atmadan önce sağa sola, ite puşta üç milyar para dağıtmak gerekiyor. Deprem vergisi, bilmem ne vergisi anasının dini vergisi... 17 Ağustos depreminden sonra hiçi hiçine böyle bir zorunluluk çıkarıldı ya, şimdi vatandaş bu temel atma parasını vermemek için bir başka ev yapmak yerine, sahip olduğu evin üstüne çatıyı kaldırıp bir kat daha çıkıyor. Böylece ciddi bir sallantıda ilk yıkılacak olan karikatür gibi evler türüyor. Eski katların pencereleri yeni katınkilere hiç mi hiç uymuyor. Benim devletim, benim hükü-

metim bir kere olsun hayra yarar soluk almamıştır. Bir kere olsun vatandaşına rahat yüzü göstermemiştir. Asli görevi de budur zaten.

İsmailler'de oturduk. Kabak tatlısı müthişti. Gölge oyununu yarın çekmeye çalışacağız.

26 Şubat 2001

Akşam, saat 8'e çeyrek var. Şerif'e telefon ettim, "Gölgeleri bugün çekelim" diye. Dışarıda müthiş bir rüzgar var. Fırtına desek daha doğru olur. Pencerelerin camlarını kıracak, kiremitleri uçuracak neredeyse. Evi didik didik ettim. Okumak için bir kitap arıyorum kendime. *Karamazov Kardeşler* vardı, uçmuş. *Senaryo Yazımı* adlı bir kitap karıştırıyorum iki gündür. Yazar, küçük alıntıları epigraf yapmış bölüm başlarına, işte beni mutlu eden birisi: "Bana iyi bir senaryo verin, bir yönetmenden yüz kere daha iyi olurum." George Cukor.

Tabii ya, tabii ya... Kendimin kıymetini iyi bilmeliyim.

"...İnsanlar öykü anlatan hayvanlardır. Dünyamızı öykü ve efsanelerle evcilleştiriyoruz. Biz ise bazı anlamları dramatize edebilecek bir öykünün açlığını çekiyoruz. 'Bir zamanlar...' diye başlayan ve 'Kahramanımız çeşitli maceralarda kazandığı başarılardan sonra evine döndü' diye biten bir efsaneye olan ihtiyacımız her zaman varolmuştur." Sam Keen

İnsan bunu okur da nasıl mutlu olmaz? Hele öykülerle uğraşan, yarıdan fazla öykülerde yaşayan biriyse... Böyle olmasına böyle de, mutsuzluğumuz da öykü anlatamamaktan kaynaklanıyor olamaz mı?

Suç ve Ceza'yı yeniden okumakta karar kıldım. Dışarıda rüzgar devam ediyor. İsmail'i aramalıyım, ne yapacağız bakalım?

İFR'den Serdar Tahiroğlu aradı. Behruz Hashemian İran'dan gelmiş. Yarın akşamüstü 5'te İFR'de olmam gerekiyormuş. Sabah yola çıkmalıyım.

28 Şubat 2001

Yoldayım. Gece hiç uyumadım. Yolculuk korkutuyor beni. Yolculuğu daha yapmadan önce yeniden yeniden zihnimde yaşıyorum. Yolda nöbet korkusu tüylerimi ürpertiyor. Böyle bir durumda kendimi boş, çöpe atılmak üzere kırıştırılmış bir sigara paketine benzetiyorum. Yalnız, savunmasız, içi boş olduğu için kırıştırılmaya karşı hiçbir direnci olmayan... Allah'ım, yolda yanımda sen olmazsan, kimseler olmaz, biliyorsun. Ey benim yolculukta arkadaşım, yalnızlıkta dert ortağım, beni yalnız bırakma!

İlker, Beşiktaş İskelesi'nde bekliyordu. Vapurdan iner inmez, kucaklaştık, doğru İFR'nin yolunu tuttuk. Onun yanında kendimi pek az insanın yanında olduğum kadar güvende hissediyorum.

İFR'ye elli metre kala sağlam bir nöbet yokladı. Korktum. Az sonra Behruz'la konuşacağım. İFR'de toplantı yaptık. Her şey iyi gibiydi. 15 Nisan'a kadar para bulmayı umut ediyorlar. (Sözde bu... Ama aslında doların oturmasını bekliyorlar.) Post prodüksiyon için gerekli parayı Behruz bulabilirmiş. Her şey yolunda giderse, 1 Haziran'da motor diyebileceğiz.

1 Mart 2001

Bugün İFR'ye yanımda İlker olmadan gittim. Serdar'la ayrıntıları konuştuk. Dönüşte İhsan'ın yanına uğrayacaktım. Yağmur bastırınca, minibüsten inemedim. Gene de Gümüşsuyu'ndan Büyük Parmak Kapı'ya kadar sucuk gibi ıslandım. Orada Çiğdem'le görüştüm. Çiğdem de sırılsıklam geldi randevuya. Sonra SİYAD'ın Ödül Töreni'ne gittik Bilge'yle. Bilge bu sefer bana çok kibar davranıyor. Gece İlker'e filmlerin kuyruğunun ardına takılan tenekeyi ve kedileri anlattım. Çok sevdi. Ben de çok sevdim. Buraları nasıl çekebileceğimizi düşündük sonra. Bu sekansın hayaliyle artık en az iki gün mutlu olabilirim.

5 Mart 2001

Bugün bayram. İçimde o eski sevinçlerin kırıntısı yok. Yaşamla aramda gene kaim bir buzlu cam var. Sağlıklı olsam, çocuklardan daha mutlu olabileceğim.

Gece. Gökyüzü bulutlandı. Herkes yağmur yağacağını söyleyip duruyor. Sağlıklı olsaydım... Gider uzanırdım yatağıma. Yağmur yağardı. Penceremin camına vuran yağmurun tıpırtılarını duyarak uyumaya çalışırdım.

6 Mart 2001

Sürekli nöbetlerim yokluyor. Akşam Ayşe'nin annesine gittik. Nöbetlerim orada da hiç boş bırakmadı. Uyuyup kalmışım. Babamın sesiyle uyandım. Babam da oraya ziyarete gelmiş.

7 Mart 2001

Çok uzun süre uyudum. Uyandığımda Ayşe'nin yeğenlerinin sesini duydum. Ayşe'yi bayram ziyaretine gelmişler. Ev bir anda neşeyle dolmuştu. Benimse sürekli nöbetlerim yokluyordu. Akşam anamın evindeydim. Sonra İsmailler'e gittim. Nöbetim zerre kadar rahat vermedi. Dışarıda yağmurlu bir hava var. Gece yarısı kendimi sokaklara vurmak için kalktım. Bir nöbet ikazıyla oda kapısından geri döndüm. Bir Xanax aldım, oturdum bunları yazıyorum şimdi. Ne zor bir yaşam bu. Bu yazıyı burada bırakıp kalkıp gitmeli miyim?

8 Mart 2001

Bugün bayramın son günü. Son günü olduğunu gece hatırlıyorum. Yoksa ikindi namazından sonra tekbir getirmeyi düşünüp duruyordum. Bu bayramı böyle uğurlamayı düşünüyordum.

Eski bayramların bitiş hüznü kendini belli belirsiz hissettiriyor. Sürekli nöbetlerim yokluyor. Akşam Hüseyin'i aradım, yoktu. Beraber dolaşırız sokaklarda diye geçti içimden. Onun yanında duyacağım rahatlığa ihtiyaç hissettim. Rüyamda metroya benzer bir yere giriyorduk. Çevremde kalabalık. Metronun ışığını bulamadılar. Anahtarın yerini biliyordum. Uzandım ve ışığı yaktım. Sarı, ölgün bir ışık yandı. Aşağıda en fazla on kişilik bir kalabalık, omuzlarında tabuta benzer bir şey taşıyordu, mırıldandıkları bir müziğin eşliğinde. Hepsi de baştan ayağa kapkaraydılar. Bize doğru geliyorlardı. Bize yaklaşmalarını istemiyordum. Hep birlikte duvarın dibine kadar kaçtık. Korktum. Bir dua okumayı düşündüm. Böyle durumlarda okunacak bir dua biliyordum, aklıma gelmiyordu bir türlü. Sonunda bir dua okudum. Bu başka bir duaydı. Uyandım.

9 Mart 2001

Bayram bitti. İçimde batan bir hüzün. Yaşayamadığım, içine giremediğim bir bayram da olsa, bitişinden dolayı... Kafam biraz iyi gibi. Rüyamda gene ölüler gördüm, mezarlar gördüm. Çoğu rüyalarımı sonradan hatırlamaya çalıştığımda, hiç önemi olmayan birkaç görüntüden başka hiçbir şey aklıma gelmiyor. Yalnızca duygusu kalıyor rüyalarımın ya da yalnızca duyguların rüyasını görür gibiyim. Bir de rüyalarımın hemen hepsinde "Bu rüyayı daha önce görmüştüm" duygusu...

Nöbet korkusu içindeyim. Allah'ım, biliyorsun ki, ben kendime kolayca yeni oyuncaklar bulabilirim. Kolayca mutlu olabilirim. Lütfen bana ağrısız bir baş ver! Bu duamı sana yerleri ve gökleri dolduran meleklerin, günahsız bebeklerin ağzıyla beraber ediyorum, amin. Bu senin için ne kadar kolay, ne kadar kolay, ne kadar kolay... Ve sen ne kadar cömertsin...

Kahvede karpuz işi için, Efeler'in M. Ali Çakır ile görüştüm. Hoşafçılar'ın Necati de vardı. Oradan buradan, hastalıktan biraz da karpuz sergisi dolayısıyla sinemadan konuştuk. Karpuzcu Kemal rolü için Mustafa Çoban'ı aramaya çıktım. Nöbetlerim zor edince, döndüm. Durumum çok kötü.

Şimdi gece. Az sonra herkes uyuyacak. Yalnız kalacağım diye çok korkuyorum. Herkesle arama yalnızca uyku değil, çok daha başka şeyler girecekmiş duygusundan kurtaramıyorum kendimi. Herkes uyuyarak korkularımla bir başıma terkedip gidiyor beni. Yalnız başıma nöbet yaşamaktan çok korkuyorum. Böyle durumlarda hep yaptığım gibi ışığı söndürmeden uyumaya çalışıyorum. Işığı söndürsem, sanki her şey bırakıp gidecek ya da başka bir dekor içinde uyanacağım. Simsiyah bir dekor, bir körlük dekoru. Bu nöbet çağrıları çoktandır ihmal etmeye başladığım bir şeyleri hatırlatan bir zil sesi görevi üstlenmiş belki de...

Suç ve Ceza'yı okumaya başladım. Bitiremeyeceğim herhâlde. Sürekli Raskolnikov'la birlikte heyecan yaşamak, uykularımı kaçırıyor. Bugünlerde kendimi en çok sakınmam gereken iki şey, uykusuzluk ve heyecan. Romanı ikinci cildin ortalarında terk ettim. Şimdi Charles Ferdinand Ramuz'un yazdığı bir İsviçre dağ masalı okuyorum. Dinlenmeme, uyumama yardımcı oluyor. Her gece Alpler'de bir otlağa tırmanıyorum. Karşımda sürekli renk değiştiren dev buzul. Buzul tırmandıkça büyüyor, büyüyor... Eser, 1977 Kültür Bakanlığı Yayınları'ndan çıkmış. Cihat Uğuroğlu diye biri çevirmiş. İnanılmaz kötü bir Türkçeyle. Dalgasını geçmiş desen, yeridir. En ilginci (komiği) kitabın kapağında yazarın adı yok, çevirenin adı var. (Halt etmiş gibi.)

10 Mart 2001

Çoban Mustafa'yı aradım, bulamadım. Hüseyin'le "garip mahalleler"i dolaşmaya çıktık. O, böyle diyor. Zeherler'in oradan, Yumuklar'ın eski evinin önünden geçtik; Abekir Odası'nda ışık vardı, dönüp dolaşıp kahveye geldik. Hüseyin sözü, "Garip Mahalleler"den "Garipler Mezarlığı"na getirdi. Oraya niçin "Garipler Mezarlığı" dendiğini sordu. Bilmediğimi söyledim. Adını duyup durduğum bu mezarlığın nerede olduğunu bile bilmediğimi söyledim. İlk fırsatta öğrenmeye çalışacağım. Kimdi bu garipler? Ölüleri bile diğerlerinden ayrı tutulan,

kendilerine ayrı bir mezarlık yapılanlar? Bunu öğrenmeliyim. Öğrenmeli ve Hüseyin'e de anlatmalıyım. Beni de oraya, garipler mezarlığına gömsünler.

Gece yarısı eve geldim. Pat, telefon. Çoban Mustafa arıyor. Ağzı kulaklarında. Necati oyunculuk teklifimi ona iletmiş. Odada beni beklediğini söyledi. Kalkıp gittim. Gayet neşeli. Karpuzcu Kemal'le özdeşleşmiş bile. Orada birkaç kere nöbet yokladı. Dünyamı zindan ediyor benim bu hastalık.

11 Mart 2001

Bugün birazcık iyi gibiyim. Birazcık. Birazcık iyi olunca da hemen unutuveriyorum. Birazcık da yağmur yağdı. Yağmur ve rüzgarla teselli oluyorum. Böyle garip bir durum var. Ayşe'nin annesine gittik. Yarın, Bursa'ya ameliyata gidiyor. Yarın doktora gitmeliyim ben de.

Akşam *Hemşo*'yu seyrettik sinemada. Dilimin ucunda bir şiir dolanıp duruyor. Yıllar oldu hiç şiir çiziktirmeyeli. Hecelemeye çalışıyorum:

Parmağıyla tık tık vurur çantama
"Cevizdendir" derdi babam.
"İnegöl işidir, kıymetini iyi bil."
Küçük bir asker bavulu gibiydi ilkokul çantam.
Tut ki küçük bir askerdim ben de,
siyah önlüğümün içinde bembeyaz bir yürek.
Dökülürdüm yollara
hava soğuk, okulum uzaktı,
köyün ta öbür ucunda.
Bir elimde çantam,
diğerinde közlenmiş, sıcacık bir patates,
parmaklarım donmasın diye.
Değiştirirdim patatesle çantamı ara sıra,
çantama dikkat ederek.
İnegöl işiydi çantam, kolay mı?

12 Mart 2001

Akşamüstü saat 5 seansında Fitaş'ta *Vizontele*'yi seyrettim. Yanımda Çiğdem vardı. *Vizontele*'deki dünya, daha doğrusu Deli Emin'in dünyası bana çok yakın bir dünya. Böyle olması, *Karpuz Kabukları*'yla aynı duyguyu taşıyor, anlamına gelmiyor tabii. Filmi çok fazla yerden yere vurarak haksızlık yapıyorlar. En büyük kusuru, tiyatroya benzemesi, bir de karakter yerine klişelerin 'karikatürlerin olması'. Bir de final zorla trajedize edilmiş.

13 Mart 2001

Gün doğana kadar bir şeyler okuyarak oyalandım. Uyumakta güçlük çekiyorum son günlerde. Sürekli nöbetlerim de yokluyor. Saat 11'de uyandım. Ayakta duracak halim yok. Yeniden uyumaya çalıştım. Bu sefer İlker, saatin 3 olduğunu haber verdi. Otobüs yazıhanesini aradım, bilet almakta geciktiğim için bayram dolayısıyla yerimi satmışlar (46 numaraydı). Şoför bizim Kürt Mehmet'miş, bereket versin. Bir müddet çift şoförlerin yattığı otobüsün alt katındaki küçük bölmede yolculuk ettim. Kapalı yer korkum olduğu için önce girmek istemedim, sonra zorunda kalarak girdim. Biletsiz iki kişiydik. Yanımda işinin pazarcılık olduğunu söyleyen şişman birisi vardı. Kaygısız ve saygısızca uzanıp yattığı için ancak iki karış bir yerde idare ettim bir süre. Sonra Kürt Mehmet, beni arabanın önüne aldı. Bu daracık yerde uyuyan bir otobüs şoförünün filmini çekmeli belki de...

14 Mart 2001

Sonunda zorunda kalarak doktora gittim. Kanımdaki ilaç düzeyini ölçmek için kan vermek gerekiyormuş. Kan da verdim. Sol kolumdaki karıncalanma bundan olabilirmiş. Doktor yeni bir

ilaç verecek (Seroxat). Bu ilaç beni 7-8 gün hasta edebilirmiş. Başım da dönse, kussam da, bayılsam da, yayılsam da ilacı kesmemem gerekiyormuş. Sonra rahatlayacakmışım. Ne kadar ihtiyacım var rahatlığa.

Şu bütçe işi ne kadar canımı sıkıyor. Ne köy ve kasabadaki evlerin kirasını biliyorum, ne de otele, yemeğe ne kadar para vereceğimi... İş kesin olsa gidip sponsor filan arayacağım. Yarın tutup bir de prodüksiyona para bulamadık deyip çıkarlarsa?.. Her sene bu sorunu yaşaya yaşaya itibarımı tükettim. Gece yıldızlar ne güzeldi. Pırıl pırıl, net... Ne zamandır böyle bir gökyüzünü görmemiştim doğrusu. Pencereyi açıp bir süre yıldızları seyrettim.

16 Mart 2001

İlacın kanımdaki düzeyi 4,09 imiş. Bu skalanın en altının birazcık üstü. Doktor yeni bir ilaç daha verdi.

Dağdaki Büyük Korku'ya devam ediyorum. Cihat Uğuroğlu denen adamın pis tercümesi, öykünün güzelliğini yenememiş doğrusu. Benim güzel dilimi böylesine kötü kullananı nasıl cezalandırmalı bilmiyorum. Kesmeli, kesmeli. "Acaba dalga mı geçmiş?" diyesim geliyor. İnsan istese bu kadar kötü yazamaz. Gerçekten, insan çok özel gayret gösterse bu kadar kötü yazamaz. Dizgi yanlışlarıyla kitap temelli okunmaz hâle geliyor ama inat ettim, okuyacağım.

Bütçeyi İFR'ye faksladım. 11.700 dolar tuttu. İtiraz yok. Çiçek ve marangoza (tahtaya) verilecek parayı yazmayı unutmuşum.

Ethem yarın gidecek. İçimde garip bir hüzün var. Burnumun direği sızlayıveriyor aklıma geldikçe. Ethem'e hemen alışıyorum. Kendi çocuğum gibi bir şey oluyor. Bir süre yokluğunu hissettirip duruyor.

Eve gece yarısı geldim. Tuhaf bir koku var. Şimdiye kadar pek duymadığım bir koku. Ethem'e yolluk olsun diye kurabiye yapılıyormuş evde. Koku kurabiyenin kokusu. Öyle sanıyorum

ki, bundan sonra bu kokuyu her duyduğumda Ethem'in gidiş hüznünü de duyacağım.

17 Mart 2001

Ethem bugün sabah gitmiş. Gece Ankara'dan trene binecek. Şu anda yolda olmalı. Nerede? Ethem'in gidişi aklıma geldikçe, içimde bir yerim acıyor. Kalkıp şu faksı çekmeliyim.

22 Mart 2001

Dağdaki Büyük Korku'yu bitirdim. Çevirmen eğer yanlış çevirmediyse, kitabın adı bu. Hikâyeyi birinci ağızdan anlatırken bakıyorsun, üçüncü ağza geçmiş. "Dur bakalım, nasıl oldu?" filan diye takip etmekte zorlanırken sinirlerim altüst oldu. İnsanın sülalesine sövdürmesi ne kadar kolay. Son sayfalarda çeviriye biraz daha dikkat etmiş. (Ara sıra zırvalasa da.)

23 Mart 2001

Gün doğmamıştı. Şiddetli gök gürültüleriyle uyandım. Yağmur, rüzgar... Dıranas'ın Olvido'su dolandı sabah sabah dilime.

...yağmur kokan bir sabaha karşı ... bir camı açtığını ... bir kuş uçtuğunu...

Pencereyi açıp baktım. Böyle havalar bana dokunmuyor, hatta seviyorum. Küçülerek yatağıma girdim. Biraz da üşümüşüm. Uyumaya çalıştım. Zihnimde Dıranas'ın mısraları akıyor: *...bütün bunlar aşkın güzelliğiyledir.* Yağmur hızlı yağıyor. Çatım akacak diye korkuyorum. Şükür böyle bir şey olmuyor. Hüseyin Ağa düzeltti kiremitleri. İyi usta canım. 11'de uyandım. Gri bir gökyüzü, yerler ıslak, yağmur çoktan dinmiş. Boncuk arıyor. Bugün gelebilirmiş.

İlaçlar yüzünden mi bilmiyorum, tırnaklarım çok hızlı büyüyor. İki gün önce bir şey yoktu, daha dün bile "idare eder" durumdaydı. Bugün, birileri ayıplamasın diye parmaklarımı avuçlarıma doğru kıvırıyorum.

24 Mart 2001

İFR'den geldiler. Serdar, Yalçın, yanlarında bizim İlker. Yanlarında ağır ışıklar, kameralar. Mekânlarda test çekimi yapacağız. Önce mekânları gezdik. Sonra bir şeyler çektik. Bu ziyaret daha çok beni sınamak gibi bir şeymiş gibi geldi bana. Gece 23'te gittiler.

25 Mart 2001

İdris'le Tavşanlı'ya gittik. Kaymakamlığa, bazı yerlere uğramamız gerekiyor. Deri ceketimi yırtmışım. Canımı sıktı. Tamirci ceketi bırakmamı, yarın alabileceğimi söyledi. Giyecek başka ceketim olmadığı için ertesi gün getireceğimi söyledim. Filmde bir radyo anteni görmek istiyorum mutlaka. Çocukluğumda pencerenin dışına, çatının ucuna; benim ulaşamayacağım yerlere asılırdı. Bakır telden intizamla iç içe geçmiş kareler, (+) şeklinde çatılmış iki çıtanın üzerinde gün ışığıyla altın renginde parlar dururdu. Bu filmde de bir radyo anteni olsun istiyorum. Mavi gökyüzüne asılı duran dalgın bulutlara, göçmen kuşlara el sallasın istiyorum. Uzak tepelere düşen şimşekleri gözlesin, hayalimi kışkırtsın istiyorum. Bir anten yapmak için eski evlerin dolap kapaklarındaki eskilerin fildişi dedikleri minik, plastik kulplardan bulmak için Tavşanlı'daki bütün bu tür eşya satan, bu tür dükkânları dolaştık. Yoktu. Şimdiki kişiliksiz, küstah görünüşlü mobilyaların birtakım kozmetik şişelerine benzeyen aksesuarlarını gösterip durdular bize. Beğenmedik. Niçin beğenmediğimizi anlayamadılar. En sonunda anamın evindeki fildişleri çalmaya karar verdim. (Geçici bir süre...) Köye döndük.

Akşam aradığım dolap kulplarını Uzun Süleymanlar'ın İsmail'e sordum. Severim İsmail'i. Zeki çocuktur. Hemen kavradı. Bu kulplar şimdi soba küllüklerinde kullanılıyormuş. (Sahi ya...) Sobacılarda bulunabilirmiş. Yarın bakmalıyım.

27 Mart 2001

İdris'le Tavşanlı'ya gittik. Boğucu bir hava var. Gökyüzü parlak gri. İnsanın gözünü kamaştırıyor. İdris, bir güneş gözlüğü almak istediğini söyledi. Böyle havaları hiç sevmezmiş. "Parlak ışık bana acı veriyor" dedi sonra çatıların üstündeki gökyüzünü gösterdi. Baktım. Dünya, sürekli böyle bir gökyüzü altında olsaydı, insanlar asla mutlu olamazlardı diye düşündüm. İdris'te kendimi görmek beni sevindiriyor. Ara sıra beni böyle şaşırtıyor. Geçenlerde (Kurban Bayramı ertesi) "Başımızı gövdemizden bir balta darbesiyle koparsalar, kısa bir süre yaşamaya devam eder miyiz?" dedi. "Herhâlde..." dedim. "Peki, biz o anda nerede oluruz? Başımız tarafında mı? Gövdemiz tarafında mı?" Bir an ürperdim. Benim sevgili küçük "Budala"m.

Şu dolap kulplarına bir kere daha baktık. Bulduk sonunda. Deri ceketimi tamir ettirdim. Tamirci, "Ne verirseniz..." dedi. İdris de tuttu, 500 bin lira verdi. Doğrusu bu para az. İdris'in yanında, onun kendine olan güvenini sarsmamak için sesimi çıkarmadım. İlk fırsatta tamirciye bir 500 bin lira daha vermeliyim. İçime dert olmasın.

15 Nisan 2001

İstanbul, festival, gösteriler filan derken, günlerdir günceme bakamadım. Bu arada önemli şeyler oldu. Güler'i Beyoğlu'nda tesadüfen buldum. Güler, harika. Hele ağız biçimi, inanılmaz. Her cümlenin sonunda ağzı bir süre açık kalıyor; çocuksu ve şımarık bir ifade veriyor yüzüne. Boncuk'un yüzüyle aynı kategoride sayılabilir. Bir de analarını bulabilsem... Güler, doğulu aksanıyla konuşuyor yalnız. Bunun için onu buraya getirmeliyim. Bizimle birlikte burada on beş gün yaşamalı. Mekânları

bir kere daha dolaştım. Karpuz sergisi içime yatmıyor bir türlü. Fevzi Abi'nin yanına uğradım. Deri ceketimin tamiri için bir 500 bin lira daha vermek için uğradım tamirciye, çocuk almadı. Yarın Serdarlar'ın evi için 3'te Tavşanlı'da olmam gerek. Kamera gene oyun ediyor. Bu beni ne kadar üzüyor. İnsanın bir kamerasının olması mutluluk verici. Utku'nun dediği gibi "Ben onunla yatarım be."

18 Nisan 2001

Bugün Serdarlar'ın evi için Kenan Serdaroğlu ile konuştum. Efendi bir adama benziyor. Yarın evin içini ve bahçeyi gösterecek. Eşinin de razı olması gerekiyormuş. Öğleden sonra, Tavşanlı'da sürekli yağmur yağdı. Mekânları İdris'e ve Adem'e gösterecektim, olmadı. İdris sürekli kaytarıyor. Oysa burada görüşüne başvuracağım bir tek o var. Yarın gene gitmem gerekecek. (İdris'le) tretman işi bitti diye oldukça rahatım. Aynı işi on kere yapmak *zorunda* olmak kötü. Heyecan kalmıyor. Yeni bir şey yok. Olmayacağını biliyorsun. Başkasının istediği şeyi yapıyorsun, kendi istediğini değil. Tretman işi de öyleydi. *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nun tretmanını, sinopsisini kaç kere yazdım. İnsan, kendi öyküsünden soğuyor.

19 Nisan 2001

Bugün Serdarlar'ın evine gittim. Ev, inanılmaz güzel. Dışarıdan görülen ikinci kat, birinci kat hakkında hiçbir fikir vermiyormuş meğer. Hele bahçe, hele hele (Kenan Serdaroğlu'nun deyişiyle) "taş ev", inanılmaz. Bahçenin bir köşesinde büyük kesme taşlardan yapılan iki katlı küçük bir ev, tut ki küçük bir şato; çocuklar evcilik oynasınlar diye yapılmış, bir masal şatosu. Oldukça eski. Taşlar çatlamış. Demir bir kapıdan giriliyor eve. Kemerli derin pencereler, yukarı kata çıkan daracık bir merdiven, karanlık odalar, Serdarlar'ın dedelerinin ruhları sinmiş buraya. İdris, "Buranın kokusu bile başka" dedi. Tuhaf bir

koku vardı gerçekten. Burada kullanılmayan, eski eşyalar var. Sandıklar, mücüreler... Hemen "Nihal, mektubu burada okumalı" dedim İdris'e. "Derin kemerli pencerenin içine girmeli, camdan gelen ikindi güneşinin ışığında okumalı mektubu. Camdan giren gün ışığının içinde altın renkli toz zerrecikleri uçuşsun" dedi. Yaşa İdris! Becerebilirsek, bu harika olur. Hatta kız çocuklarının evcilik oynadıklarına dair birkaç küçük obje. Kolları bacakları koparılmış naylon bebek, bir beşik vs. Kullanılmayan eşyaların arasına bir de eski bir dikiş makinesi koymalı mı? Evi görüntülemek istedim, Hi8 kamera da çalışmadı. Yani, elimde sağlam bir kamera yok. İnsanın sağlam bir kamerasının olmaması ne kötü...

20 Nisan 2001

Selma, Güler için bir kız bulduğunu söyledi. Kızı akşam 5'te gördüm. Kız gerçekten güzel ama Güler değil. Yüzü durmuş oturmuş. Çocukluğu çoktan geride bırakmış bir genç kız. Olsa olsa Nihal olabilir. Benim oyuncularım, kişilerim için yeryüzündeki tek doğru kişi olmalı. Şimdilik Nihal öyle, Güler de... Hatta Ömer de öyle...

21 Nisan 2001

Bugün Mehmet'le buluştuk pazarda. Akşam fırtına çıktı. Sonra düğüne gittim. Akşam Ahmet Abi'yi gördüm. İyi görünüyordu. Bana ısırgan otu önerdi.

22 Nisan 2001

Şu şiiri bir daha hecelemeye çalışacağım. Yarın yirmi üç Nisan. Erkenden yatmalı ve erkenden uyanmalıyım oysa.

Çocukluğumu yaşamalıyım bir daha, bir daha ele geçmeyecek olan çocukluğumu.

İNEGÖL İŞİ VE CEVİZDEN BİR ŞİİR

Parmağıyla tık tık diye vurur ilkokul çantama,

"Cevizdendir, İnegöl işidir, kıymetini iyi bil" derdi babam.

Küçük bir asker bavulu gibiydi ilkokul çantam

Bir küçük askerdim ben de

Siyah önlüğümün içinde bembeyaz bir yürek

Dökülürdüm yollara

Bir avucumda közlenmiş sıcacık bir patates

Hem beslenmeliğim, hem üşümesin diye elim.

Değiştirirdim ara sıra çantamla patatesi dikkat ederek çantama.

Kolay mı, çantamın içinde masmavi bir gökyüzü vardı

Kuzeyden güneye göçmen kuşlar uçardı

Selanik'te, bir mısır tarlasında on yaşında Atatürk

Çantamda kız kardeşiyle kargaları kovalardı

Onu üzdükleri için sevmedim bu kuşları hiç

Onu üzdükleri için karaydı renkleri mutlaka, sesleri çirkin

Çantamın içinde "At at tut" Çantamın içinde "Ali okula gel"

Bir gün devamsızlığı olmadı Ali'nin oysa.

En erken o gelirdi

Hatta sobayı bile yaktığı olurdu biz gelmeden

Anlamadım gene de hep "Ali okula gel" dediler, çok mu severlerdi bilmem Ali'yi, askerde bir okula onun adını verdiler

En çalışkan bir Ali vardı bir de ben

12 Mayıs 2001

Çiğdem'le Ankara'ya gidiyoruz. 08:30 otobüsüyle. Oyuncu bakacağız. Cumartesi köyden ayrılmak bir garip geliyor bana. Bende sayısız karşılığı olan Cumartesilerin bir anlamı da, mem-

leket demekmiş belki de. Uykusuzum. Kütahya'dan sonra uyumuşum. Eskişehir'e yaklaşınca, uyandım. Böyle durumlarda hep olduğu gibi dejavuya benzeyen bir duygu içinde buldum kendimi. Otobüsün dışında parlak bir ışık vardı. Gümüş renkli parlak bir gökyüzü. Ara sıra mavi lekeler... Çiğdem'i yanımda uyuyor sandım. Güneş gözlüklerini takmış, yatıyor. "Perdeyi çeksene!" dedim. "Güneşten rahatsız olmuyor musun?" "Hayır, ben böyle seviyorum" dedi. "Sen bilirsin" dedim.

Molada yalnızca birer çay içtik, çay salonunun geniş pencerelerinin kenarına oturarak. Dışarıda hoş bir peyzaj göreceğimi umuyordum. Sağa sola dağılmış şantiye artığı kirler, her şeyi berbat etmiş.

Akşama Emrah'ın hocası Gülayşe Hanım'a oyunculuk teklifi götürdük. İnanılmaz bir kadın. Nezihe'ye ne kadar da benziyordu. Güzel, zarif, kibar. Zengin bir yüz. Gülünce, gözlerinin içinde parlayan iki ışık. Sonra, son derece kendine güvenen... Senaryoyu okuyacak, haberleşeceğiz.

Yalnızca ruhumda bıraktığı etkileri açısından hayatım boyunca unutamayacağım bir günün gecesini de, gene aynı nedenlerden dolayı unutamayacağım. Dilenci psikolojisiyle gecelemek zorunda kaldığım bir ev. Ev sahibi kadın, sevecen. Ev sahibi sarhoş, yanında sarhoş bir adamla gece yarısı eve geliyor. (Geleceklerini biliyordum.) Bana, entelektüel kelimeler seçmeye dikkat ederek birtakım şeyler söylüyor. (Sanatçılar ya...) Bir şeyler dokunduruyor, daha doğrusu. Küllükten söz ediyor, çöplükten söz ediyor. Bu saatte bırakıp gidemem ya. Pişkinliğe vurdurdum. İki arkadaş bana midye ikram ettiler. Ben hayatta ağzıma midye koymadım. Niyetim de yok. Midyenin kabuğunu ayırıyorlar, üstüne birkaç damla limon sıkıyorlar, kabuğun diğer yarısıyla midyenin etini kazıyıp yiyorlar. Uyku ilacımı yarım doz artırarak uyudum o gece. Sabah uyandığımda, deli gibi yağmur yağıyordu. Terlemişim. İçerisi rutubet, cam açık. (Yatay) Dikdörtgen camdan görünen yağmur, tül perde gibi görünüyordu. Terlemişim, bir süre yorgan sırtımda yatağımda oturup kaldım. Bereket versin, ev sahibi kadın, yanında olduğum gibi davranabileceğim birisi... Zaten bodrum katı bir ev. Bir bebek sesi. (Anneyle bebek arasında) Tek kelimelik konuş-

malar... Bebek, bir bakıyorum masanın üzerinde, bir bakıyorum, koltuğun üzerinde. Yerlere bir şeyler düşüyor, devriliyor vs. vs. Anne kahvaltı hazırlıyor. Aç gibiyim. Sonunda anne masanın üzerinde bir ıslaklık fark etti. Su mu devrilmişti, yoksa bebek işemiş miydi, anlaşılamadı. Kahvaltıyı beklemeden çıkmak zorundaydım. Yağmur dinse yetecekti.

5 Haziran 2001

Sert bir grip atlattım. Burnum akıp durdu, sonra tıkandı. Senaryo üzerinde Ezel ve Serdar'ın söyledikleri kafamı allak bullak etti. Planları azaltmak için iki gündür bilgisayarın üzerine eğilip durdum. Bu bir nöbet yaşamama neden oldu. Oysa yaklaşık beş aydır nöbet yaşamıyordum. Sonunda Preşeva ve İlker rahatlattı da, dekupaja devam ediyorum.

Başımda bitmeyen bir ağrı var. Ağrılarla uyanıyorum. Ayşe, bunun ciddi bir şey olmadığını, bütün köycek hasta olduğumuzu söylüyor. Köyde hasta olmayan hemen hemen hiç kimse yokmuş.

6 Haziran 2001

Behruz (sanırım) bizim filmden ayrılmış. Yeşim arayıp söyledi bunları. Post prodüksiyon için gerekli parayı Behruz bulacaktı. Bu yüzden bundan sonra yapılacak post prodüksiyon çalışmalarının niteliği düşebilirmiş. Tam işime büsbütün yoğunlaşmışken... Allah'ım ne olur yardım ediver. Biliyorsun ki, seni ve senin sevdiğin her şeyi (lâyıkıyla olmasa da) seviyorum. Beni sevdiğini de biliyorum (Lâyık olmasam da...)

Tavşanlı'ya gittim. Selma'nın yanında biraz (epey) dedikodu yaptık. Yürürken ara sıra sanki beynim ansızın katılaşıyormuş gibi oluyordu. Köye dönüp uzandım akşama yakın. Uyumuşum. Uyandığımda ağzımda kekre bir tat, midemde tuhaf bir hâl.

Ayağa kalksam, eminim yürüyemeyeceğim. Ayşe bunun bir "ortalık hastalığı" olduğunu söylüyor. Yalnız ben değil, koca köy hastaymış. Bugün filancı da aynı şeyleri söylemiş. Millet hastalıktan kırılıp geçiyormuş. Nedense biz, köycek hasta oluyoruz, köycek iyileşiyoruz. Ayşe'nin böyle hazır hastalık tarifleri var. "Ortalık hastalığı"; "Yaza doğru böyle olur"; "Baharda insanların dizlerindeki derman, ağaçlara gider"; "Yaz yorgunluğu" vs. vs.

7 Haziran 2001

Uzun zamandır günceme dönüp baktığım yok. Günce yazmak, bir terapi gibi, sevilen bir dostun randevusuna gitmek gibi, yemek vakti sofra başında olmak gibi. Bu film işi yüzünden dönüp günceme bakamadım. Onu fazla ihmal etmemem gerekiyor. Senaryo da çok yavaş ilerliyor.

14 Haziran 2001

Dün gece ansızın sol ön dişimde bir ağırlık hissettim. Sabah ağrıyla uyandım. Şimdi ise, sol tarafım şişmeye başladı. Çiğdem geldi. Şirkete ilişkin kuşkularım doğrulanmaya başladı sanırım. Allah'ım yardım et! Bir antibiyotik aldım. Bir de ağrı kesici almak istiyorum ama bu kadar çok ilaç almaktan korkuyorum. Zaten her gün yutmak zorunda olduğum altı tane ilaç var.

21 Haziran 2001

Bugün çocuklarla (Recep ve Mehmet) prova yapalım dedik. İlk iki sahnede harikaydılar. Sonra düştü. Ertesi gün buluşmak üzere ayrıldık. Sevindim, umutlandım.

23 Haziran 2001

Güncemi hep ihmal ediyorum. Daha birçok şeyi ihmal ediyorum bu film yüzünden. Tarkovski'nin dediği ne kadar doğru. Film yapma süreci boyunca insan ne kadar kişi ve sorunla boğuşmak zorunda kalıyor ve bütün bunlar size filmin o ilk çocuksu duygusunu yitirtmek için sanki elbirliği ediyor. Bugünlerde tam onu yaşıyorum ben de. Senaryomu bölük bölük bölmüşler. Ahır ayrı bir sahne, ahırın kapısı ayrı bir sahne, bu yeni sahne anlayışına ısınamadım bir türlü. Sahne benim için duygu bütünlüğü olan bir parça. Senaryoya, bir hayata yaklaşır gibi yaklaşırken, şimdi bir eşyaya döndü.

Sinema sahnesi için salon bakmak üzere Çiğdem'le Kütahya'ya gittik. Saray Sineması'na baktık. Sinemanın sinema olduğu o eski muhteşem günlerini, kararmış duvarlarında, kararmış süslü tavanında hâlâ taşıyor. Koltuklar yırtılmış, perişan. Eskiden kiliseymiş. İki eski göstericisi var. Biri Cinemeccanica, diğerinin markası ilk kez duyduğum ve unuttuğum bir isim. Hemen yanında artık sinema olmaktan hiçbir iz taşımayan yazlık sinema. Kışlık salonun makine dairesinden çapraz bir pencereyle bakıyormuş, projeksiyonu yazlık sinemanın perdesine.

Saat 4'te Mehmet ve Recep'le randevumuz vardı prova için. Recep Kütahya'ya gitmiş, minibüsle muavinliğe. Mehmet, evde bizi bekliyormuş. Mehmet inanılmaz kötüydü bugün. Bütün cesaretim kırıldı. Sette de böyle bir oyuncuyla karşılaşırsam, ölürüm. Mehmet'in bugün kötü olmasını Recep'in olmayışına bağlıyorum. (Buna inanmak istiyorum.) Yarın ikisini bir daha görmek istiyorum. Ayrıyeten İdris'le internet cafeleri dolaşıp oyuncu bakmak da istiyorum.

5 Temmuz 2001

Bugünlerde güncemi sürekli ihmal ediyorum. Takvimini unuttuğum bazı günleri kısa paragraflar halinde özetleyeceğim.

Artık bir kedimiz var. İdris, filmde oyunculuk yapsın diye çay bahçesinde bulduğu bir kedi yavrusunu eve getirmiş. (Recep'in anası Recep'in filmlerini yakmaya götürürken, kedi kadının arkasından sürüklenen filmin ucunu takip edecek.) Alıştıralım istedik. Kedi filmi çok sevdi. Gece gündüz onunla oynuyor. İdris "Baba, bu kedi film delisi" diyor. Hatice, kedi pelikülü çok sevdiği için ona "Peliş" adını verdi. Bir kediyi bu kadar çok seveceğim aklıma gelmezdi doğrusu. Çiğdem, "Ben bunu şeker diye yerim vallahi" diyor. Nihayet kedinin suyu ısındı. Kedi evin tül perdelerini didikleyince, Ayşe'yle İdris onu akşamüstü öteki mahalleye atıyorlar. Sonra pişman oluyorlar. O gece kediyi düşünmekten uyumadık. Saat üçte aramaya çıktım sokaklara. Bulamadım. Ertesi gün Ayşe, mahalle çocuklarına 250'şer bin lira para veriyor, kediyi bulup getirsinler diye. Kedimiz bulundu. Şimdi onsuz yaşamayı düşünmüyoruz. Hayatımıza girdi bir kere. Yorganın altında kendine bir tünel gibi yol açıyor, yastığa kadar sürükleniyor. Sonra yorgandan başını çıkartıp aynen bir insan gibi sırtüstü yatıp uyuyor.

Ayşe'yle İstanbul'a gitmeyi konuştuk. Ona, "Seni Venedik'e götürebilirim belki" dedim. Venedik'in sokaklarını sular basan bir şehir olduğunu, sokaklarında sandallarla gezildiğini anlattım. Kendisiyle dalga geçtiğimi sandı. "Köylüysek, o kadar da köylü değiliz ya..." dedi. Bana darıldı bu yüzden. Ona, dalga geçmediğime inandırmak için yemin ettim, sonra Çiğdem'i tanık gösterdim.

6 Temmuz 2001

İsmail, İdris, Ethem props listesini tamamlamak için Tavşanlı'ya gittik. Tuvalette nöbet yokladı. Kendimi dışarı zor attım. Dışarıda nöbet geçirdim. Kendimi toparlayamadan telefon çaldı. İstanbul'a hemen gelmem gerekiyormuş. Senaryo kısalacakmış, (gerekiyormuş) bunu da en iyi ben yapabilirmişim. Yarın sabah erken yola çıkmam gerekiyor. Erken yatmalı, beynimi dinlendirmeliyim.

7 Temmuz 2001

İstanbul'dayım. Beşiktaş İskelesi'nde Mehmet (Başbaran) bekliyordu beni. İFR'ye birlikte gittik. Bir sürü zırva. Gece Başbaran'da kaldım. Sabaha kadar uyuyamadım.

11 Temmuz 2001

İstanbul'da Harem otobüs terminalinde tanıdık bir yüz. Hemen toparladım. Ünal'ın teyzesinin oğlu (Erol). Merhabalaştık. Telefon gelmiş. Ünal'ın durumu kötüymüş. Çağırmışlar, bizim köye gidiyormuş. İçim cız etti. Galiba Ünal yolcu.

12 Temmuz 2001

1950'lerde Tokat'ın Pazar ilçesi'nin bir köyünde başlayan, anne ve babasız muavinlikle, tamircilikle geçen kısa bir yaşam, bizim köyde bitti. Ünal öldü. Burnumun direği sızlıyor. Topçam'da otobüs muavinliği, İstanbul'da dolmuş şoförlüğü, tamircilik. Nihayet kamyon şoförlüğü onu bizim köye atıyor.
Cenazesindeydim.

17 Temmuz 2001

Boncuk geldi. Bir hafta burada kalacak. Boncuk'ta bir tuhaf hüzün var. Yarın köyü ve kadınları öğrenmek için onu güne götürecekler. (Filmde buna ihtiyacı var.)

18 Temmuz 2001

Boncuk "gün"ü anlattı. Sevmemiş, sıkılmış. Erkenden gelmiş. Bu sonradan görme köy ve kasaba kültürünün, yüreğinde soylu

şeyler barındırdığını sandığım Boncuk'u sıkacağını biliyordum, yanılmamışım. Boncuk, çok hüzünlü. Onu böyle görmek beni de hüzünlendiriyor. Onu güldürmek için bir şeyler düşünüyorum, (beceremem ki) akşam biraz filmi çalıştık onunla. Birkaç yerde inanılmazdı. Ben oyuncularımı çok seviyorum. Onlar benim çocukluğumun, sürekli yineleyip durduğum asıl yaşamımın, iç yaşamımın gerçek kahramanları, yapı taşları.

24 Temmuz 2001

Bugün motor dendi. Sabah 05'lerde filan uyanıldı. Kahvaltı yaptığımız lokantaya girdim. Çatal kaşık sesleri çıkaran yirmiden fazla insan. Bu insanlar benim ekibimdi. Bir an korktum. "Eyvah!" dedim. Artık dönüş yoktu. Filmi çekecektim. İlk kez profesyonel bir setteydim ve yönetmenlik yapacaktım. Gün iyi geçti.

30 Temmuz 2001

Bugün setimizin bir konuğu vardı. Görüntü Yönetmeni Barış Ulus. Bu adam hoşuma gidiyor. İleride birlikte çalışacağız. Film iyi gidiyor.

31 Temmuz 2001

"Motor" diyeli bütün ekip uykusuz. Bugün Nezihe'nin (Serdarlar'ın) evinden, karpuz sergisine geçtik. Öyle çok güzel çalışamadık. Yağmur çiseledi. Erken paydos ettik. Uzun uzun uyuyacaktım. Ayşe'nin annesini "öyle" görünce, eskisi gibi rahatça uyuyabileceğimi sanmıyorum artık. Kadın içini yiyen bir dert götürüyor yanında. Çok kötüyüm. İkide bir gözlerim yaşarıyor. Bazen saklayamıyorum. Biraz vurdumduymaz, biraz

taş kalpli olsaydım... Çok acı duyuyorum. Bu durum filmi etkiler mi bilmem. Oysa her şey ne kadar da iyiydi.

9 [Ağustos] 2001

Öğleden sonra yağmur yağdı, çalışamadık. Serdar telefon etti. Bir reji asistanı gönderiyormuş. (Birlikte geliyorlarmış.) Deneyimliymiş. İşi toparlayabilirmiş. İşin toparlanacak nesi var, anlamıyorum. Adam, işin gecikme nedeninin gürültü olduğunu, bu koşullarda sesli çekim yapmanın ne kadar zor olduğunu düşünemiyor.

10 [Ağustos] 2001

Yeni reji asistanı geldi. Heyecanlı. "Motor", "stop" bile deneme fırsat bırakmıyor. Çiğdem'in sesi çıkmıyor. Bu sette içtenliğine güvenebileceğim kimse yok. (İlker dışında.) Yalnız, o da beni hayli güç durumda bırakıyor. Dişimi sıkmak zorunda kalıyorum. Bu beni hasta ediyor. Zor durumdayım. Serdar'la biraz konuşmak istedim. İçtenliğine inanmadığımı söyledim. (İnanmıyorum da.) Göğsünü yumruklamaya kafasını şaplaklamaya başladı. "Biz Ahmet Uluçay'ın filmini yapmak isterken sen tutmuş, bilmem ne..." diye başladı. Bu koşullarda sağlıklı bir iletişim kuramayacağımı anlayınca üstelemedim. Gelecek filmlerime onu kesinlikle bulaştırmamalıyım.

11 [Ağustos] 2001

Saat 6'da iş başı yaptık. 8'lerde filan Ayşe'nin annesi temelli hastalanmış. Biz kapının önünde Deli Ömer ve kediyi çekiyorduk. İşimizi bitirip mezarlığa gittik. Deli Ömer'in mezarlıktaki yasını çekerken, Timur gelip haber verdi: "Başınız sağolsun. Kayınvalideniz vefat etmiş." İçim cız etti. Deli Ömer'in yasını yaşıyordum. Temmuz ya da Ağustos sıcağı. Sararmış otlar, gün

tepede, yoğun aydınlık, ben bu dekor önünde daha nice cenaze törenleri hatırlıyorum. İdris'le yola döküldük. Nöbet yokladı. İkindiden sonra toprağa verdik. İyi insandı. Hemen hemen hiçbir kötü anı hatırlamıyorum onu düşündükçe. Sabrına hayran oluyorum. Allah rahmet eylesin.

31 Ağustos 2001

Ayakta duracak hâlim yok. Yalnızca uyumak istiyorum. Grip bir türlü başını alıp gitmedi. Akşam "makasçı kulübesi"ni çekeceğiz. Nasıl dayanacağım bilmiyorum. Bu heriflerin yüzlerini görmek istemiyorum. Film, (sanırım) yarından sonra bitecek. Önümde çok önemli iki ya da üç sahne daha var. Ya başaramazsam. Sinema sahnesini mahvettiğim gibi, mahvedersem? Makasçı kulübesine giderken, minibüsün koltuğuna yatar gibi oturdum. Oturmaya dermanım yok. Kızıl bu günbatımı önünde ağaçların muhteşem siluetleri, içimde uyuyan bir sonbahar öyküsünü çağırıyor. Böyle bir manzaraya bakan bir pencere önünde uyumak istiyorum. Bir romanın sayfalarına dalıp gitmek istiyorum. Hangi romanın? "(Terkedilmiş) Makasçı Kulübesi" Bu mekânları İlker de çok sevdiğini söyledi. Hele demiryolları. Bu sahneyi Demirli İstasyonu'nda çekmeliydik. Bu istasyonu gece gördükten sonra unutmam asla mümkün olmayacak. Müthiş bir dinginlik, inanılmaz bir sessizlik. Gelip geçen onca tren ardında hiçbir tını bırakmamış. Hepsi de rüya gibi gelip geçmiş. Evet, bir rüya gibi gelip geçmiş bütün trenler. Yakup'un öyküsünü düşündükçe, "Makasçı Kulübesi" sahnesini Demirli İstasyonu'nda çekmediğime üzülmüyorum. Bundan sonra uyurken Demirli İstasyonu'nu düşünerek uyuyacağım. Görsel bir ninni gibi...

1 Eylül 2001

Bugün ilk uzun metrajımın çekimleri bitti. Günlerdir hasta ve uykusuz çalışıyorum. Ayakta duracak halim yoktu, sonunda

kurtuldum. Prodüksiyonun ve ekipteki birkaç kötü kişinin yüzlerini görmeyeceğim için mutluyum. Onlardan kurtuluyorum. Yüzlerini bir daha hiç görmemeye çalışacağım. İnsanı bu kadar aşağılayan, beynini bu kadar dumura uğratan prodüksiyon koşulları görülmemiş olmalı.

Belediyenin ödül töreninden geldim. Öğrendim ki, bizim prodüksiyoncular arkalarında bir sürü borç takıp gitmiş. (Aynen tahmin ettiğim gibi.) Bunlar nasıl insanlar! Toplumu bu "tür"den koruyacak bir sistem geliştirilmeli. Bunların bu yolla semirmeleri doğrusu midemi bulandırıyor. İçimden kusmak geliyor. Saat 22'lerde henüz Tavşanlı'da idiler. Yüzlerini görmek istemedim. Kaçtım.

2 Eylül 2001

Serdar aradı. Bu adamla konuşmak istemiyorum. Güya ortağız ve arkadaşız. Prodüksiyoncularına benden fazla güvenmesini asla hazmedemeyeceğim. Adamlarının arkalarında takıp gittikleri borçları liste halinde göndereceğim ve ödeyecek. Öyle söyledi.

3 Eylül 2001

Üç Eylül Tavşanlı'nın kurtuluş günü. Çocukluğumda üç Eylülleri coşkuyla yaşardım. Sabah erken kalkıp kurtuluş şenliklerini görmek istedim, sonra vazgeçtim. Çocukluğumdaki duyguyu bulamayacaktım nasıl olsa. Uyumak en iyisi deyip uyudum. Öğleden sonra gittim kasabaya. Bunaltıcı sıcak vardı, hiçbir yerde eğlenemedim. Dönüp geldim. Kedimi koluma yatırdım, mırıltılarını ninni yapıp uyudum. *Cumhuriyet,* benimle yaptıkları söyleşiye neredeyse bir sayfa ayırmış. Montaja oturmaktan korkuyorum. Ben zaten başlayıncaya kadar her şeyden korkarım. Bugüne kadar hep öyle olmadı mı? Allah yardım eder.

4 Eylül 2001

Bütün gün uyudum sayılır. Bir ara sokağa çıktım. Bugün meydana pazar kurulmuş. Eve dönerken sendelediğimi sanıyorum. Yorgun ve güçsüzüm. Döndüm, yeniden uykuya devam ettim. Akşam yemeğinde uyandım. Sofrada bir kişi fazla gibiydi. Bu fazlalığı önce zor fark ettim. "Ethem mi?" filan derken, Kamil'miş.

5 Eylül 2001

Berberlerin (Yetim Ahmetler'in) Ömer Ağa ölmüş. İkindiden sonra cenazesine gittim. Hava ne kadar sıcaktı. Belimdeki ağrı sağ ayağımda küçük bir kasılma yapıyor. Şu film çekim serüveninde yaşadıklarımı düşündükçe sinirlerim ayaklanıyor. Ben bu heriflerle nasıl baş ettim? Şu patrona söyleyeceklerimi söylemeliyim; ilk gördüğümde. Bu nasıl arkadaşlıksa?

6 Eylül 2001

Tavşanlı'ya gittim. Gönlüm eğlenmedi bir türlü. Ne yapacağımı bilemiyorum. Sırtımda ve bacaklarımda ağrılar var. Ara sıra nöbet yoklar gibi oluyor. Bir şey yapmak istiyor, sonra zor geliyor, vazgeçiyorum. Film çekimi boyunca yaşadıklarım aklıma geliyor ve huysuzlanıyorum.

7 Eylül 2001

Gece geç vakte kadar *Jane Eyre*'i okudum. İnanılmaz güzel, inanılmaz çocuksu... "O gün yürüyüşe çıkmak imkânsızdı." Roman bu cümleyle başlıyor. Yağmur, sis, fırtına, buz tutmuş pencere camı, sabahın insanın içine işleyen soğuğu, bir akşamüstü rüzgarla savrulan ağaçlar, kış rüzgarının getirdiği

kapkara bulutlar, North Humberland'da akan küçük derenin şırıltısı, daha neler... En az yaşadıklarımız yani. Çocuk olmak ne güzel... Şu anda (akşamüstü) dışarıda yağmur çiseliyor, ben bunları yazıyorum.

9 Eylül 2001

Babam bir traktör arabasıyla söğüt ağacı getirdi. Ayşe ikide bir odun yok, kömür yok diye ağlayıp duruyordu, iyi oldu. Koca koca kütükler nasıl parçalanıp da odun haline gelecek, bilmiyorum. Bunu sonra düşünürüz, şimdilik kışlık odun meselesi hallolmuş görünüyor. Avlu kapısı kötü. Ali Ordu'ya kapıyı göstermek gerek.

Akşam yemeğinden sonra köy meydanına yürüyordum, çocuk bahçesinin yanında Ethem'i gördüm. Bize gidiyordu. Yarın Gidecek. Vedalaşmak istedi. "Yarın görüşürüz" dedim. Sahi, Ethem yarın gidecek. İçim cız etti.

10 Eylül 2001

Gece rüyamda bir pencerenin perdesinin aralığından bakıyorum. Çatılar ve bacalar kalabalığı görüyorum. Yangın var. Kocaman, kapkara bir duman gökyüzüne doğru yükseliyor. Yangın bizim mahallede. İçim cız ediyor. Sonradan öğreniyorum ki, yanan bizim ev. Bu kötü işte. Mahvoldum demektir.

Rüyamı Ayşe'ye anlattım. Kara duman iyiye alâmet değilmiş. İçim yeniden cız ediyor. Bir yoksula iyilikte bulunmalıyım.

Sabah uyanamadım. Ethem gitmiş. Şu anda (Saat 02:13) yolda olmalı, belki Kayseri'de filan. Kendimi hayata alıştıramadım. Hiçbir yerim nasır tutmadı, hâlâ kırılganım, hâlâ bir yerlerim hemen acıyıveriyor. Ethem'i uğurlamaya uyanamayışım, kederimi arttırıyor. Diloy aradı. Şu gönderdiğim borç listesi yüzünden. Sesini duymak istemiyorum bu insanların. Daima haklılık psikolojisi içindeler. Her konuda en baştan haklılar. En iyi

becerdikleri şey, haklı çıkmak. Sinema, işte bu insanlarla dolu. Üretmeyen, üretemeyen, yalnızca üten, tek yeteneği bu olan... Yalnızca sinema mı, tüm ülke, kıllarının arasında bit, pire ve kene barındıran köpek sırtı gibi. Bu ülke yalnızca parazitler için mümbit, üretenler içinse yer demir gök bakır.

11 Eylül 2001

Bugün New York'ta, Dünya Ticaret Merkezi'nin iki gökdelenine iki ayrı yolcu uçağı çarpıyor. Bir de Pentagon'a... Bu inanılmaz intiharı bütün dünya öğrendiğinde dehşet içinde kaldı. 117 katlı iki gökdelen tuzla buz. Bu demektir ki, artık hiç kimse hiçbir yerde kendini güvende hissetmesin.

12 Eylül 2001

Başbakanımız Amerika'daki olaylar hakkında görüş beyan ederken, (Sanki birilerinin onun görüşlerine ihtiyacı varmış gibi.) "Amerika Büyük Devletleri" demiş, işte bu, büyük bir söz (!).

13 Eylül 2001

Ben de duydum: Başbakan gerçekten "Amerika Büyük Devletleri" diyor.

14 Eylül 2001

Bugün Boncuk'lara gittim ve onlarda kaldım. Bu çocukları seviyorum. Akşamüstü Germiyan Sokağı'nı dolaştık. Burası aklımda kaldığından daha güzelmiş doğrusu. Aklımda kaldığından çok daha büyük. Yukarı doğru uzanıyormuş sokak. Üff! Beni sardıkça sardı. Ömer Kavur'un "Bir mekân bana bir film ilham

edebilir" sözüne hak veriyorum. Bana da öyle. Artık öğrendim ki, beni en çok etkileyen sanat dalı, mimari. Daha doğrusu mekân duygusu. Dönüşte otogarda nöbet yokladı. Oldukça da sağlam yokladı.

15 Eylül 2001

Bugün Yusuf Demirelli'yi gördüm. Adam kaç gündür beni arıyor. Görmesem olmaz, bizi birleştiren hiçbir ortak nokta yoksa da.

Akşam. Hastayım. Kendini açık seçik hissettiren ruhsal bir çatışma yaşıyorum. Yaşamımdaki bütün olumsuzluklar bir bir gözümün önünden geçiyor ve bu vicdan azabına benzer bir acı veriyor. Sokakta birisinin selamına karşılık vermek bile yük olup çıkıyor. Dermansızım. Sırtımda, bacaklarımda bildik ağrılar var. Birisiyle kavga etmek, sövmek geliyor içimden. Hiç de dermanım yok. Bugün Serdar'a lâyık olduğu gibi konuştum. Jenerikte kesinlikle onların adını, adımın yanında görmek istemiyorum.

Kedimiz de hasta. Dışarıdan geldiğimde avlu duvarının üzerine tünemiş duruyordu. (Sanırım) Orada, kumluğun çatısı altında saklanıyor... Köpeklerden korkuyor herhâlde.

Günlerdir kendi imkânlarımla kotarabileceğim minimal bir film projesi düşünüyorum. Kafamdaki öykü, bu iş için hem uygun, hem değil. Her gece dakikalarca böyle bir öykü bulmak için yürüyorum. Yürümek düşünmeme yardım ediyor. Neyse, Samson'un saçları büyüyecek elbet.

16 Eylül 2001

Kedi bugün biraz iyi, yemeğini yemeye başladı. Zihnim, sürekli oldukça minimal koşullarda çekebileceğim bir öykünün peşinde. Minimal ama güçlü. Kahramanlarım çok yakınlarımda dolaşıyor, seslerini duyuyorum. Öykünün kokusunu alıyorum

ama bir türlü yakalayamıyorum. Bu gece gene uzun yürüyüşlere çıkıp öyküyü aradım, izine rastlayamadım.

17 Eylül 2001

İlaç için hastaneye gittim. Vermediler. Sosyal Sigortalar Kurumu bütün hastanelerine bir yazı göndermiş, antidepresan türü ilaçları artık vermiyor. Yani onların mantığına göre, psikolojik rahatsızlıklar hastalıktan sayılmıyor. İsmail şimdi 150 milyon para ödemek zorunda ilaç için. Bu adam yıllarca prim ödedi, onlar ne olacak? Hortumlattıkları, canına okudukları, kasasını boşalttıkları kurumu böyle koruyacaklar; İsmail'e ilaç vermeyerek.

Gece. Kendimi inanılmaz yalnız hissediyorum. Öykünün parçalarını yakaladım. Gün boyu sürekli onu düşündüm. Zaman zaman umutlandırıyor, zaman zaman da bir uçuruma düşer gibi ayağım boşa gidiyor. Bu, içinde bulunduğum ruh halinin kötülüğünden. Galiba mental bir bozukluk yaşıyorum. Büyütmemeliyim, belki de içinde bulunduğum halin adı, depresyon. Yakında geçecek. Kendimi çiğnenip çiğnenip tükürülmüş bir sakız gibi hissediyorum. Kendimi korkunç yalnız hissediyorum. Saat 24. Yürüyüşe çıkacağım. Yürümek düşünmeme yardımcı oluyor. Yolda kahramanlarımdan birisine rastlarım belki.

18 Eylül 2001

Hastaneye yeniden gittim. İsmail'in ilaçlarından biri hariç diğerlerini güç belâ alabildim. Fakat o biri de en önemli ilaç. Kendi ilaçlarımı da aldım. (Biri hariç.) O birine de 12 milyon lira, yüzde yirmi ödedim. Doktor, çevresindekilere benim beynimde bir tümörle yaşadığımı anlatınca, içinde bulunduğum durum, vahim görünmeye başladı.

Gece. Yorgunum. Yürüyüşe çıkamayacak kadar. Bütün vücudumda ağrılar var. Yaşama isteğim azalıyor.

19 Eylül 2001

Çehov'un oyunlarını okuyorum. Tek zevkim şimdilik bu. *Vişne Bahçesi, Vanya Dayı* kadar sarmadı beni. Bitkinim. Günlerdir çalıştığım yok. Uyku hali yaşıyorum. Bu gece saat 24'e kadar dışarıya çıkamadım. Ağrılarım var. Yaşama isteğim giderek azalıyor. Filmin yeniden çekilecek olan sahnesi canımı sıkıyor. İlker'e ne diyeceğimi bilemiyorum. Sahneyi bir türlü dekupe edemedim kafamda. Ayrıntılarda boğulup kalıyorum.

Define düşü kuranlarla konuşmak dinlendiriyor beni. Adamların ne kadar sınır tanımaz, ne kadar naif düşleri var: Cinlerin çıkardığı su sesi, çıngırak sesi, rüzgar sesi... daha neler... Düşlerinden asla uyanmak istemiyorlar. Kedimiz sağlığıyla birlikte eski güzelliğini yeniden kazandı. Bir yığın, yumuşacık pamuğun içinde minicik bir burun, bir çift yeşil göz, yerinde duramayan bir çift kulak; işte Peliş... Onun en çok uyumasını seviyorum. Her yerde, her konumda hemen uyuyuveriyor. Bir yığın pamuğun uyumasına bir türlü inanasım gelmiyor. Kim bilir ne yumuşak düşler görüyordur.

21 Eylül 2001

Akşama kadar yataktan kalkamadım. Eklemlerimde ağrılar biraz arttı mı nedir?.. Sağ bileğimdeki ağrı bir aydan fazla bir zamandır geçmek bilmedi. Bu sakın kullandığım ilaçların yan etkileri olmasın? İlaçların prospektüslerini okumalıyım. Doktora gidecek param yok. Hastanede de geçiştiriyorlar. İnanılmaz yalnızım.

22 Eylül 2001

PTT'nin sağladığı servisten internete giremiyorum. (Günün hiçbir saatinde.) Dünya kadar da para verdik. Akşama kadar başım yastıktan kalkmadı. Yorgunum. Eklemlerimdeki ağrı-

lar biraz azaldı gibi. Kafamdaki öykü çekirdeğinden bir şey çıkacağa benzemiyor. Başka şeyler düşünmeliyim. Yalnızım. Oyalanacak ne bir işim ne de "he be" diyecek kimsem var. Hiç kimseyle ortak paydam yok. Önüme gelen soruyor: "Filmden ne haber?" Verecek bir cevabım olmayınca, bana acır gibi bakıyorlar. Arkamdan neler diyorlardır kim bilir. Hep açmazlar içindeyim ve benim bunları değiştirmem mümkün değil. Aziz Nesin'in *Maçinli Kız İçin Ev*'ini okuyorum. Çok zekâ işi bir kitap; benimse bir kalbe ihtiyacım var, zekâdan çok. İçtenliğine inanabileceğim bir kalbe. Beni alıp götüren bir öykü arıyorum. Kitaplarımın arasında aradığım yok. Yusuflar'ın Mehmet'ten ne zamandır dürbününü ödünç alıp geçen uçakları seyretmeyi düşünüyorum. Bugün baktım, Mehmet yokmuş.

24 Eylül 2001

Bugün gene definecilerle birlikteydim. Adamlar inanmadığım ama hoşuma giden öyküler anlatıyorlar. Gece yarısı kahveden mahalleye Yusuflar'ın Mehmet'le beraber döndük. Dürbününü verdi. Yarın akşamüstü avluya sırtüstü yatıp kuzeyden güneye geçen uçakları seyretmeyi düşünüyorum. Öyküden henüz bir haber yok. Serdar aramadı. (Benim aramamı bekliyor.) Aramayacağım. Bu adamlara ara sıra kendimi ağırdan satmam gerek.

25 Eylül 2001

Akşamüstü elimde dürbünle geçen uçakları seyretmek için avluya çıktım. Her gün onca uçak geçerken, bugün bir tane geçti. Vay anasını. O bir tane geçen uçağı görmeye çalıştım, ellerim dürbünü havada tutmaktan yoruldu. Bu iş sandığım kadar zevkli olmayacak herhâlde. Serdar aradı. 250 milyon gönderecekmiş. Gayet kibar ve sevecen görünmeye çalışıyordu. Yola geliyor yavaş yavaş. İlk yüz yüze görüştüğümde silahı-

mı çekeceğim. Eteğimdeki taşları dökeceğim. (Bunları Ezel'in de bilmesini istiyorum, bir şey değişmeyecek olsa da.)

Kemal Tahir'in *Körduman*'ına başladım. Bu insanlar yaşamda olduğundan daha gerçek konuşuyorlar, ama çok ahlaksızlar... İnanılmaz. Benim entelektüel arkadaşlarımın çoğu Kemal Tahir'i okumamış. Peyami Safa'yı okumamış. Bir diğer inanılmaz da bu.

26 Eylül 2001

Bu akşam Adnanlar'daydık. Bisikletle gidip geldim. Neredeyse bir aydır anamın yüzünü de gördüğüm yok. Onu da görmeliyim.

1 Ekim 2001

Eylül de bitti. Yaz ise, çoktan bitti. Çay bahçeleri bir haftadır geceleri açılmıyor. Geceler soğuk. Bu akşam yan odadaki floresan lamba bir tuhaf yanıyor. (Soğuktan.) Morgları da böyle lambalar mı aydınlatır? Kömür almadık henüz. Emekli maaşımın birisini kömüre yatırmam gerek. Hayatı eskiz yapar gibi yaşıyorum. Asla tekrarı da mümkün değil. Her şeyim yarım, içime siner hiçbir şeyim yok. Makus talihim çocuklarıma da bulaştı. (Bulaştırdım.) Asla içim rahat değil. Vicdan azabına benzer bir duygu içindeyim. Sefaletin kıyısında bir yoksulluk yaşıyorum. Bu yoksulluk yakında utanç olarak yakama yapışabilir. Bu bataktan çıkmak için hiçbir çaba gösterecek durumda değilim. Bütün çarelerimi tükettim. İdris'e iş sordum bildiğim yerlere, yok.

Bugün Tavşanlı'da nöbetin eşiğinden döndüm. Ben nöbet bunalımı yaşarken bir adam kontörlü telefoncuyla tartışıyordu. Bu nöbetler gene ne oldu da kıpırdadı bilmem.

Körduman iyi gidiyor. Hakkı'nın yeni karısı Ayşe yaman. Fadik yaman. Hele topal İsmail... Öylelerinden korkulur. Benim de çocukluğumda Topal İsmail'e benzeyen bir arkadaşım vardı.

4 Ekim 2001

Körduman bitti. Pelvan Vahit'e, Mustafa'ya yazık oldu. Topal İsmail şerefsizin teki ama ne kadar zeki, ne kadar özgüven sahibi. Onca ahlaksızlığına karşı insanda hayranlık uyandırıyor. Romandakilerin tümü ahlaksız olduğu halde insan Topal İsmail'e hayranlık duyuyor, onu bağışlıyor. O bir şeytan. "Mülevvesin" teki. Yarın Tavşanlı'ya gidip *Sağırdere*'ye de bakmalıyım kütüphaneden. Bulacağımı pek sanmıyorum ya... Bu arada Murat'ı unuttum. (Mustafa'nın ağabeyini.) İnanılmaz ahlaklı bir insan. Herkes onu sevip sayıyor. Ondan bir tür çekiniyor. Okumuş. Babası onun köye muhtar olmasını istiyor ama onun bunlarda gözü yok. Yamören'de güvenilir bir Murat var. Gerisi boş...

Gece yeni bir kitap aradım. Gene önceden okuduğum bir kitap geçti elime: Camus'nün *Veba*'sı. Ona başladım.

6 Ekim 2001

Bu gece şimşek sesleriyle uyanayım istedim. Elektrikler kesilsin, pencerem şimşek aydınlığıyla aydınlanıp kararsın istedim. Yorganımın içinde küçüleyim ben de. Kendi içime kaçayım. Böyle anların yaşanacağı bir dünyada insanın mutsuzum demeye hakkı olmasa gerek, diye düşündüm.

Sinema dergisinde Yavuz Turgul ne doğru şeyler anlatıyordu. Coşkuyla okudum. İnsanın kendisi gibi düşünen birisine rastlaması doğrusu hoş bir şey.

7 Ekim 2001

(Ben bu satırları yazarken Amerika, Afganistan'a bomba yağdırıyor.)

Öğleden sonraydı. Gri bir gökyüzüne uyandım. Gri bir gökyüzü mutlu olmam için fazlasıyla bir neden. Hele evimdeysem, hele

yağmur da yağıyorsa, şimşek de çakıyorsa... Evet, bugün öğleden sonra gri bir gökyüzü, yağmur ve şimşek de vardı. *Sinema* dergisinin dünden kalan kısımlarını okudum, pencereden gelen ışıkta. (Sahi, elektrikler de kesildi.)

Bugün, Ayşe'nin annesinin ölümünün elli ikinci gecesi. Yatsıdan sonra Kur'an okundu, mevlit okundu. Camideydik.

Gece eve gelirken komşunun arabasının altına sığınmış bir köpek yavrusu takıldı peşime. O kadar küçüktü ki, iri bir fare kadar var yoktu; insanın iki avucuna rahatça sığabilirdi. Paçalarımın arasında geziniyordu. Üstüne basmamak için dikkat ediyordum. Bu şekilde yürürken bir ara düşecek gibi oldum. Kovalıyordum, biraz uzaklaşıyor, yeniden peşime takılıyordu. Bu şekilde avlu kapısına kadar geldi. Bu yaratıklar yalnızca (bize), insana, insan sıcaklığına sığınıyor ve biz ne kadar acımasız olabiliyoruz; bazen kendimize bile. Ben bunları yazarken Amerika, Afganistan'a bomba yağdırıyor.

9 Ekim 2001

Akşam yemeğinden sonra sürekli yağmur yağdı. Boyuna şimşekler gürleyip durdu. İsmailler'deydim. Sonra ikinci gün öğleye kadar gelmemek üzere elektrikler kesildi. Gece yarısı İsmailler'den ayrıldım, sokağa çıkınca fikrimi değiştirdim, doğruca eve gitmedim. Yağmur dinmişti, ara sıra birkaç iri damla düşüyor, sonra kesiliyordu. Ara sıra bir şimşekler çakıyordu. Sokakları dolaşmaya çıktım. Benden başka kimseler yoktu. Evlerin bütün pencereleri kararmıştı. Bu yalnızlıkta belki öykümün kahramanlarından birine rastlayabilirdim ya da kahveler kapanmadıysa, belki bizim definecilerden birkaçına rastlar, onların düşlerine konuk olurum umuduyla yürüdüm sokakları. Sonunda bir ışık buldum. Burası yeni açılan bir dükkân. Bıldırcın etinden Şam tatlısına kadar (tost most) vs. satılıyor burada... Perdeler kapalı, içeride birkaç baykuş (uykusuz) oturuyor. Daldım içeri. Şimşekler hâlâ çakıyordu. İki çay içtikten sonra yeniden döküldüm sokaklara. Evde iki mum yakarak *Veba*'yı kaldığım yerden okumaya çalıştım. Uyursam ve mum-

lar devrilirse diyerek kalktım, orta karar bir sofra sinisine koydum mumları. Baktım olmuyor, kediyi aradım. Yandaki odada karanlıkta uyuyormuş. Kucağıma alınca, esnedi uzun uzun gerindi.

10 Ekim 2001

On üç yıl kadar önce ölmüş olan ninemi gördüm rüyamda. Sırtında, sırtı genişliğinde yakıya benzer bir bez yapışmış duruyordu. (Mistik bir anlamı varmış bu bezin.) Kırmızı bir işaret vardı bezin üzerinde. Sonra siyahla yazılmış başka işaretler vardı. İşaretler biraz kufi stilde yazılmış Arapça harflere, biraz da Yunanca harflere benziyordu. Bunların neye işaret olduğunu daha sonra araştırmak için hemen bir kâğıt kalem istedim. Çevremdekiler kâğıt kalem bulamıyorlardı bir türlü. Ben de videosunu çekmek için kamerayı getirmelerini istiyordum. Rüyanın şu anda asla açıklayamayacağım kendi içinde bir mantığı vardı. Asla açıklayamayacağım bir paradoks içeriyordu. Bir ara ninemin sırtında yapışık duran bez, teninden kopup yere düştü. Bu bez ve üzerindeki yazılarda öbür dünyadan haberlere ve oraya ait bilgiler vardı sanki. Tam değil. Beynimi zorlayıp açıklamaya çalışırsam, buna benzer bir anlam çıkabilir. Rüyanın mekaniği o kadar net olduğu halde, anlamı kesinlikle bir rüya platformundan başka yerde açığa çıkmazmış gibi geliyor şimdi. Bazen kendi içimde, kendime ait bir varlık var ve ondan korkuyorum... Kendime düşmanmışım gibi bir duyguya kapılıyorum. Başım dönüyor.

16 Ekim 2001

Bilgisayarın modemi tamir oldu. Bugün alıp getirdim. Otuz beş milyon para yedi. Gün doğar doğmaz kömürcü de geldi. Dört ton kömür getirmiş. 190 milyon borçlandık. Para konusunda dikkatli olmazsak, işimiz zor. Bir de çekyat meselesi var. Güya elden düşme diyerekten çekyatı iki tane alacaktık. Bizimkisi,

evdeki hesap. Kedi gene hasta. Çocuklar kömür taşırken avluda hoplayıp zıplıyordu. Akşamdan sonra iyice durgunlaştı. Birkaç gündür yemiyor. Ona dün tadelle, bugün de simit alıp getirdim. Bunlar en sevdiği şeyler olduğu halde, yüzüne bile bakmadı. Bu da benim içime dert oluyor. O raflara çıkıp oturan, aynen köpeklerin yaptığı gibi çocukların arkasına takılıp bakkala gidip gelen harika bir hayvan. Üstelik insan gibi şakacı, evet şakacı.

Bilgisayarda, masada yerini alınca, masanın üzeri enkaz yığınına döndü. Karmakarışık. Zaten, küçücük bir masa. İdris küçük bir çocukken simit satarak almıştı bu masayı iki sandalye ile birlikte. Bunu hatırladıkça içim bir tuhaf oluyor. Sandalyenin birisini ben kırdım. Birisi de kırıldı, kırılacak. Çiğdem, "Bir odan bile yok" derdi. "Şartların iyi olsa, disiplinli olsan, ürettiğinin on katını daha üretebilirsin" derdi. Kendime ait bir oda kim, ben kim! Bir masanın bile öksüzlüğünü çekerken... Oturduğumuz odadaki halının üzerinde devamlı eşyalarım kayboluyor. Kalemim, silgim, kalemtıraşım... Halının desenleri öylesine karışık ki, her şeye benziyor. Üzerindeki bir bıçağı bile seçmek zor. Ben de elimi halıya sürerek buluyorum kaybettiğimi. Karadayılar'ın Recep'ten şu büro işi masayı almalı mıyım bilmem. Masa güzel ve geniş. Böylece Recep'e ödünç verdiğim on milyon lirayı da kurtarmış olurum. Yoksa bu paranın üzerine bir bardak soğuk su içtim demektir. Şöyle köyün kıyısında bir evim, kuzeye bakan bir pencerem olsa... Belki de hiçbir zaman sahip olamayacağım şeylerin hayalini kuruyorum.

17 Ekim 2001

Bu internet beni bağlayacak. Dikkat etmeliyim. Kedi hâlâ hasta. Zavallı zayıfladı. Yarın veterinere götürmeliyim.

Bu gece bütün kahvelerde herkes büyülenmiş gibi, Fener bilmem ne maçını seyrediyor. Kimseye kaynak olamadım. Biraz yürüdüm, belki öyküme rastlarım diye. Yok. Sonra defineci arkadaşlara uğradım. Bu adamlar harika. Yarımşar metre kadar boyunda üç minare gördüklerini söylüyorlardı. Üçü de taştan

oyulmuş, aslına kusursuz benzerlikte üç minare. Minareler tılsımlıymış, yılda yalnızca bir kere, en fazla yarım saat kadar görünüp sonra da kayboluyorlarmış. Geçen yıl bizzat kendi gözleriyle görmüşler. Bu yıl da aynı gün ve aynı saatte bir daha görüleceğine inandıkları için miladi yılla hicri yılın farkını hesaplıyorlardı; gidip minarelerin tekrar görünmesini bekleyeceklerdi. Sonra, minarelerin olduğu yeri kazıp defineyi bulacaklar. Olmazsa eğer, bir yıl boyunca hiç ayrılmadan nöbetle minarelerin görünmesini beklemekten bile söz etti birisi. Minarelerin olduğu yerde mağara varmış, bundan 700 yıl önce bir imam ve altı papaz buraya altın saklamış. Daha neler...

19 Ekim 2001

Kedi bugün biraz iyi, yemeye başladı. Günlerdir yemiyordu. Buna sevindim.

Filmin ham halinin VHS kopyaları geleli bir hafta oldu nerdeyse. Televizyonumuz bozulduğu için hâlâ seyredemedim. Merak ediyorum. Bazı sahneleri görmeye de cesaretim yok.

20 Ekim 2001

Televizyon tamirden geleli birkaç gün oldu. Kasetleri seyretmeye korkuyorum. Sonunda İdris'le videoyu takıp seyretmeye başladık. Bir akşamüstü sahnesini öğleyin çekerken, İlker'e bunun yanlış bir davranış olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. İlker de bunun hiç fark edilmeyeceğini söylemişti. Ona inanmak zorundaydım ve içler acısı sonuç karşımda; tam bir felaket. Ben bir yönetmen olamayacak kadar kibarım. Sabah müthiş bir korkuyla uyandım. Önce bu duygunun kaynağını hatırlayamadım, sonra akşamki içler acısı sahne geldi gözümün önüne, sebep buydu. Sonra taş ev meselesi. Görüyorum ki, boşu boşuna ark ışığı istemişiz İstanbul'dan. Taş evin o güzelim kendiliğinden ışığını öldürmüşüz. Bir sinemacı bu ışığı

nasıl olur da hissetmez. Taş evde Nihal'in mektup okuduğu sahne, benim için çok önemliydi oysa... Şimdi yalnızca kullanılmayan, terk edilmiş eşyaların konmasına yarayan; yapıldığı dönemde ne amaçla kullanıldığı bilinmeyen küçük bir taş bina. Binanın taş duvarlarında bir ağaç büyümüş. Kemerli derin pencereler, kemerli demir kapılar... Ev sahiplerinin pek az yolu düştüğü için suç(!) işlemeye çok uygun. Bir genç kız, bu derin pencerelerin içine giriyor, aşk mektubu okuyor. Bu sahne elden giderse?.. Çok kötüyüm.

21 Ekim 2001

Sarılar'ın halam geldi öğle yemeğine. Video karşımda duruyor. Yeniden videoya dönmek istemiyorum. Bu korkunç bir azap olacak benim için. Perişan durumdayım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Filmi bir şekilde küçük cutaway'ler, insert'ler çekerek onarmayı düşünüyorum. Zor iş. Filmden bu kadar soğumuşken... Filmi her hatırladığımda son derece yeteneksiz, sürekli bisküvi ve çikolata yiyen, koka kola içen ve cep telefonlarıyla uzun konuşmalar yapan sürü, gözümün önüne geliyor. Tüm düş güçleri Antalya'da, Marmaris'te, şurada burada yapacakları tatile odaklanmış. Bir Adnan gelip geçti, set işçisi. Çocuk, gerçekten efsane. Çalışkan, yetenekli. Bir gün konuk oldu ve gitti. *Şellale*'yi çekerken şelalenin suyunu kısa bir süre durdurmuş, nasıl becerdiyse... Demirciler Çarşısı'nı çekerken, Adnan vardı. Pazar günüydü. Çarşıda kimseler yoktu. Kepenkler, kapılar kapalıydı. "Haydi çarşıyı canlandıralım" dedi, on dakika sonra çarşı yaşamaya başladı. Böyle bir adam, yarım Hollywood demek. Onunla neler yapılmaz...

İdris, Tarkovski okuyor ve Tarkovski'nin benden çok daha şanslı olduğunu söylüyor. Bir iki evi ve yedi filmi olduğunu, benim bütün bunlara hiçbir zaman sahip olamayacağımı söylüyor. Tarkovski'nin gurbet ellerde, sürgünde öldüğünü söylüyorum; ama galiba İdris haklı. Benim ülkem, komünist Rusya bile değil. Yetmiş milyonluk ülkenin altmış beş milyonu kan ağlıyor. İş yerleri kapanıyor, insanlar işten atılıyor, intiharlar

çoğalıyor. Bu adamlar ne kadar ahlaksız ki hâlâ utanmıyorlar, tek parti halinde iktidar olmaktan söz ediyorlar. Ekmek zammından sonra günlük ekmek tüketimi üç milyon düşmüş. Yani insanlar aç yaşıyor demek bu. Film yapmak istemekten utanıyorum. "Tarkovski'nin İtalya'sı, İsveç'i vardı" dedim İdris'e, benim kimim var?

23 Ekim 2001

Köyden birkaç arkadaşın yardımıyla birlikte çekebileceğim, minimal bir öykü arıyorum ne zamandır. Namerde muhtaç olmadan, özgürce, elimi kolumu sallaya sallaya çekebileceğim bir öykü... Dosta düşmana karşı, sahibi olabileceğim bir filmim olsun istiyorum... Minimal ama güçlü bir öykü. Aradığım öykü haftalar geçti, yok. Şu "sol kol" meselesine yoğunlaşmalı mıyım, bilmem. Çevremde fikrini alabileceğim kimsem yok. Beynim bir şeylerle meşgul olmalı. Kendime dikkat ediyorum, kendime telkinde bulunuyorum. Ruh sağlığım tehlikeye girebilir yoksa. İçimde açıkça, net bir şekilde duyumsadığım bir çatışma var. Canımı sıkmamaya çalışıyorum. Sabretmeye çalışıyorum. Boyuna öykümü arıyorum. Çevremde birileri geziniyor. Duyumsuyorum, nefes alışlarını hissediyorum. Yakında yakalayacağımı sanıyorum.

Duramadım. Almanya'dan Fatih'i (Akın) aradım. Trendeymiş, bilmem ne burg'dan Hamburg'a gidiyormuş. Ertesi gün çekimi varmış. İtalyanlar'la çalışıyormuş. Saat 12'de otelde olacağını söyledi. Bugün beni arayacaktı, aramadı. Varsın aramasın. Kendi prensliğimi kendim kurmalıyım. Video kamerayla da dünya güzeli filmler çekiliyorsa, dünyada bunun örnekleri de varsa, en önemli festivallerde kabul görüyorsa, mahzun olmama gerek yok. Bütün teknik yoksulluğumu, yoksunluğumu bağışlatacak harika bir öykü yakalamalıyım, bütün teknik yoksulluğumu, yoksunluğumu unutturacak bir öykü. (Ama ilk heyecanlarıma aldanmadan, duygularıma yenilmeden, acele etmeden, soğukkanlı davranarak; çünkü ben bunu çok yapıyorum.) İçimde yaşayan bir öykü bulmalıyım. Galiba ben ancak

böyle varolabileceğim. Bir grup puşt yığınına muhatap olmaktansa, muhtaç olmaktansa, böylesi bin kat iyidir. En azından şimdilik...

Gece 03'te döndüm. Sokaklarda kimseler yoktu. Pencereler çoktan kararmış. Kendi ayak seslerimi dinleyerek dolaştım. (Ayakkabılarım ucuz, Denizli işi olduğundan tabanları çok ses yapıyordu.) Uzaklarda, Emet yolunda vites değiştiren bir kamyonun sesi vardı yalnızca.

Döşemeciye telefon ettim çekyat yapıldı mı, diye. Yeni ev kiralamış. Ev sahibi peşin para istiyormuş. Cuma günü vermem gereken parayı bugün verirsem, çekyatı kendi arabasıyla yarın akşam eve kadar getirecek. Böylesi iyi oldu. Avlu kapısını tamir ettirmeyi unutmamalıyım, havalar iyice soğumadan, pencerelere naylon germeliyim. Naylon, çift cam etkisi yaptığı için odalar sıcak oluyor, yakıt da azalıyor. Bunu ihmal etmemeliyim. Yakıt harcamamızı azaltmak için uyuduğum ve çalıştığım odada soba yanmıyor. Bilgisayarın başında it gibi titreyip duruyorum. Para meselesi için kömürcüye telefon etmeyi gene unuttum. Londra'ya filmi gönderemeyeceğimi bildirmeliyim. Ben şimdi 22 dolar parayı durup dururken nasıl bulabilirim?

24 Ekim 2001

Bugün Tavşanlı'ya giderken bir minibüs geçti bizi. Uşak plakalı, Ford marka, kırmızı bir minibüs. Arka camında, küçük bir plâkada şöyle yazıyordu: "Mevzu Derin." Pes! Bu kadar olur. Bazen bir fotoğraf, bir melodi, bir renk bir öykü anlatır bize. Öykü soyuttur henüz. Dallanıp budaklanmamıştır; ama neler vaat eder, neler. Herkese de böyle mi oluyordur bilmiyorum. Bana böyle oluyor. *Derin Mevzu* ya da *Mevzu Derin* adında bir filmim olsaydı, kim bilir neler anlatırdı. Dur bakalım, neden olmasın?

Bugün İsmail konuğumuz, yüksek lisans işleriyle uğraşıyor. Kedinin uyuduğu odada o olduğu için ben bunları yazarken, kedi kucağımda ara sıra mıymıylar yaparak uyuyor. Hava bu

kadar soğuk olmasa bana bu kadar sokulmaz. Herhâlde severken biraz hırpaladığım için benden pek hoşlanmıyor. Bari iyi ki bir kedim var. Ben onu çok seviyorum, o beni biraz seviyor.

Londra'ya filmi gönderemeyeceğimi bildirmeliyim. 22 dolar param yok. Geçen seneki filmi nereden buldularsa, gene bulup göstersinler. Festivalcilik meslek oldu. Bu işle geçinen adamlar var.

25 Ekim 2001

Bu adam, bu akşam ne diye bana öyle davrandı? Maksadını anlamakta önce güçlük çektim. Yanılmış olmaktan korktum. Yoksa gerekli cevabı verirdim. Yanılmış olmaktan ve en çok da çevresindeki yavşak davranışlardan. Onu hemen korumaya alırlar, beni de suçlarlardı. Kendimi onlardan korumalıyım. İnsan olmak başka bir şey, ahlaklı olmak başka bir şey. Kendisine saygım kalmadı. Yavşaklık bir milliyet. Onlar nerede olurlarsa olsunlar, birbirlerini kokularından tanıyorlar. Aralarındaki dayanışma müthiş. Allah'ım ben senin istediğin gibi olmak istiyorum. Hiç kimse benden incinmesin, hiç kimse benden zarar görmesin, hiçbir kalp benim elimle, dilimle kırılmasın. Bunu samimiyetle istediğimi biliyorsun. Bana yardım et!

27 Ekim 2001

Çoktan beri günlüğüme yazmayı düşündüğüm ama hep unuttuğum şeyler var. Köyümüz artık benim çocukluğumun köyü değil. On yıl önceki köy bile değil. Referandumla köyümüz belediyelik oldu. (Ben belediyeye hayır oyu verdim.) Belediye, önce bir traktör, kepçe edinip hizmet aşkıyla nerede eski bir yapı gördüyse yıkmakla işe başladı. Bazı yerleri istimlak etti, dar sokakları genişletti. Köyün yapı yaşı belki de yirmiye indi.

Şimdi içim burkularak hatırlıyorum. Köyümüzde bir zamanlar olup da şimdi yerinde yeller esen 3 tane megalitik anıt vardı. Şimdi yok. Bir dolmen ve iki menhir. Halkın "çevrili taşlar" diye andığı, biri Kıranbaşı'nda, diğeri köyün girişinde iki menhir ve Şerifağacıklar'ın evinin olduğu sokakta musalla taşı olarak kullanılan bir dolmen... Sonra birinin kıçına battı... İyi ki unutmadan yazdım bunları. Tavşanlı ayrı bir dert. Kentleri önce belediyelerden korumak gerek.

Çekyatı gidip getirdim bugün. Bu döşemeci yalancı, düzenbaz bir adam. Onunla ilgim kalmadığına sevindim doğrusu. Zaten yeterince başımı ağrıtanlarım varken, bir de çekyatçıyla dalaşmak zorunda olmadığıma gerçekten sevindim. Zaten her şeyi kendime dert ediniyorum. Haksızlığa karşı tahammülüm sıfır. Evvel eski böyle. Pahalı ödeyen hep de ben olurum. Neyse, çekyatı eve koyarken, yerleştirirken, evdeki telaşa kedi de katıldı, hoplayıp zıplamaya başladı. Bizimle birlikte sürekli odalara girip çıktı. Evdeki değişikliklerden hoşlanıyor. Bizimle birlikte küçük şeylere sevinmeyi o da öğrendi. Zengin bir evde olsaydı, belki de bu kadar mutlu olamazdı. Çekyatı eve koyarken, İdris acele etti; asılırken, çekiştirirken, kumaş hafifçe yırtıldı. Ayşe yoktu. O olsaydı, böyle olmazdı. Gelince üzüleceğini, bize sitem edeceğini sanıyordum, hiç de öyle olmadı. "Zararı yok, iğneyle iliştiriveririm." dedi. O üzülmedi ama ben üzüldüm. Hiçbir şey içime sinmez zaten benim.

28 Ekim 2001

Abidinler'deydik gece. Bünyamin bana hâlâ dargın. Kendisini "ahlaksızlıkla" itham ettiğimi söylüyor. Ona benim söz ettiğim ahlaksızlığın başka bir anlama geldiğini anlatmaya çalıştım, becerebildiğimi sanmıyorum. Gelince, kediye simit yedirdim. Kucağıma almak istedim. Sol ön ayağına dokununca, cıyakladı. Ayağında sertlik var. Belki bir kırık. Köpekler dalamış az önce. İdris çıkıp zor almış ellerinden.

Filmin ham halini hâlâ izlemeye korkuyorum. Yerde reflektörün gölgesi, tepede boom çerçevede başrolü oynuyor. Aklıma geldikçe bir yanıma felç inecek. Bunu İlker'e kaç kez söyledim. Her söylediğimde combo'daki görüntünün beni yanıltabileceğini, ona kafamı takmamamı söyledi. 1:85 çerçeve elde etmek için vizöre saydam banttan kaş koyduğu için zaten korkup duruyordum. Kendisine bir şey söylememe asla izin vermedi. Sürekli kapılarını kapadı bana. Benimle içinde gizli bir çatışma mı yaşadı, yoo. İlker dürüsttür.

Ezel Akay'a telefon ettim. "Çerçeveyi (mikrofon gibi) yabancı cisimlerden nasıl temizleriz?" diye sordum. Vereceği cevabı biliyordum aslında. İçim rahatlasın istedim. Beş dakika sonra seni arayacağım dedi, aramadı.

Abidin'in nişanı dolayısıyla onlara gittim. İsmail'le oturduk. Tavşanlı Televizyonu Cumhuriyet Bayramı'nı gösteriyordu. Bayağı şarkılar, türküler. Zorlama nutuklar, cıyak cıyak okunan şiirler... Ülkede çok ciddi bir ekonomik kriz varolduğuna insan zor inanır. Tepeden tırnağa, doğudan batıya tımarhane gibi bir ülke... Ekonomik krizden önce bir haysiyet krizi, insanlık krizi yaşadığımızın kimse farkında değil. Utanıyorum.

Eve girmek gelmiyor içimden. Sokaklarda dolaşılmıyor artık. Hava ciddi soğuk. İçimden ağlamak geliyor. İntihar eski takıntım. Fakat hiçbir zaman intihar edebileceğime ihtimal vermedim, bugün hariç. Bugün, gün gelip bunu yapabileceğimden korkuyorum. İdris, benim bunu yapamayacağımı söyleyip duruyor her zaman. Bir gün bunu yapacak olursam eğer, (Allah'ım, sana sığınıyorum) arkamda bırakacağım mektupta "Sen bunu yapamazsın diyordun, gördün mü, bak nasıl yapıyormuşum" diye İdris'e not düşmeyi aklımın bir kenarına yazdım. İçimden ağlamak geliyor, çok mutsuzum. Her gün benzer şeyleri yaşamaktan bıktım. İçinde bulunduğum duruma biraz uzaklaşarak baktığımda utanmam gerektiğini görüyorum. İçinde bulunduğum yoksulluğun derecesi, beni utandırıyor.

En çok Ayşe'den ve çocuklardan utanıyorum. Utanç... Hiçbir zaman yakamı bırakmadı bu duygu. Sakatlığımdan dolayı benden nefret eden bir babam vardı. Mutsuz bir çocukluğum oldu. Hep ayakaltında büyüdüm. Babamın ve amcalarımın gözlerine batan bir fazlalıktım. Gençliğim, zaten öyle. İş hayatım hiç de başarılı olmadı. Kamyonculuk yaptım yıllarca, sonra tavukçuluk yaptım; iflasla sonuçlandı. Bir kere olsun kambursuz yaşamadım. Sonra sekiz yıl hamallık yaptım köy kooperatifinde. Hor görüldüm, iflaslardan sonra hamallığa düştüğüm için. (Ama en iyi bu işi başardım.) Emekli oldum diye kuşlar gibi sevinirken, bu hastalık gelip çattı. Şimdi kendimden başka hiç kimsem yok. Allah'ım ne olur bu film, iyi olsun. Bu film ne olur, iyi olsun. Biliyorsun ki, senden başka kimsem yok. Beynim uyuşuyor. Nöbetim yokluyor ara sıra. Herkes filmi soruyor, "Film montajda" diye yalan söylüyorum. Senden başka kimsem yok. Sen de yardım etmezsen eğer, bana hiç kimse yardım etmeyecek. Sevdiklerinin hatırına beni utandırma Allah'ım. Biliyorsun ki, benim muhteşem bir sinemam var. Eşi bulunmaz öykülerim var. Onların mahvolup gitmelerine izin verme Allah'ım. Beni utandırma! Benim kimsem yok, senden başka, benim cidden hiç kimsem yok. Allah'ım ne olur, bana yardım et! Yardım edersen eğer, senin hazinelerin tükenmez; ama ben mutlu olurum. Utanmam. Kambursuz yaşarım. Adam yerine konurum. Bu benim için ne kadar önemli biliyorsun. Senin içinse ne küçük bir lütuf. Lütfen...

30 Ekim 2001

Öğleden sonra nöbet yokladı. Ayaklarımı toprak duvara dayadım. Böyle durumlarda toprakla temas, vücutta biriken elektriği boşaltmaya yarıyormuş. Akşam Madan'ın kahvede Halamın Ahmet'le otururken gene nöbet yokladı. Bu seferki biraz daha ciddiydi. Ruh durumum allak bullak. Nöbetlerim ruhsal durumumu mu bozuyor, yoksa ruhsal durumum nöbetlerimi mi uyarıyor; hangisi hangisini doğuruyor bilemiyorum. Fakat

ikisi arasında ilişki olduğu kesin. Karanlıkta yürüyormuşum da ansızın ayağım çukura düşmüş gibi ani bir can sıkıntısıyla sarsılıyorum. Böyle ânlarda yaşamdan iğreniyorum. İlker'le konuştum. Fransa'ya gidecekti, gitmemiş. Yani, Bilge'yle çalışmıyor. Hiç şaşırmadım. Çalışsaydı, şaşırırdım zaten. Bu adamlara asla güven olmaz. *Mayıs Sıkıntısı*'ndan sonra benden temelli uzaklaştı. Senaryoya olan katkımı unutmuş görünüyor. Hatırlamasına da ihtiyacım yok zaten. Hatırlaması bana sıkıntı verirdi.

Bugün Ayşe pancardaydı. Anam mantı yapmış, beni de akşam yemeğine çağırdılar. Gittim. Orayı burayı karıştırırken aşağıdakileri bir kere daha okumak zorunda kaldım:

Adnan Menderes'i asmadan önce prostat muayenesi yapıyorlar. Astıktan sonra tekmeliyorlar. Birisi hızını alamayıp bir kere daha asmayı öneriyor. Gerçi bunların birçoğunu Mehmet Ali Birand'ın belgeselinden biliyorduk ama gene de tüylerimi ürpertti. Onunla birlikte asılan Hasan Polatkan'ın Eskişehir'de yaşayan annesine, oğlunun asılarak öldürüldüğünü söylemiyorlar. Pakistan'a sürgün edildiği yalanını uyduruyorlar. Yaşlı anne, kalan yıllarını bu yalanla teselli bularak yaşıyor. Gene Yassıada mahkumlarından Celal Bayar, elleri kelepçeli olduğundan tuvalet ihtiyacı için "Siz benim evlatlarım yerindesiniz, çok sıkıştım, pantolonumu çözer misiniz?" diye erlere yalvarıyor. Mustafa Suphi Yoldaş, Karadeniz'e atılarak boğuluyor. Sabahattin Ali, "Seni Bulgaristan'a kaçıracağız" diye kandırılıyor; Trakya'da ıssız bir yerde boğularak öldürülüyor. Dersim olaylarında on binlerce masum insan Zeylan deresine doldurularak öldürülüyor. Varlık Vergisi işkencesiyle birçok azınlık kırılıyor, yapılmadık eziyet bırakılmıyor. Bizim işte böyle anlı şanlı ve elleri kanlı bir yakın tarihimiz var. M. Ali Birand'ın belgeselini izlediğimde, yaşayan 27 Mayısçılar'la aynı atmosferi paylaşmaktan iğrendiğimi düşünmüştüm. Onların leşleri yakında bir çukura atılacak, ama aynı zihniyeti taşıyanların içimizde hâlâ varolduklarını görüyorum. Yani, aynı iğrenti, bulantı devam ediyor. Kusmak istiyorum.

31 Ekim 2001

İnternetten öğrendim, *Şeytan Kovma* (*Exorcise*) Ankara Film Festivali'nde ön elemeyi geçmiş. Filmin ödül almasını çok istiyorum. Yoksa para sıkıntısı çekeceğim. Sıkıntının lafı mı olur, sürüneceğim. Bütün gün gri bir gökyüzü vardı. Odanın bir köşesinde kedi, bir köşesinde ben, akşama kadar uyuduk. Kedinin uyumasına bayılıyorum. Bu tür uykular, kaçış. Benzer gökyüzü gece eve gelirken de vardı. "Benzer" diyorum. Geceki gökyüzü, yukarıdan yönelmiş bir tehdit gibiydi. Çocukların pelikülden yaptıkları gözlük sahnesini bizim mahallede çekebilirmişim gibi geldi. Kahvecilerin duvarına akşamüzeri güneş vuruyor mu, yarın dikkat etmeliyim, tabii gene gri bir gökyüzü olmazsa... Bu kızın telefonları kesildi nedense. Belli bir telefonu olmadığı için ben de arayamıyorum. Ya sıkıntı yaşıyor ya da o çok hoşuma giden coşkusu tükendi.

Odamı gene karmakarışık etmişim. Çoraplarımın tekini bulamadım. Ayaklarım üşüyor bunları yazarken. Sallama çay yapmak için mutfağa gittim, çakmağı yakamadım. İdris'ten kibrit istedim, yok dedi. (Güya sigara içtiğini benden gizliyor.) Gelirken, sobanın tablasına ayağımı çarptım. Ayağım üşümüş, üstelik çıplak. İyi ki fazla acımadı.

1 Kasım 2001

Az önce duydum. İğneci Nömne Abla ölmüş. İçim cız etti. İhtiyacım olursa, ben kime iğne olacağım bilmiyorum. Önce bu aklıma geldi. Ona güveniyordum. Sonra, herkese yavrum, kuzum diye seslenmesi... Artık köyümüzdeki ölümlerin nedeni kanser. Hiç kimsenin "Bize neler oluyor?" dediği yok. Neredeyse her dört yüz kişiye bir kanserli hasta düşüyor. Belediyenin getirip döşettiği asbest su borularının buna neden olduğunu sanıyorum. Belediyenin işi, kaldırım yapmak. Başka şeye aklı ermiyor.

3 Kasım 2001

Geceleyin benzinlikte oturduk. Abdullah'ın Şeytanlar Mahallesi ile ilgili anlattıkları tüylerimi ürpertti. (Babası Ayvalı Köyü'nden olduğu için...) Ben de ona filmin bu mahallede çektiğimiz sahnesini anlattım.

4 Kasım 2001

Korkulu rüyalar gördüm. Abdullah'ın akşam anlattıklarından etkilenmiş olacağım. Bu öyküler bir çocuğu nasıl etkiliyorsa, beni de hâlâ öyle etkiliyor. Korkarak uyandım, dua ettim; yeniden uyudum. İyi ki sığınacak bir yerim var. Son günlerde bu duygu (korku) peşimi bırakmıyor. (Zaten zaman zaman peşime düşer.) Gece sokakta yürüyorum. Önümde çocukların tıkınıp durdukları yiyeceklerin boş bir paketi, (mısır patates cipsi paketi) ansızın uçarak kaldırımda sürüklenmeye başladı. Durdum, rüzgar olup olmadığını kontrol ettim, yoktu. Çevremde bir ağaç görmeye çalıştım, yapraklarının rüzgarla kıpırdayıp kıpırdamadıklarına bakmak için. Bir ağaç gördüm, yapraklar kımıldamıyordu. Demek ayaklarımızın altında bizim farkında olmadığımız küçük hava akımları olabiliyor. Yalnız, az önce gelirken Abdullah'ın Kahvesi'nin camı niye titreşip "zzzz" diye sesler çıkarıp çıkarıp sustu?

İsmail ile İsmailler'de filmin 1., 2., 3. ve 15. kasetlerine baktık. Filmi çok yanlış bir ekiple yapmış olmamı her düşündüğümde başıma ağrılar çöküyor. Böylesine kötü bir ekip. (Oyuncularım hariç.) Bir tarafıma inecek. Yönetmen kamerayı da kullanmalı mı, diye düşünüyorum. Gelecek filmde çok daha az bir ekip ve görüntücü bana yetmeli. Filmdeki ışık hatalarını gördükçe, nöbetlerim depreşiyor. Üstelik İlker bütün bu kusurları benim sırtıma yüklüyor. Belki haklı. Ben dirayetsiz bir yönetmenim.

Bir yazarın başta kendi kendisiyle olmak üzere insanlarla, toplumla, ülkeyle, hatta tanrıyla 'bir zoru yoksa', ona yazar demezler, zabıt kâtibi derler." Engin Ardıç

Çocuklarıma ve eşime olan hiçbir görevi yerine getirmeden bu dünyadan çekip gideceğim belki de. İçinde yaşadığım toplumda saygınlığım sıfır. Hep başım önde yaşayacağım belki de. Kendime olan kızgınlığım, öç duygum, gözümde şöyle bir resim halinde beliriyor: Kendimi bir elma gibi uzayın derinliğine atıyorum ve düşüyorum, düşüyorum... Ya da kendimi yere atıp tepine tepine bağırmak istiyorum. İşim gerçekten çok zor. Yapayalnızım. Ne kadar yapayalnızım. İçimden oturup ağlamak geliyor. İçimde sinemanın gerçekleştirilmemiş başyapıtlarıyla yaşıyorum. Bu azabımı arttırıyor. İşsiz ve parasızım. Bir gün filmlerimi yapmak şansını yakalarsam, bazı suratlar için tükürük biriktiriyorum.

Kahvedeki gazeteden Harry Potter'ın sinopsisini kesip getirdim. Birkaç cümleyi buraya olduğu gibi aktarmak zorunda hissettim kendimi. "Talihsiz Harry Potter'ın hayatı, beyaz bir baykuşun getirdiği mektupla değişir. Bir gün Harry kendisinin büyücü olduğunu keşfeder. Ve hiç başvuru yapmadığı halde, Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'na kabul edildiğini bildiren bir mektup alır. Bundan sonraki hayatı..." Heyecanla İdris'e okudum. "İşte bir öykü böyle başlamalı" dedim. "Beyaz bir baykuşun getirdiği mektupla..." İdris, "Senin öykün de bir çocuğun küller ve kemiklerin üstüne işemesiyle başlıyor" dedi. "Beyaz baykuşun getirdiği mektuba karşılık senin öykünde cinler Her Schaumann'a telefon ediyor" dedi. İdris'in saptamaları sevindirdi beni. *Kuzey Masalı* Avrupa ölçeğinde inanılmaz güzel bir film olabilir. Allah'ım ne olur, o filmi çekmek fırsatını ver.

Dikiş makinesi öyküsü başka bir boyuta kaydı. İdris'e anlattım. Anne, baba, dede ve evde kalmış bir haladan ibaret beş kişilik bir aile. "Makinenin sahibi olan kızın sanrısını, ailenin anne baba haricindeki fertleri görsün, çünkü diğerleri yalnız." İdris böyle bir öneri getirdi, üzerinde düşünmeliyim. Sonra, "Sanrıyı görenler aynı kızın sanrısını mı görecekler, yoksa her biri kendi düşünde mi gezinecek?" İdris bunu da sordu. Sanırım aynı kızın sanrısını görecekler.

Selma'nın yanındaydı; Mehmet Uykucuoğlu vardı. Onu, ilk gençliğimde "Çokran Plak"a yaptığı 45'liklerinden tanırdım. Zeki Müren'e benzeyen bir sesi vardı. Bugün ilk kez elini sıktım. Selma, kaset yapması için bilmem ne müzik şirketine onun şarkılarını göndermiş. Selma ben oradayken şirkete telefon edip demo kaseti dinleyip dinlemediklerini sordu. Dinlemişler, sesi Zeki Müren'e benzediği için ticari şansının olmadığını söylemişler. Adam yıkıldı. Beti benzi geçti. Kekeleyerek konuşmaya başladı. "Piyasada o kadar birbirine benzeyen sesler var ki, ne olacakmış canım" diyecek oldu. Emrah'ın benzerini örnek verdi. "Onun sesinden geç, kendi bile ne kadar benziyor" filan dedi. Uykucuoğlu'na orijinal olmanın, *kendi* olmanın önemini anlatmaya çalıştım dilimin döndüğü kadar, onda başka hasarlar yapmaya korkarak. Sezebildiğim kadarıyla sesinin Zeki Müren'e benzemesi, onca artıydı. Bana tanıdığım televizyoncu olup olmadığını sordu. Konumumun farklı olmasından dolayı ona yardımcı olabilecek birisini tanımadığımı söyledim. "Ama" dedim "gel, seninle sana bir klip çekelim". Samimiydim. Benim bu içtenliğimi görmedi mi, görmezden mi geldi, bilmiyorum. "Klipleri kaç paraya çekiyorlar?" filan diye soracak oldu. "Sanıyorum en ucuzu 3-5 milyardır" dedim. "Ben emekli bir adamım, benim o kadar param yok" dedi. "Parayı boşver, biz sana üç beş milyona hllederiz." dedim, "Sen bir Hüzzam oku yeter". Gene aklına yatmadı, onu amacına götürecek yolun klip çekmek olduğunu anlatmaya çalışsam da... Ah gözünü sevdiğimin işleri, ah...

Flash TV'ye takılıyor gözüm ara sıra. Ülke fıkır fıkır sanatçı (şarkıcı) kaynıyor.

İsmailler'de filmin ham çekimlerinin VHS kopyalarını seyretmeye devam ettik. Şimdiye kadar pek öyle korktuğum gibi değil. Filmin yapısı öyle güçlüymüş ki, bizim prodüktörler ve adamları onca gayretlerine rağmen filme fazla zarar verememişler. Bu kasetleri bitirinceye kadar kalpten gideceğim. Allah'ım ne olur, yardım et! Bana yalnız sen yardım edebilirsin ve benim senden başka hiç kimsem yok. Ne büyük sıkıntılar içinde savrulduğumu iyi biliyorsun. Yakında hastalanmaktan

korkuyorum Allah'ım. Ne olur beni, ailemi, kardeşlerimi, ülkemi ve sinemamı koru!

6 Kasım 2001

Hayat temelli zoruma gidiyor. Ayşe dün gece malum nedenlerden dolayı ağladığını söyledi. Evimiz, nereye dokunsan dökülüyor. Ayşe'nin bir elinde alçı tabağı ile söylene söylene çatlakları, dökükleri kapattığını biliyorum. O, bu işleri yaparken ben hiç odadan çıkmadım, gözüne görünmemeye çalıştım. Başkası olsaydı Ayşe yerine, çoktan terk ederdi beni. O olmasa evimiz çoktan deprem yaşamış görüntüsüne dönerdi. (Kirada yaşadığımızı unutuyor, elin evine evimiz diyorum.) Onurumuzu koruyarak yaşayabilmemiz için ihtiyacımız olan (asgarilere bile) ne kadar uzak olduğumu düşündükçe, tüylerim diken diken oluyor. Bu işin sonu nereye varacak? Gerçekten merak ediyorum. İşte yalnız bu duygu, istemediğim o kötü sonun kapısını çaldırabilir bana. İçimde birbirinden göz alıcı, birbirinden muhteşem film olmayı bekleyen başyapıtlarla sefalete mahkum edildim, bu ülkede. Allah'ım ne olur hiç değilse, şu ilk filmim kazasız belâsız bitsin.

Gece 02 gibi geldim eve. Ortalık sisten göz gözü görmüyordu. Yalnız kalmaya müthiş ihtiyacım var. Gazetede gördüm Sağlık Bakanı, halka mercimek ve bulgur pilavı yemeyi tavsiye ediyor. Bu herifin çirkin suratından iğreniyorum. Hele konuşmasından... İçimden kusmak geliyor.

7 Kasım 2001

Gece 03, sokaktayım. Bir çayla bir tost yemek için kahveye çıktım. Köy sanki terk edilmiş. Benim Denizli işi ucuz ayakkabılarımın adi tabanlarından çıkan ve neredeyse bir tahta sesine benzeyen sesten başka kimseler yoktu. Ayakkabılarımdan çıkan sesler o kadar hızlıydı ki, birilerinin camlardan perdeleri

aralayıp bana bakacaklarından korktum. Gecenin bu vaktinde avare dolaşmak, (Yürümem, bir işi varmış da oraya gidiyormuş gibi değil.) pek de hayra alamet sayılmaz. Bu gece sabaha kadar (ne sabahı, saat 9'a kadar) uyuyamadım. Sanırım bu gece de öyle olacak. Sabah 9'da İstanbul'a gideceğim. İdris uyandırdı, telefonda Bünyamin varmış. Akrabalık, şu, bu diye uzun süre veremediğimiz kira parasını istiyor. 400 milyon. "Ne?!!.." diyemedim. Bir yanıma felç inecek. Yüzümün ve kafamın sol yanı yanmaya başladı. Adam haklı. "Alacaklı bir çift öküzden daha güçlüdür" derler. Akşamdan beri içimde bir yangın, içimizde bir yangın... Adam, arabasını rektifiye yaptırmış, ödenecek senetleri varmış. "Gık"ım çıkmadı. Ne dersin? Hık kök ettim, çaresi yok; aç kalacağız, borcumuzu ödeyeceğiz. Çaresizliğin son hudut taşına geldim. Bitmiş durumdayım. Hiçbir yakınım yok. Köy yerinde dayı emmi önemli. Ev, dam önemli. Burada babanın mezarını bile bilirler. Duymamaya, tınmamaya çalışıyorum ama problemlerim kendini böyle hatırlatıyor. Bu yoksulluk, bu yoksunluk, bu yalnızlık dokunuyor bana. Belki sahibi olacağım bir film yaparak içinde bulunduğum çıkmazdan kurtulabilirim. Bittim. Gidip yatmalıyım. Yarın, yolcuyum. Uykusuzluk ve yorgunluğa da tahammül edemiyorum. Nöbetlerim ayaklanıyor. Gidip yatmalıyım. Allah'ım ne olur bana yardım et, nasıl yardım edebilirsin bilmiyorum ama ne olur bana yardım et! Sevdiklerinin hatırına... Gidip yatmalı ve uyumaya çalışmalıyım, zor olsa da.

8 Kasım 2001

İstanbul otobüsünün tek yolcusu vardı, o da bendim. Ekonomik kriz böyle iyiden iyiye hissettirmeye başladı kendini. Otobüsün tek yolcusu olduğumu öğrenince, bir suçluluk duygusuna kapıldım.

Saat 16. İstanbul. Oyuncum olmak isteyen kızı gördüm. Asistanlığımı da yapacaktı. Mıymıntı birisi. İşime yarayacağını pek sanmıyorum. Bundan sonra görüşeceğimizi de.

9 Kasım 2001

Şellale'nin galasına Aysel'le gittik. Aysel, harika bir insan. Sıcak, içten. O akşam oldukça güzeldi de. Galada sevmediklerim vardı; yani benim şu harika ekibim.

Şellale'yi oldukça kalabalık bir seyirci izledi. CRR'nin o koca salonu dolup taştı. Birçok kişi ayaktaydı. Ve oldukça kötü bir film izlediler. İnsan neden böyle bir filmi yapmak zorunda hisseder kendini, bilmem. Semir'in son filmi olabilir bu. Serdar'la sözleştik, yarın İFR'de buluşacağız.

10 Kasım 2001

İFR'ye giderken, metroyu kullanıyorum. Minibüslere tahammülüm kalmadı. Metrodan çıkarken içimde düşünceler: Giderek kendimi daha iyi tanıyorum. Benim bu dünyayla, bu yaşamla bir alıp veremediğim hep olacak. Eyvah! Mutsuzum. Yumruklarımı sıkıp bağıra bağıra trafiğin içine dalmak geliyor içimden. Bir suç işlemek istiyorum. Lavlarını içinde tutmak isteyip de tutamayan bir yanardağ gibiyim. Akşam durup dururken bir tane sigara içtim. Sigarayı bıraktıktan beş yıl sonra.

İFR'de Serdar'ın ilk sözü, "Filmi nasıl buldun?" oldu. Bildiğimi söyledim. Bozuldu. Rengi geçti. "Biz filmimize kötü diyemeyiz" filan diyecek oldu. "(Sizden birisi sayarak kendimi) Ben de kötü diyemem. Ama yarın bizim diyemediklerimizi sinema yazarları diyecek" dedim. Tekrar, "Neresi kötü?" diyecek oldu Serdar, zavallı. Ben de içimdekini kusuverdim. Öykü kötü, senaryo kötü, oyunculuk kötü, sidik zoruyla yapılmış bir film. Sonra bizim filmi konuştuk Serdar'la. Ben söze paypass yaptırıp ekibe (başıma sardığı belâya) getirdim sözü. İçimde ne varsa söyledim. Birkaç iyi insanı bir kenarda tutup diğerlerinin üstüne işedim. Hergele seni. Bu dünyanın ekseni puştluk. Sözleştik, yakında montaja gireceğiz.

Akşam Başak'la buluştuk Vazgal'da. Dışarıda yağmur vardı. Montajda bana yardımcı olacak. (Sözde.)

11 Kasım 2001

Rüyamda kediyi gördüm. "Haydi, öp beni" dedim, geldi sağ yanağımı öptü. (Bunu bir kere de gerçekte yapmıştı. İdris'e sık sık yapıyor.) Gerçekten bir varlığın sıcaklığına, şefkatine, sadakatine ihtiyacım var. (Bu konuda insanlar bana çok cimri davrandılar hep.) Yeşim'le kedi muhabbeti yaptık. Yeşim, "Ahmet, gel seninle kedilerimizi evlendirelim." dedi. "Olur, akraba oluruz böylece" dedim ben de. Duymasın, Yeşim'in kedisi çok çirkin.

O'nu ziyarete gittim. (Ne çok kişi vardı.) İçim rahat. Onun yüzüne bakmaya yüzüm olmasa da.

Artık yolculuk ve araçlar dokunuyor. Perişan oluyorum. Ben ki ömrü kamyonlarda geçmiş birisiyim. Kusmamak için kendimi zor tuttum. Tavşanlı'ya geldik diye sevinirken, Köprüören'de olduğumuzu öğrendim, yol uzadıkça uzadı.

12 Kasım 2001

Cep telefonumun sesiyle uyandım. Telefona giderken düştüm. Doğruldum, yeniden düştüm. Telefonun açma düğmesini bulamıyordum bir türlü. Çıkardığım gürültüye Ayşe koşup geldi de beni bir kere daha düşmekten kurtardı. Arayan Diloy'muş. Akşama kadar başım yastıktan kalkmadı. Bütün bunlar, geçirdiğim o kötü gecelerin etkisi olsa gerek. Kendime dikkat etmeliyim bundan sonra.

13 Kasım 2001

Başım yastıktan ayrılmıyor. Sanırım eve anam gelip gitti. Şimdi, rüya gibi hatırlıyorum. İsmail'le, onlarda filmin ham çekimlerini seyretmeye devam ettik. Cadılar sahnesi eksikmiş gibi geldi bana. Özellikle de Fatoş'un cadı gibi göründüğü planlar... Kedi yok, gelmediydi, gidip bakmalıyım.

15 Kasım 2001

Benim çocukluğumda masal anlatan babaanneler olmadı hiç.
Ne kestane kavrulan kış geceleri,
Ne yün yumakları ne pamuk kediler.
Ben onların hepsini kendim uydurdum.
Yalanda üstüme yoktu bilirsin.

16 Kasım 2001

İki hafta önce Hayrettin Hoca'yla birlikte aldığımız kabanı Ayşe'yle Cuma pazarına gidip değiştirdik. Satıcı aksilik yapmadı. Tam iki numara küçüğünü aldım bu sefer. Ötekinin içinde kayboluyordum, iyi oldu. Bir de örme takke aldım, kulaklarım hiç üşümeyecek. Yalnız, üzüm alamadım. Bugün iftar yemeğimizde şöyle kehribar gibi üzüm olsun istedim, gözüme çarpınca. Kilosu bir milyonmuş. Ayşe çok masraf ettik diye razı olmadı. Üzümsüz döndük.

17 Kasım 2001

Bugün kar yağdı. Uyandığımda her yan beyaza boyanmıştı. Hava değişti kar düşer düşmez. Artık işin yoksa yazı bekle. Yaz, yoksul işi. Domates, biber bol, odun kömür derdi yok. Bir yorganın varsa, korkma. İsmail ile ham çekimleri geçiyoruz. İflas sahnesi adam olacak gibi. Yalnız Recep'in çıplak kafayla Nezihe'nin evine gitmek için sergiden ayrıldığı sahneyi göremedim. Eğer yoksa işim zor. Ne yapmalı bilmem. Çocukların ahıra girdikleri planlar çok kötü. Bu kurguda sorun yaratabilir. Hem de önemli sorun. Böyle basit şeyler yüzünden filmi berbat ettiğimi düşünmek beni mahvediyor. İlker'le ışık konusunda hiç anlaşamamışız. Yarı aydınlığı, sevmiyorum. Üstelik video bu tür aydınlatma için çok kötü. Aşırı kontrastlar hem video tekniğine uygun, hem de benim tarzım.

19 Kasım 2001

Ekonomik kriz konuşuluyor nereye gitsem. Borç para geliyor diye hükümet sevincinden göbek atıyor. İnsan bu kadar düşmez. Geçenlerde bir bakanın kordelalar sarılı bir vana açtığını anlattı bizim Zeki. Kordelaları kesmiş, vanayı sola çevirip açmış.

21 Kasım 2001

"İnsanın ana vatanı çocukluğudur." Bugün okudum bu sözü. Ben de tam böyle düşünürdüm. Kaybolan ve asla dönemeyeceğim çocukluğuma bakıp bakıp içleniyorum, kendimi gurbette hissediyorum. Hemşehrime de rastladığım yok üstelik.

22 Kasım 2001

"Sol böğrümde ince bir dert/Batar Yunus Yunus diye."

23 Kasım 2001

A'nın eşi aradı. A kötüymüş. Hastaneye kaldırmışlar. Şiddetli manik depresif yaşıyormuş. "Filme başlıyorum" dediğinde kuşkulanmıştım zaten. Telefonu kulağıma götürür götürmez eşinin sesiyle tüylerim diken diken oldu. Bütün gün A gözümün önünden gitmedi. Ne kadar iyi bir insan. Ne yapabilirim onun için, bilmiyorum.

24 Kasım 2001

Kömürcüye borcum doksan mıydı, yüz müydü? Ben doksan diyorum, o yüz. Öyle yazmışım. Neyse ortasını bulduk. Doksan beş ödeyeceğim. Yarın sabah erkenden gelip parasını alacak.

25 Kasım 2001

Boncuk ve arkadaşları Kütahya'ya çağırdılar. Öyle ısrar ettiler ki, dışarıda kar; araba yok, yollar buz. Gece 23, İstanbul otobüsüyle gittim. Sabaha kadar konuştuk.

Geldiğimde Çakır'ın Mustafa Abi'nin öldüğünü duydum. Beyninde bir ur olduğu söyleniyor.

Akşam... Çok kötüyüm. İçimde bir anne ağlıyor. Yarın festival için Ankara'ya gitmeliyim. Çantam hazırlanacak. İçim kapkaranlık. Gidip tıraş oldum geldim, içim kapkaranlık. Gökyüzü üstüme çökse, şaşırmam. İçimde adını koymadığım koca bir kaygı... Mustafa Abi'nin ölüm nedeni beyin değil, kalp rahatsızlığıymış.

28 Kasım 2001

Bugün İngiliz Kültür'de *Exorcise* yarışıyor. Burcu'yla orada buluşacağız. İngiliz Kültür'e on adım kala, Dilek "Ahmet Abi" diye seslendi. Seslenmeseydi, farkına varamayacaktım. Ayaküstü biraz konuştuk. Eski yarayı kaşıdık. "Özür dilerim, kendimi kötü hissediyorum" diyerek ayrıldım biraz sert. Sonra gösteriye Tanyel'le birlikte geldiğini gördüm. Antraklarda başımı kaldırıp bakmadım. Çay içiyordum, ikisi birlikte masama geldiler. Gerçekten kendimi kötü hissettim. Sonra Çiğdem geldi. İyi görünmediğimi söyledi. Konuşamayacak kadar boğazım kurumuştu. Atlattım.

29 Kasım 2001

Exorcise jüri özel ödülünü almış. Oteldeydim. Emrah telefonda söyledi. "Kaç para, kaç para?" demişim. "Önce insan kaçıncı olduğunu sorar lan." Kahkahalar atıyordu. Başka kahkahalar da duydum telefonda. Demek yalnız değildi. Bir milyarmış. Oh. Bir süre para sıkıntısı çekmeyeceğim.

30 Kasım 2001

Ödül töreninde Burcu da, Çiğdem de vardı. Burcu, inanılmaz iyi bir insan. Onu daha çok sevmeye başladım.

1 Aralık 2001

Çiğdem'i Kavaklıdere Sineması'na bıraktım, Shareton Oteli'ne kadar yayan yürüdüm. Tunalı Hilmi Caddesi boyunca akan yüzlerce, binlerce insandan bir tek kişi olsun, Ramazan dolayısıyla sigara içene rastlamadım. Ben dalgınlıkla bir tek yakmışım, Çiğdem söndürttü.

Giderek daha hoşgörülü, daha müsamahakâr, birbirine daha saygılı bir toplum oluyoruz belki de. Bu ne kadar sevindirici. Zeki'nin *Yazgı*'sı inanılmaz hoşuma gitti. O, içimizdeki, (belki de dışımızda) en ahlaklı sinemacı. Günlerce *Yazgı*'nın etkisinden kurtulacağımı sanmıyorum.

3 Aralık 2001

Festival konuklarıyla birlikte yemekteydik. Sinema öğrencisi bir kızla tanıştım. "Eğer böyleyse" sinema yapmayı düşünmediğini söyledi. "Niye?" dedim. Eliyle çevresini göstererek "Baksana..." dedi. "Rahat bırakmıyorlar. Sürekli eleştiri..." Kız haklıydı. Herkes sinemacıydı burada. Herkes koltuğunun altında bir başyapıtla dolaşıyordu ve kimse kimsenin yaptığını beğenmiyordu. Bu toplum kusuyor beni. Onlardan sağlam bir dost çıkacağını sanmıyorum. Yalnız Berhan Şimşek'i çok sevdim. Köyü çok özledim. Kediyi çok özledim. Gün gelecek ve bir hayvanı bu kadar sevebileceğimi asla tahmin etmiyordum. Kediyi çocuklarımdan daha çok özledim. Köye varınca, onu koluma yatırıp uyuyacağım. O mırıltılarıyla evrad okuyacak, ben yumuşak bir uykuya dalacağım.

8 Aralık 2001

Barış Ulus'la konuştuk. Yardımcı olmaya hazır. Bana hayran olduğunu söyledi. Aslında ben ona hayranım. İşini iyi yapan, işini seven görüntü yönetmenlerine karşı müthiş bir hayranlık duyuyorum eskiden beri. Belki de hiçbir zaman onlardan biri olamayacağım için. Allah'ım yardım et, onunla bir film yapayım.

Kediyi musluktan su içerken gördüm. Artık lavabodan içmez olmuş. Musluğun borusuna ayağını koymuş, şipirtiler çıkararak su içiyordu. Harika bir kedi, benim kedim. Bir ara ayağı kaydı, lavaboya düştü. Çok komikti.

9 Aralık 2001

Başım yastıktan kalkmıyor bu son günlerde. Sırt ağrıları çekiyorum. Beş yıl aradan sonra yeniden sigaraya başladım mı, nedir? Arkadaşlar sahura kadar kahvede oturuyor. Bir köşede oturduğum yerde uyuyup kalmışım. Sonra definecilerin yanına vardım. Ekrem'in elinde cebine gire çıka iyice yıpranmış bir harita var. Haritanın uyduruk olduğunu sanıyorum. Üzerinde antik yazılarla birlikte Arapça yazılar da var, ne biçim işse. Define bulurlarsa eğer, bana birkaç trilyon çıkıntı yapacaklar, film çekmem için. Keşke onlara inanabilseydim ve elimde kazma kürek, her gece dağlara çıksaydım. İçinde bulunduğum sorunlardan uzaklaşabilseydim. Bu iş inanılmaz dinlendirici. Dışarıda geceye kar yağıyor. İçimde koca bir kaygı var, nedensiz.

9 Aralık 2001

Abidinler'de kısa filmlerin kopyalarını çıkarttık. Bir kere daha gördüm ki, benim en iyi filmim, *Optik Düşler*. (Yalnız, bu adı sevmemeye başladım.) İdris'in o günlerde inanılmaz güzel

bir yüzü varmış. Onca acemiliğimize rağmen, en iyi, en sıcak filmimiz *Optik Düşler*.

Eskişehir'deyim. Berhan Şimşek aradı. Senaryoyu bitirince, yeniden konuşacağız. Hayal Kahvesi'ndeki toplu gösterim, fiyasko. Görüntüler berbat, ışık patlıyor, ses patlıyor. Makinelerden anlayan doğru dürüst bir kişi yok. Video sorunluymuş. Allah'tan yeni bir video buldular da, akşamki gösterim, iyi geçmiş. Bu arada benim masterlarımın başına neler geldi, bilmiyorum. Ben öğretmen evinin oteline uyumak için gittim. Bergman'ın *Büyülü Fener*'ini okuyorum; çantama baktım, okuduğum kitap, Hayal Kahvesi'nde kalmış. Televizyon seyrederek uyumaya çalıştım. Bir vakit sonra televizyonun sesiyle uyandım. Saatime baktım, saatin beş buçuk olduğunu görüyorum. Televizyonda Yitik Şehrin Figüranları adında bir program var. Erzurum'dan büyük kente göçen ailenin dört çocuğu da akraba evliliği yüzünden sakat (zihinsel özürlü). Sefalet, yoksulluk diz boyu, anne baba, yeni gelen çocuk belki normal olur diyerek bir çocuk daha yapıyor. Güya bu çocuk, büyüyüp diğerlerine bakacak. Son çocuk da, zihinsel özürlü olup çıkıyor. "Mizah yoksulluktan doğar" diye bir söz okumuştum yakınlarda. Saatime bir daha bakınca, bir buçuk olduğunu görüyorum. Uyku sersemliğiyle ilk baktığımda yanlış görmüşüm... Sabaha dünya kadar vakit var, karnım açıkmış. Çantamdaki bisküviyi yiyerek, yeniden uyuyorum.

Sabah. Penceremi aralayıp baktım. Burası Eskişehir'in neresi, kestiremiyorum. Karşımda çift yönlü yol. Boyuna arabalar geçiyor. Arabalar, odamın içinden geçiyor. Karşıda blok apartmanlar. Çatılarda kar. Birkaç kişi otobüs durağında bekliyor. Yeniden uyumayı deniyorum, başaramıyorum. Rüyamda hep bozuk sesler ve görüntüler gördüm.

Hayal Kahvesi'ni aradım, gelip aldılar beni. Soğuk. Kapüşonum sürekli başımda. Sinemanın fuayesinde bir müzik çalıyor. Yaylı bir çalgı. İnanılmaz güzel bir müzik. Soruyorum, İsrailli bir bestecinin olduğunu söylüyorlar. Saatlerce kulağımda çınlıyor müzik. Yanımda Boncuk ve arkadaşı Hazal var. Çarşıya çıkıyoruz. Hazal bir eldiven almak istiyor. Eldiven yığınının içinden ona pembe bir eldiven seçiyorum. (Ben seçmesem de onun

aynı eldiveni alacağını biliyorum.) Hava çok soğuk. Hazal eldivenleriyle çok mutlu. İnanılmaz sevimli bir kız.

Bu geceki gösterim iyi geçti. Sonra söyleşi, filme ve bana yoğun ilgi gösterdiler. Zor karşı koyabildiğim bir suçluluk duygusu içindeyim. Bu insanları kandırıyor muyum? Eskişehir'in dayanılmaz soğuğunda benim için kalkıp gelen, sıcak ilgi gösteren bu insanlara ne kadar lâyığım? Benim sinemam bu değil. Değil ama ben buymuş gibi gösteriyorum. Ben bunları, uzun metraja kadar unutulmamak, ödüller almak için yaptım. Bunu söyleyemiyorum.

Son birkaç günde neler yaşadım? Keşke hiçbir şey gizlemeseydim günlüğümü yazarken. Boşver en insan yanım bana ait. Sancımı sessizce çekmeliyim.

13 Aralık 2001

[...]*

Video ile çekip 35 mm'ye transfer etmeyi düşündüğüm öykü biraz kıpırdadı, güzelleşti ama gözümü de korkutmaya başladı. İşin içine beyaz ve civan görünümlü bir at ve bir binici girdi. On kadar kadın girdi. Allah'ım en iyisini sen bilirsin. Yardım et! İçimdeki sıkıntı gitsin. Gece Serdar'la konuştum. Filmin transferini Rusya'da yaptırmayı düşünüyormuş. Tarkovski ile çalışan (belki asistanı) birisiyle tanışmış. Orada hem ucuz hem de kaliteli yapıyorlarmış bu işi. Göreceğiz. Berhan Şimşek'ten bir haber çıkar diye bekliyorum. Yarın, inşallah.

Bergman'ın *Büyülü Fener*'i harika. Hele Bergman'ın sinema makineli anıları. "Titrek dikdörtgen, kızgın maden kokusu." Hareket eden kız. "Aradan altmış yıl geçmiş, hâlâ o aynı ateş." Aradan otuz yıl geçmiş bende de aynı ateş. Zerre kadar soğumamış.

---

* Bu tarihe ait güncenin ilk paragrafı ailenin isteği üzerine tamamen çıkarılmıştır.

14 Aralık 2001

Soğuktu. Bu mevsim ilk kez bu kadar üşüdüm. Kavşakta köye gelmek için araba bekliyorum. Minibüs geldi. Elimi çabuk tutmasam, gene soğuğa kalacağım. Ön taraftakileri itekleyip bindim. Genç bir çocuk vardı. Gayet saygılı, sanki bir tost makinesindeymiş gibi iyice incelip bana yer verdi. Temiz bir yüzü vardı çocuğun. Yüzü yabancı gelmiyordu. Sonra çıkardım. Bu, sanırım Hatice'yi isteyen çocuktu. Utandım. O da utanmıştır.

15 Aralık 2001

Bugün arefe. Ayşe ile bayram alışverişi için Tavşanlı'ya gittik. Yıllardır bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyorum. Gün yeli insanın suratını kavuruyor, parmaklarım elimde tutmaya çalıştığım nesneyi duymuyordu. Akşam, TV'de eski bir Türk filmi ve filmde eski bir şarkı vardı. Akşamdan beri başımda kavak yelleri esiyor. Bayramlar hep hüzün getirir bana zaten. "Cümle yitikler, mazlumlar, mahzunlar..." Pazaryerinde hep sergileri, yoksul alışveriş yerlerini dolaştık. Ucuz olması şöyle dursun, oralardan alışveriş etmek, bir başka zevk verdi bana; yoksullardan olmak zevki. Çocukluğumda böyle bir aile tanıdım; anneannemler. Onlar, yoksulluğu felsefesiyle yaşarlardı. Herkes mutluydu, herkes güler yüzlü. Küçük teyzemin bakırdan bir zinciri vardı, boynuna taktığı. Onun altından bir kolye olduğuna inandırmıştı kendini ya da altındanmış gibi kıymetli tutardı. Benim "Cevizden ve İnegöl işi çantam", rahmetli dayımın sözüydü. Küçük teyzemin çantasıydı bu çanta; yoksul çocuklarının taşıdığı. Akşam yemeklerinde Van Gogh'un *Patates Yiyenler*'i gibi bir gaz lambasının çevresinde otururlardı. Herkes Polyanna'ydı. Her küçük olaydan mutluluk çıkarmasını bilirlerdi. Yeni bir buzağı doğduğunda, mantı pişer, minik mantı bohçalarının yalnız bir tanesinin içine bir düğme koyarlardı. Düğme kimin kaşığında çıkarsa, yeni doğan buzağı onun olurdu. Düğme hep de çocuklara çıkardı, düğmeyi bulmak için çokça yediklerinden olsa gerek. Buzağıya sahip olan çocuk,

piyango çıkmış gibi mutlu olurdu. Oysa buzağıya sahip çıkmak, bir sorumluluğu üstlenmekti, onu beslemek onun işi olurdu. Yoksulluğu katlanılır kılardı, onların kendilerine özgü yaşamı. Şimdi yoksulluk katlanılır değil. Şimdi Nikelar var, Adidaslar var, bilmem neler var, tüm yaşamımız boyunca hizmet ettiğimiz; taksitlerle, tüketici kredileriyle tüm çocuklarımızın geleceğini tahvil ettiğimiz, onlarsız bir yaşam düşünemediğimiz, günümüzün doymak bilmez, aç gözlü tanrıları. Dedem, oturduğu odaya isterse beş yaşında bir çocuk girsin, ayağa kalkardı. Aynı saygıyı son yıllarına kadar benim çocuklarıma da gösterdi.

Sabah bayram. Bayram namazına kalkmak için erken yatmalı ve bütün köyle bayramlaşmalıyım. Hüznüm buharlaşıp uçmalı. Acı duymak istemiyorum artık.

17 Aralık 2001

Bugün bayram. Hısım akrabayı dolaşmaya çalıştım. Nazmiye Teyzem'le oturup uzun uzun geçmişi konuştuk. Anneannemi filan... Teybeler'in Abdullah Abi'yi de ziyaret ettim. Durumu pek aydınlık görünmüyor. Böyle sırtüstü yatıp akşamları ve sabahları beklemek ne kadar zordur kim bilir ve hastalar kadar tavanların şeklini kim bilebilir? Akşam, Ayşe'nin babasındaydık. Annesi öldükten (beş ay) sonra o eve ilk kez giriyor ve girmeye de korkuyordum. İçim bir tuhaf oldu. Eski Singer'i çıkardık yerinden. Ev çok eskimiş. Çatısı akıyordu. Akşama kadar yağmur ve kar. Akşamdan sonra gene öyle... Resmen grip olmuşum. Son günlerde horluyorum ve kendi sesimden uyanıyorum. Daha uykuya varır varmaz...

18 Aralık 2001

Ayşe ile Yörük İsmaila'yı bayram ziyaretine gittik. Adam üç yıldır hasta yatıyor. Geçtiğimiz bayramlarda gitmek isteyip bir

türlü gidememiştim. Geç kalırsam, içime dert olacaktı. Gittik. Arefe günü sağ yanına felç inmiş. Konuşamıyor. Bakışları tavanda, iki kez başını çevirip bana bir tuhaf baktı. Tanıdı sanırım. Gözlerinin içinde iki ışık parlıyordu, insanı ürperten iki uzak ışık... Sonra bakışlarını gene tavana çevirdi. Hastalar kadar tavanların topografyasını kim bilebilir?

19 Aralık 2001

Sabah telefonumun mesaj zili çalınca uyandım. Gözlüğümü bulup okudum: "Sayın bilmem kim, doğum gününüzü kutlar, mutluluklar dileriz. TELSİM" Sana ni len benim doğum günümden? Alt tarafı abonen oluyoruz o kadar. Bu halkın yüzde doksan beşi salak ya, bu salaklar da "Vay anasını adamlar benim doğum günümü bile unutmamışlar!" diyecek ya. Böylece imajlarını fırçalayıp parlatacaklar. Hay sizin imajınızın... Bu adamlar kadar aşağılık yok. Bırakacağım bu zırtapozların aboneliğini. Kupon biriktirdik, bir yılda vermediler telefonumuzu. Üç kâğıtçılar...

Yörük İsmaila'nın damadına rastladım sokakta, İsmaila'nın durumu akşamkinden biraz daha kötüye gitmiş. Artık kendini bilmez bir hâlde yatıyormuş.

20 Aralık 2001

Bugün Berhan Şimşek aradı. *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nu okumuş. "Bu bir senaryo değil, bir destan, bir destan!" diyordu heyecanla. Onun böyle bir heyecana kapılacağını biliyordum. Yalnız, ona önerdiğim rolü, (öğretmeni) biraz genişletip genişletemeyeceğimi sordu. Bunun üzerinde düşüneceğimi, yalnız bu işin beyin ameliyatına benzeyen bir işlem olduğunu, bıçağın ucunu hafif kaçırırsak, senaryoyu (öykünün masumiyetini) bozabileceğimi anlatmaya çalıştım. Onun da böyle

bir kaygısı vardı zaten. Hak verdi. Projenin yapımcılığını üstlenmeyi düşündüğünü, bir miktar para koyabileceğini, ayrıca Eurimages'dan, TV'lerden, para bulabileceğini de söyledi. Para hiç sorun değilmiş.

Akşamdan sonra Hüseyin Karaca heyecan içinde geldi. "Abi, dedem öldü, ben gelemem, kapının arkasına, poşet içinde kola ve bisküvi koydum, onları arkadaşlarla yiyin" dedi ve gitti. Buzdan kayıp düştüm. Ne düşme. Dört ayağım birden havaya geldi. Rövaşata atar gibi bir şey. Düştüğümü birileri gördüyse eğer, iyi gülmüştür. O gece iki kere daha düşme tehlikesi atlattım. Üçüncüsünde iyi sövdüm. Benim Denizli işi ayakkabılarımın altları sert ve ince olduğu için buzda çok kayıyor. Ayakkabıların tabanı üzerine basınca biraz esnemeli kaymaması için. Artık yere korka korka basmaya başladım. Yürümem sünnet çocuklarına benzemiştir. Artık lastik çizmelerimi giyiyorum. Ayşe buna sinir oluyor. Hâlbuki çizmelerim sıcak tutuyor. İçi tüylü. Kar suyunu da almıyor. Fıstık gibi işte. Ayşe sinir olsun dursun. Hüseyin Karaca da o gece buzda düşmüş. Onun da ayakkabıları Denizli. Hüseyin'le çok şeyimiz benzeşiyor. "Kar yağdı yağalı kaç kere düştüğümün hesabını şaşırdım Abi" diyor. Düşerken omzumda çantam vardı. Başım yere çarptı ve gece boyu ağrıdı. Elimin üstüne düşmediğim halde, bileğimde ağrı var. Beş aydır bileklerimin ikisi de ağrıyor. Nedenini bilmiyorum. Bugünkü ağrı, dünkü yaşadığım küçük nöbetten olabilir mi, diyorum kendi kendime. Sol elim nöbette oldukça kasılmıştı.

23 Aralık 2001

Yörük İsmaila ile Uzun Süleymanlar'ın Mehmetala öldü. Cenazelerine gittim. İki cenaze aynı saatlerde gömüldü. Ağrıyan bileğim yüzünden mezara ancak bir kürek toprak atabildim. Bir eşşoğlu eşşeğin cep telefonu ölü gömülürken bilmem ne makamında ötmeye başladı. Sinir oldum.

Akşam İdris'le baba oğul *Brigitte Jones'ın Günlüğü*'ne gittik. Film, seyredilmese de olurmuş. Saçım sakalım darmaduman-

dı. Sinemadan sonra gidip adam gibi tıraş oldum. Saçı sakalı hep ihmal ediyorum böyle. Hele sabahları aynaya bakmaya korkuyorum, başımın yastığa gelen kısmındaki saçlar ayağa kalkmış oluyor. Yatır bakalım yatırabilirsen. Hiç değilse saçlarım bari güzel olsa. Ondan da geçtim, ne giyersem giyeyim, üstümden dökülüyor. Aynayla karşı karşıya geldiğimde bir karikatür görüyor, sinirleniyorum. Kolumdaki ağrı devam ediyor, hafif de şişlik var. Allah'ım yardım et de bu yaz da bir film yapabileyim. Yoksa işim zor.

Berhan Şimşek, "Bu gece saat 10'da evdeyim, ara beni" dedi; aradım yok. Gündüz aradım, gene yok. Mesaj bıraktım, "Çarşamba günü konuşalım" dedi. Çarşamba günü ne çıkar, onu da bilmiyorum. Nasıl anlatmalı ki, bu proje onun filmografisinde çok özel bir yer alacak? Bıktım. Bir sürü yönetmen ellerindeki fiyaskolara milyon dolarlık paraları nasıl bulabiliyorlar? Benim yürüdüğüm yol, nasıl oluyor da önce umut verirken, sonra sarp yerlere tırmanıyor? Ne zor bir yaşam bu? Yılmamalıyım, umudumu tüketmemeliyim. Onun sevdiklerinin eteğinin dibinden ayrılmamalıyım.

25 Aralık 2001

Bütün gün yağmur yağdı. Öğleden sonra hızlandı. Çatı akacak sandım. Geçenki kar ve yağmurda köyde birçok evlerin çatısı akmış. İyi ki bizim böyle bir problemimiz yok. Hay eline koluna sağlık Gölcüklü Hüseyina. Kedi, ön patilerini cama koymuş, sürekli yağan yağmuru seyrediyor, ben de onu seyrediyorum. Bugünlerde aramız iyi. Yalnız bıyıklarını yakmış yaramaz nasıl ettiyse...

Film Yönetmenleri Derneği'nden ve Bağımsız Film Festivali'nden film istediler. Adamlar telefonda filmi göndereceğim adresi söylüyorlar, arıyorum kalem yok. Bu evde aradığımda elimin altında bir kalem bile bulabileceğim kadarcık düzen yok, olmadı... Masamın üstü darmadağın. Deprem sonrası küçük bir kasabanın görüntüsü gibi. Baktıkça başım dönüyor. *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nun son versiyonunun kop-

yasını günlerdir arıyorum, yok. Bilgisayardan print yapacağım tonerim bitecek diye yüreğim ağzıma geliyor. Hem pahalı hem de burada bulunmuyor. Rothenburg Goethe Enstitüsü'nün gönderdiği mektup da yok. Kasetleri koyduğum dolabı (adı dolap) açtığımda, cinnet getireceğim. Kasetler yığın yığın. Bir tanesini çektiğimde diğerleri patır kütür yere dökülüyor ve ben cinnet getiriyorum. Üzerlerine toz da yağıyor, nereden yağıyorsa... Allah'ım benim bir odam olsun, duvarına bir resim yapıştıracak kadar benim olan bir oda. Başımı avuçlarımın içine alıp ağlayabilecek kadar bir oda. Bir de evim olsun, utanmayacak kadar. Ben baş döndürecek kadar güzel projelerimle yoksulluk yaşıyorum. Bunun adına yoksulluk değil, sefalet bile denebilir. Başımda ağrı. Bileğimdeki ağrı ise devam ediyor. Çenemde bir tik oluyor ara sıra. Çenem sola doğru çarpılıyor. İçtiğim sigaralardan olsa gerek. Beş yıl sonra yeniden sigaraya dönmem akıl kârı değildi. İçimin karmaşıklığını hiç yazmasam daha iyi.

27 Aralık 2001

Berhan Şimşek "Çarşamba ara" demişti. Bugün Çarşamba. Aradım. Üç aşağı beş yukarı şunları söyledi: "Öğretmenin bir backgroundu olmalı." (Bunu düşünebilirim.) "Yakup'un hayatında öğretmen değil; öğretmenin hayatında Yakup olmalı; yani öğretmen, Yakup'un yerini almalı. Bu imkânsız. Zaten buna öykünün doğası da izin vermiyor. Bazen bir öykü yazılıp bittikten sonra senin olmaktan çıkıyor. O yazanından ayrı bir şey oluyor. Oradaki kişilerin ayrı bir kaderi oluyor. Eğer senaryo üzerinde Berhan Şimşek'in istediği değişiklikleri yaparsam, filme gerekli parayı bulmanın hiç de problem olmadığını söyledi. "Vay anasını!" dedim. Ben bu ülkenin yüz akı olabilecek filmler yapabilecek kadar iyi bir yönetmenim ve para denen lanete en uzak olan benim. Kendim bir film yapmalıyım. Video ile 35 mm'ye transfer etmek düşüncesiyle. Haydi yüreğim! Kulağıma bir şeyler fısılda.

28 Aralık 2001

Suç işliyormuşum duygusuyla içiyorum sigarayı. Dışarı çıkarken yanıma sigara almıyorum. Böylece hem daha az içerim sigarayı, sigara içerken görünmek istemediğim kişilere görünmek ihtimalim de azalır diye düşünüyorum. Gene de samimi arkadaşlarımdan ara sıra otlakçılık yaptığım oluyor. Bu gece sigara içerken yakalandım. Bizim Ali'ye. Çocuk, sigaramı görünce "N'oluyoz? Abi?" demedi. Utandım, ceketimi düğmelerken sigara elimden düştü. Geceleri nöbetin ruh haline bürünüyorum. Suskun ve tutuk oluyorum. Eminim suratım filan da düşüyordur. Sigara beynimi olumsuz etkiliyor. Bu laneti yeniden bırakmalıyım. Bir tane derken, günde iki pakete yaklaştım. Her şey ne iyiydi... Birgül aradı. İyi yürekli bir kız. İnanılmaz heyecanlı... Bana hayran olduğunu, bir gün benimle birlikte çalışmak istediğini söylüyor. Neden olmasın? Benim en çok böyle bir heyecana ihtiyacım var. Yarın bana yazılarını gönderecek.

Sigarayı bırakmalıyım.

Timecod işini bitirmeli ve temize çekmeliyim.

Eksik planları çekmeliyim. (Kamerayı elime almaktan korkuyorum.)

Çenemi tutmalıyım.

Berhan Şimşek'e bir mektupla senaryoyu savunmalıyım. (Bundan emin değilim.)

Telefonu ve interneti daha az kullanmalıyım. (Bu biraz zor olacak.)

Şerif'e uğramalıyım.

29 Aralık 2001

Kamera bozuldu. Zaten bu aletleri elime almaktan korkuyordum. Kamera beni terk ederse, video ile film yapma düşüncesine elveda demek zorunda kalıyorum demektir. Bu kötü. Sony

servislerinin son derece güvenilmez olduğu söyleniyor. Emrah adamlarla epey uğraşmış. Japonya'ya filan yazmış. Allah'ım ne olur, Allah'ım ne olur?.. Ben film yapmadan olamam. Allah'ım ben iyi bir kul, iyi bir vatandaş, iyi bir dost, iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum. Ben iyi olmaya çalışıyorum. Allah'ım yardımına ve beni sevmene ihtiyacım var, lâyık olmasam da... Buna gerçekten ihtiyacım var. Bana yardım et! Bana sen yardım etmezsen, kimseler etmez. Benim senden başka dostum olmadığını da biliyorsun. Bütün projelerimi gerçekleştirme imkânını sağla Allah'ım. Buna inanılmaz ihtiyacım var. Yarın bir çıkış yolu göster bana. Bir kapı aç Allah'ım. Kendimi bildim bileli beni terk etmeyen mahzunluğum bitsin artık. İçimde patlamak üzere olan bir dinamit var. İçimden koca bir çığlık atmak geliyor.

30 Aralık 2001

Suskun ve tutuğum. Sokakta karşılaştığım kişi selam verecek diye ödüm kopuyor. Bir selama karşılık vermek, büyük bir zahmet olup çıktı. Hayatın içine giremiyorum. Allah'ım coşku beni terk etmesin. Benim bütün sermayem bu.

31 Aralık 2001

Gece söylediler, Teybeler'in Abdullah Abi ölmüş. Şok oldum. Az önce de (öğle namazından sonra) cenazesinden geldim. Cenazesi ne kadar da kalabalıktı. Aramız iyiydi. Onca yaş farkına rağmen, birbirimize ağır şakalar yapardık. Hoş, neşeli insandı.

Gece boyuna horladım. Kendi horlama sesimden uyandığımı hatırlıyorum. Sabah, genzimde hafif bir yanma vardı. Şimdi burnumun sağ yanı tıkalı gibi. Zaten çoğu kez tıkalı duruyor.

Az önce Serdar aradı. Önümüzdeki hafta sanırım beni İstanbul'a getirecekler. Montaja başlayacağız. Başak'la Senad, filmi avi'de

atmaya başlamışlar. Başak, filmin yarısını yüklediklerini söylüyor. Bugün yılbaşı olduğu halde köyde kimsenin yılbaşından haberi yok. Herkes her günkü dalgasında.

Gece. Ailecek pancar küspesi doldurmaktan geldik. Her yanım ağrı içinde. Eskiden canavar gibi çalışırdım. Bu hastalık beni oldukça etkiledi. Çalışırken Kamil'e biraz ağır konuştum. Kamil, işine gelmedi mi, anlamazlığa geliyor.

2 Ocak 2002

Bu gece gene ağırlık bastı. Az kalsın havasızlıktan öleceğim. Her zerrem binlerce ton ağırlığın altında. Üzerimde kumdan koca bir dağ var. Altında olduğum için zihnimde kumdan bir kubbe şeklinde resimlenen koca, ilahî bir tehdit. Yaşadığım fizikî sıkıntının ötesinde varlığımı dehşet içinde bırakan mistik korkuya katlanmak zor. Cehennem bu olsa gerek, diyorum kendi kendime... Belki cehennemden öte bir durum. Yanmak, hiç değilse idrak edebildiğimiz bir acı. Az kalsın havasızlıktan öleceğim. Bir gün beni yatağımda ölü bulacaklar. Hiç şakası yok. Her seferinde aynı duygu: Ben bu korkuyu, bu sıkıntıyı daha önceden (kendimi bildim bileli) tanıyorum duygusu. Ruhumun derinliklerinde bunun bir karşılığı var. Hüseyin'in tavsiyesini uygulamalı en iyisi. Sigarayı arttırdım. Tam tadına varacağım anda elimdeki sigara bitiyor, bir tane daha yakıyorum. Günde iki pakete çıktım. Beynimde doyurulmayan bir nokta var. Bütün pişmanlıklar, düşmanlıklar, arzular hep bu noktada. Bu noktayı hissediyorum. Parmağımla gösterebilirim. Sürekli elimde bir kameranın varlığını duyumsuyorum. Kamera vahşi bir hayvan gibi, tırnaklarını bileklerime geçiriyor, tırmalıyor, ısırıyor, çıldırıyor. Onu tutamıyorum. Bıraksam, bir kuş gibi uçup gidecek. Başımı camdan sokağa uzatıp içimden ulumak geliyor. Üstüme benzin döküp kendimi yakmak geliyor. Ali Bey'in dediği gibi bu bir epilepsi nöbeti mi? İnsanın bedeninin artık söz dinlemez olması, varlığının baş kaldırması ne korkunç.

4 Ocak 2002

Gece gene sabaha kadar horlamışım.

Sabahleyin Barış Ulus aradı. Senaryoyu okumuş. Umduğunu bulamadığını söylüyor. "Bugüne kadar okuduğu en iyi iki senaryonun *Bozkırda Deniz Kabuğu* ile *Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak*" olduğunu söyledi. Bir takım şeyler de söyledi senaryoya dair. Sanırım haklı. Bir daha derinlemesine düşünmeliyim. Barış'ın söylediklerinden önce kafamda varolan kuşkuları bir daha hatırlayarak gözden geçirmeliyim senaryoyu. Barış gene de senaryoyu Kenan Ormanlar'a vermeyi düşünüyor.

Öğleden sonra Serdar aradı. Önümüzdeki Çarşamba İstanbul'da olmalıymışım. Köyden ayrılmayı hiç istemiyorum. İstanbul'da yapayalnız ne yapacağım? Hiç alışık olmadığım bir otel odasında azap dolu bir geceden sonra yabancı bir sabaha uyanmak, şimdiden hüzünlendiriyor beni. Üstelik şimdi orada daha uzun kalacağım.

Dışarıda eski kışlara benzeyen bir kış hüküm sürüyor. Akşamdan sonra gördüm ki, sokaklar buz. Saçaklarda buz sarkıtları... Yollarda, kalın bir buz tabakası parafin dökülmüş gibi parlıyor. Soğuk, yağışlı bir hava dalgasının daha geleceği söyleniyor. Isı 10, 15 derece daha düşecekmiş. Şimdi şuradan salona çıkmak bile tüylerimi ürpertiyor. O zaman ne olur bilmem.

İçimde anlatılmaz bir kaygı var. İstanbul'a çağrılmam haberinden sonra bu kaygı büyüdü.

Ben bu kaygıdan hep çektim. Yaşamım boyu peşimi bir an bırakmadı. Hep bir tavşan ürkekliğiyle yaşadım. Korkuyorum. Korkumun henüz adı yok. Ey yolculukta yoldaşım, yalnızlığımda arkadaşım! Yaralı kalbime ilaç lütfen.

5 Ocak 2002

Bugünkü *Radikal*'in Cumartesi ekinde Atıf Yılmaz'la bir söyleşi var. Film çekerken Vahi Öz, "Bunlar çalışmıyor" diye ekibi pat-

rona şikâyet ediyor. Vahi Öz'ü cezalandırmak için aralarında karar alıyorlar. Kibrit çekiyorlar. Kime çıkarsa Vahi Öz'ün genç ve güzel karısıyla yatacak. Atıf Yılmaz anlatmayı sürdürüyor: "Bu da çok ayıp bir şey aslında. 'Yatıp da bilmezse ne olacak, Vahi'nin bundan haberi olmalı ki, ceza yerine geçsin.' dedim. Kibrit çektik aramızda ve Yılmaz Güney'e çıktı. Yılmaz'la bunlar başladılar fingirdeşmeye. Bir gün işten dönüyoruz. Toros Dağları'nın manzarası eşliğinde olağanüstü bir yer. Vahi yatmış yere sırtüstü. Yılmaz'la kadın Vahi'nin göbeğinde pişpirik oynuyorlar. Müthiş görsel bir şey. Durumu bundan iyi açıklayacak bir şey olamaz yani." Adamların ahlak anlayışlarına söyleyecek sözüm yok. Görsel anlayışlarına ise... "Ömrünün sonuna gelmiş [...]nin yaptığı onlarca film içinde niye bir tane dişe dokunur film yok?" diye merak eder dururdum. Görsel anlayışları buymuş meğer. Bir de Atıf Bey, Zeki Demirkubuz, Nuri Bilge Ceylan gibi ucuz filmler yapamayacağını söylüyor. (Bu yaştan sonra.) Sepetimde pamuk yok demiyor da...

Gece gene horlamışım. Bu horlamalar beni korkutuyor. Benim evvel eski böyle bir huyum yoktu. Burnumda et filan mı... diyorum. Uyandığımda, lapa lapa kar yağıyordu. Sırtımda, kollarımda ağrılar var. Çatılarda, yerlerde kaim bir kar tabakası. İçimde bir yangın; büyüdükçe büyüyor. Yaşamın tadı gitti. (Var mıydı, bilmiyorum.) Karnımda, insanın ansızın düşünce hissettiği o tuhaf duygu var. İçimden ağlamak geliyor. Emniyet duygumu kaybettim, coşkumu kaybettim, umudumu kaybettim, kendime olan güvenimi kaybettim. İçimde vicdan azabına benzeyen, veda duygusuna benzeyen bir duyguyla günlerim geçiyor. İşin kötüsü bu hep böyle sürecekmiş gibi. Bir odaya kapanıp kimseye duyurmadan içimden doya doya ağlamak geliyor. Böyle bir odam yok. Korkuyorum. Evet, tam bir ürkek tavşan gibiyim. Saat 01:30 yağan karın altında dolaşmaktan geliyorum. Hani ben göz kamaştıran güzel filmler çekecektim? Hani nerede beni sarhoş eden tasarılarım? Hani nerede her hatırladığımda adrenalinimi yükselten muhteşem görüntüler? Şimdi bütün varlığım acıdan ibaret.

Ey sevgililer sevgilisinin en sevgilisi. İşte gene yaralı kuşlar gibi dizlerinin dibine düştüm. Medet, sevdiklerinin hürmetine, seni sevenlerin hürmetine...

Geçtiğimiz gece arkadaş toplantısında beni sık sık ağırlık bastığını söyledim. Bunun bir cin tasallutu olduğunu söylediler. Tavşanlı'da aynı dertten mustarip Mehmet diye bir arkadaştan söz ettiler. Mehmet uyuyamaz hale gelmiş. Bu hali gündüz bile yaşamaya başlamış. Cinin anahtar deliğinden girdiğini görürmüş. Kara, buluta benzeyen bir şey gelir, üstünü örter, nefes alamazmış. İyi ki benim bir silahım var.

7 Ocak 2002

Günlerim bir iç yangınıyla geçiyor. Sürekli nöbetin ruh hali içindeyim. En sevdiğim zaman, günlüğümü yazmak için masa başına oturduğum saatler (gece yarısı)... İki gündür İdris'le timecode'ları bilgisayara geçmek için çalışıyoruz. Bilgisayar, alt alta yazdığım sayıları kendi kafasına göre bir düzene sokmaya başlayınca, her şey altüst oluyor. Bir hayli sinirlendim bu duruma. Bu aletin dilini bir türlü öğrenemedim.

İsmail, Gediz'e gitmek için saat 12'de yola çıkmış. (Ben uyuyordum.) Gediz yolu kapalı olduğu için akşamleyin, Kütahya'dan akşam dönüp geldi. Hava soğuk olduğu için geceleri kediyi uyuduğum odada tutuyorum. Ona yüklüğün üstünde bir yer yaptım. Yüksekçe bir yer. Yumuşacık. Perdesini çekiyorum, mini mini uyuyor. Benim için de rüyalar görüyor. Bugün gene onu, musluktan su içmeye çalışırken gördüm. Musluğu güç bela uğraşarak kendisi açtı, suyunu içince de kapattı. Durup onu seyrettim. Harika bir gösteriydi doğrusu. Ayşe'nin söylediğine göre, uzun zamandır bu hep böyleymiş. İnanılmaz bir hayvan bu. Bizim musluklarımız ucuz, bakır musluklardan olduğu için onun açıp kapatabilmesine çok uygun. Parlak, nikel musluklardan olsa, patileri tutunamaz ve bu işi beceremezdi. İnsan yaşamına, kediler kadar girmiş hiçbir hayvan yok. Ev halkından olup çıktı. O, içimizden birisi. Şu anda (ben

bunları yazarken) o yüklükteki yerinde perdeleri çekilmiş, karanlıkta uyuyor. Ben de öyle uyumak isterdim. Kapılarımı, perdelerimi çekip saatleri susturup içimin yangınına bir Nisan yağmurunun düştüğünün rüyasını görmek isterdim. Bir çocukluk rüyası görmek isterdim. Nisan'a daha dört ay var. Allah'ım, kaygılı başımı merhametinin yumuşak yastıklarına koymak isterdim. Korkusuz ve endişesiz...

8 Ocak 2002

Uyandığımda İsmail gitmiş. Gediz'in yolu açılmış olmalı. Eve gelirken dikkat ettim, çatılarda 50 santime yakın, belki de 50 santim kar var. Hemen yakınımızdaki Yusuflar'ın eski bakkal dükkânının çatısı karın ağırlığıyla göçmüş. İçimdeki kaygı büyüyor.

9 Ocak 2002

"Sibirya soğuklarının" yeniden geleceği söyleniyor. İlker'le telefonda konuştum. İstanbul'da kar başlamış ve ben yarın sabah 9'da yola çıkmak zorundayım. Terziye gidip pantolonlarımın birisinin paçasını kısalttırdım. Diğerlerini de gözden geçirttim. Tıraş oldum, banyo yaptım. Şimdi çantalarımı gözden geçireceğim. İlker trenle gelmemi söyledi. Tren işi zor. Buradan Eskişehir'e git, gece bilmem ne zaman İstanbul'a in, sonra nereye gider, nereye gelirsin? Nasıl varırsın Taksim'e? Bir otel odasında bir sürü yalnız gece. Ben o kente asla ait olamayacağım. Şimdiden usandım. İstanbul'dan geldiğimde, dışarı çıkmayacağım. Alain Fournier'nin *Adsız Ülkesi*'nin sayfalarına dalacağım geceler boyu.

Ben bunları yazarken Kerkük ve Emirdağ türkülerine hayranlığımı bildiğinden, İdris radyoyu kapıp gelmiş. "Emir dağlarına kara gidelim/Ayvadan usandık nara gidelim/Buranın güzeli gönül eğlemez/Gönül eğleyecek yere gidelim." Ölüp ölüp

diriliyorum. Bir gün türkü tadında, türkü içtenliğinde, türkü sadeliğinde filmler yapacağım. Türkü, "Gönül eğleyecek yere gidelim" dese de, benim gönlüm yalnızca burada eğleniyor. Üstelik Emirdağ türküleri içimde dayanılmaz bir yurt özlemi uyandırıyor. Türkü bitti, yerini cıvık bir şarkıya bıraktı. Bir başka Emirdağ türküsü çınlıyor şimdi kulaklarımda; rahmetli dayımın sesiyle: "Söğüdün yaprağı dal arasında/Severler güzeli bağ arasında." Radyodaki türküde bir mısraı hep kaçırmışım bugüne kadar: "Al bohçanı, tut yaylanın yolunu."

10 Ocak 2002

İstanbul. Amerikan Konsolosluğu'nun hemen yakınında bir otelde oda tutmuş bana Serdar. Otel Bristol. Otel iyi görünüyor. Temizlik fena değil. Sıcak su, banyo. En önemlisi bu soğuk havalarda it gibi titremeyeceğim. Üç kuruşun hesabını yapan Serdar, bana nasıl oldu da böyle bir otel buldu, biraz şaştım doğrusu. Gece, *Büyülü Fener*'i okuyarak uyudum. Yalnızlık bazen bana yarıyor. Kendimi Allah'a yakın hissediyorum, dua ediyorum.

11 Ocak 2002

Senad Preşeva ile kurguya başladık. Ağabeyine çok benziyor. Sesinin tonuna kadar. Türkçesi az olduğundan iletişim kurmakta zorlanıyorum.

Gece, rüyamda gene malum düşmanımla kavga ediyordum. Kafasına bir taşla boyuna vuruyordum. Kafaya vurulan taşın avucumdaki teması, yüzülen ve sarkan kanlı deri parçası... Her şey öylesine net, öylesine reel. Duyduğum düşmanlığın ruhuma bu kadar derinliğine işleyeceğini sanmıyordum. Allah'ım benim içimi temizle.

12 Ocak 2002

Kurgu ilerliyor. Senad, senaryoyu okumuş ama sanırım, Türkçesi az olduğundan anlamamış. Kurgu ilerledikçe, gülmeye başladı. İşe metroyla gidip geliyorum. Minibüsler dokunuyor. Metroda insanlar yürüyen merdivenlerden koşarak inip çıkıyor, yürüyen bantlarda koşuyorlar. Bunları yapan adam, ne diye yürüyen yapmış madem koşacaksınız? Bir gün gelecek, (yakında bir gün) bu insanları bindikleri uçakta uçağın gidiş istikametine doğru koşarken göreceğim. Bırak koşturup dursunlar.

13 Ocak 2002

Film, sanırım iyi bir film olacak. Yirmi dakikayı geçtik.

14 Ocak 2002

Film, 35 dakikayı buldu. Akşam Derviş Zaim uğradı ve filmi biraz görmek istedi. Filmi inanılmaz güzel bulduğunu söyledi.

15 Ocak 2002

Sabah otel kahvaltı salonunda, Rus ve Romen fahişelerin olduğunu gördüm. Güzel, alımlı kızlar. Yazık değil mi bu insanlara? Anladım ki, otel göründüğü gibi bir yer değil (mi)? Kurgu ilerliyor. Gece otele 11 gibi geldim. Lobide çay içtim. Birileri loş ışıkta kaset yapmaktan filan söz ediyorlardı. Sözlerine dikkat edince konuşanlar Anadolu'dan bu iş için gelmişlerdi.

19 Ocak 2002

Sabah kahvaltıda Ankaralı Turgut'a gözüm ilişti. Kendisine çok benzeyen kişilerle kahvaltı ediyordu. Gece bir kadının erotik çığlıkları, kahkahaları odama kadar geliyordu. Okuyup uyumaya çalıştım.

23 Ocak 2002

Kurgu üzmeye başladı. Bazı çekimler sessiz olduğundan, seçim yapmakta zorlanıyoruz. Bu çekimler DAT'tan eşlenmeli. Senad, bana pek kulak asmıyor. Planları oldukça kısa tutma taraftarı. Ona bir planın uzunluğunun kaç saniye sürdüğüyle değil, içerdiği dramatik yoğunlukla ilgili olduğunu anlatmaya çalıştım, becerebildiğimi sanmıyorum. Kedi planını el çabukluğuyla gene kısaltmış. Planı eski uzunluğuna getirmesini istedim, istediğimi yaptı. Mustafa Preşeva vardı bugün İFR'de. Filmin ince kurgusunu o yapacak. Sevindim. Bir haftalığına Yugoslavya'ya gidip gelmesi gerekiyormuş. Mustafa inanılmaz bir insan. Onu bir insanın sevmemesi mümkün değil. Bilge aradı. Beni evine çağırdı. Ona belki yarın gelebileceğimi söyledim.

Bu sabah baktım, ben de yürüyen merdivenlerde koşmaya başlamışım. Tüh anasını.

Gece, yan odalardan birinde bir adam bir kadını sanırım fena dövdü. Küfürler, koridorda küfürler çınlıyordu. Dua edip uyudum.

24 Ocak 2002

Akşamüstü nöbet yaşadım. Utku vardı, Başak vardı. Senad vardı. Nöbet sonrası girdiğim depresyona dayanmak zor. Akşam Bilge'ye gittim. Evinde film çekiyor. Kamera arkası dört kişi. Oyuncuları (Muzaffer ve Mehmet Emin) harika. Film böyle

yapılır. Kafamda metafizik kuşkular yaşayan gencin hikâyesi biraz daha netleşiyor.

25 Ocak 2002

İFR'ye geç gittim. Kahvaltı yapmadığım için öğle yemeğini yakında bir lokantada yerken, gene nöbet geldi. Lokantanın önünde Senad çay içiyordu. Onu çağırdım, yemek burnumdan geldi. Nöbetlerde artık ağzımdan köpük geliyor. Sürekli titreşen bir monitör karşısında oturmak ve sürekli manyetik alan içinde bulunmak nöbetlerimi azdırdı. Sol kolumun uyuşmasını düşündükçe nöbetlerim ayaklanıyor. Öğleden sonra kurguya devam ettik. Öğleden sonraki çalışma moralimi biraz düzeltti. Köye gitmeliyim.

26 Ocak 2002

Akşam köye telefon ettim. Anam hastanede yatıyormuş. Dünyam, allak bullak oldu. Kesinlikle köye gitmeliyim. Ben hepinizin yerine hasta oluyorum, nöbetler yaşıyorum, sizin ne zorunuz var, hey ana? Senad sessiz çekimleri eşleyecek, ben köye gideceğim.

27 Ocak 2002

Saat 5:30'da köye gitmek için Harem otogarındayım. Cebimde gözlüğümü arıyorum, bulamıyorum. Nöbetten sonra birkaç gün sol kolum inanılmaz bir duyu kaybına uğruyor. Elimde tuttuğum şeyi düşürüyorum. Bazen bıraktığım şeyin tutma duyusu elimde devam ediyor, onu hâlâ elimde tuttuğumu sanıyorum. Elim, cebimdeki objeyi seçemiyor. Cep telefonu ile kibriti birbirine karıştırıyor. Akbil yerine her zaman cebimden

bir yirmi beş liralık çıkarıyorum. Elim bazen de cebime girdiğinin farkına varmıyor. Elimdeki eşyayı cebime koyduğumu sanıyor, bırakıyorum, yere düşüyor. İstanbul'a vardığımın ikinci günü hazır kart almak için girdiğim telefoncuda yüz milyon lira parayı yere bırakıvermişim. Gıcır gıcır on milyonluklardan oluşan yüz milyon, dükkânın tabanına dağılıp gitmiş; adam arkamdan çağırdı, paralarımı toplamam için. Evet, otogarda gözlüğümü arıyor, bulamıyorum. Cep telefonumun rehberinde bir isim bulmam gerek. Gözlüğüm belki çantamda. Komik durumdayım. Hayatım giderek içinden çıkılmaz bir hâl alıyor. Kulaklarımda duyma azaldı. Üç gözlük kullanmak zorundayım. Gömleğimin düğmelerini her zaman birini aşağı, diğerini yukarı ilikliyorum. Sol kolum montumun yenini bulamıyor. İlker, bu hâlin ceketimle yumruklaşmaya benzediğini söylüyor.

Otobüs yolculuklarından bıkıp usandım. Bir türlü bitmek bilmiyor. Başımı cama yasladım. Bilecik'ten ötesi kar. Beyaz kar fonunun önünde ağaç siluetleri. Az sonra karı unutup camdaki yansımalara odaklandım. Camdaki yansımalarda iki tepe görüyorum. (Bunlar, sileceklerin ön camda bıraktığı izler.) İki tepenin arasından koca bir kar kütlesi, (Dışarıdaki kardan etkilenmiş olmalıyım) su akar gibi, çığ akar gibi akmış. (Sileceklerin izlerinin arasından görünen dışarıdaki yoğun sis bu da.) İki tepenin üzerinde iki bina var. Sağdaki binada mavi bir ışık yanıyor. (Otobüsün gece lambası.) Bu bina, bir inşaat şantiyesinin tek katlı prefabrik yatakhanesine benziyor. Soldaki tepe, sanki bir kule. Bu tepenin üzerindeki ev, arkaya doğru kaykılmış, devrilecek. Penceresinde yeşil ışıklar yanıyor. (Dijital saatin yansıması bunlar da.) Çift katlı camda saatin rakamları, çift yansımayla biçim bozumuna uğramış, rakam olmaktan çıkmış. Evin pencereleri bir tuhaf ışık içinde. Tam René Magritte esintisi. Bu illüzyonun etkisiyle yolculuğun sıkıntısını unutmaya çalıştım. Bir an gördüğüm manzaranın camın dışında gerçekten varolduğuna inandırdım kendimi. Otobüsle birlikte yüz kilometre beni takip etti evler ve ışıklar.

29 Ocak 2002

Bugün hastaneye, anamın yanına gittim. Onu iyi gördüm. Sevindim. Videoyu kargoya vermem gerek.

Odadan geldiğimde Ayşe ile İdris gülmeye başladılar. Yanlışlıkla Ahmet Yumurtacı'nın ceketini giyip gelmişim. Kendimi biraz toparlamam gerekiyor. Gerekiyor ama kendim kendimin kontrolünden yavaş yavaş çıkıyorum.

30 Ocak 2002

Evden çıkarken gözlüğümü aradım, bulamadım. Her yere baktım; yok, yok! Gözlüğüme dikkat ederim oysa. "Gece yanlış giydiğim cekete koymuş olabilirim" diyerek Ahmet'e telefon ettim. Yokmuş. Ahmet gözlüğümün odada olduğunu söyleyince, rahatladım. Sonra hastaneye, anamın yanma gittim. İki genç daha vardı benimle birlikte hastalarını ziyarete gelen. Gençlerden birisi, GLİ'de bir milyar dört yüz milyon maaş alan işçilerden söz etti. Öbür yanda yüz elli milyon asgari ücretle ölmemeye çalışanlar vardı. Reha Muhtar'a telefonla bu durumu anlatmak istemiş, beceremeмiş. Köşede hasta yatan kadın, lafa dahil oldu. Yolsuzlukların üstüne gittiği için Reha Muhtar'ın cennete gireceğini söyledi. Bir başkası Reha Muhtar'ın dürüstlüğünden söz etti. İşte böyleee...

1 Şubat 2002

Bugün Faruk Nafiz'in *Han Duvarları*'nı okudum İdris'e. Kamyon şoförlüğümden tanıdığım Orta Anadolu coğrafyasını, yol üzerindeki taşlarını, yılların kararttığı viran Selçuklu hanlarını anlattım. Şiirlerini han duvarlarına kazıyan *Maraşlı Şeyhoğlu Satılmış* için birlikte üzüldük. Bugün dinlediğim bir türkü dolanıp duruyor içimde: "Karlı dağlar karanlığın kalktı mı?/Kahpe felek ayrılığın vakti mi?"

Sol kolum inanılmaz karıncalanıyor. İki kez nöbetin eşiğinden döndüm. Allah'ım ne olur. Artık benim bütün işim seninle. Sen yardım etmezsen, dipsiz bir uçuruma düştüm gitti. Buna izin verme ne olur.

2 Şubat 2002

Sol kolum uyuşuyor. Hiç işe yaramaz oldu. Sol bacağımda da uyuşma var. Bir yandan nöbet uyarıları alıyorum. Hiç aralık vermiyor. Rahatım kaçtı. Dünyam zindan. Birkaç gün sonra İstanbul'a gideceğim gene. Hem de bu ruh haliyle. Allah'ım beni bana bırakma! Allah'ım sensiz olmaz, biliyorsun. Hele ben sensiz hiç olamam. Sevdiklerinin katındaki kıymetleri hatırına, beni koru! Ey benim yolculukta yoldaşım, yalnızlığımda arkadaşım, ey teselli, ey umut, ben sensiz olamam. Hele ben, sensiz hiç olamam. Yaralı kanatlarımla sevdiklerinin dizleri dibine düştüm gene. Allah'ım, beni, bizi, kendinden ve sevdiklerinin dizleri dibinden ayırma! Hiç ayırma! Efe Dayı'nın Ahmet'e "geçmiş olsun"a gittim. İyi görünüyor.

4 Şubat 2002

Yarın gene İstanbul'a gitmek zorundayım. Videoyu paketledim. Otobüsten yerimi ayırttım. Hiç sevmiyorum bu yolculukları. Yalnızlık ve korku. Hastalığım iyice geçmiş değil. Elim uyuşuyor. Bütün bunların nedeninin sigara olduğunu sanıyorum. Sigara, nöbetlerimi tetikliyor. İçim bir tuhaf. Bu duyguyu resimlersem, şöyle bir şey çıkıyor ortaya: Bütün yolcuları karalar giyinmiş, yas tutan bir tren, gecenin içinde yol alıyor. (Belki bir ritüel bu.) Allah'ım, otuz yıldan fazla bir zamandır yardımını bekliyorum, otuz yıldan fazla bir zamandır, sabrediyorum. Yoksulluğa, sefalete, utanç duya duya, aşağılanarak katlanıyorum. Artık lütfen Allah'ım. Lütfen... Sana, sevgine, yardımına lâyık olmaya çalışacağım. Beni utandırma.

19 Şubat 2002

Filmin ilk montajı bitti. İFR'de Ziya Özer, Ezel Akay, Ufuk Ahıska ve Mustafa Preşeva ile ilk kez baştan sona izledik. Filmi çok sevdiler. Preşeva'yla, Ufuk Ahıska filme bayıldılar. Sabah saat 10'da Preşeva ile filmi yeniden şöyle bir geçtik. İnanılmaz bir sinemacı, inanılmaz iyi bir insan. Ona hayranım. Bazı yerleri uzatmamız gerektiğini söyledi. Tam benim isteyip de ilk montajı yaparken kardeşi Senad'ı ikna edemediğim yerlerdi buralar.

20 Şubat 2002

Otobüsle köye geliyorum. Kütahya'dan sonra ön sırada oturan çocuk, ardına döndü: "Siz Tepecikli miydiniz Abi?" diye sordu, "Evet" dedim. "Beni tanıdın mı?" diye sordu sonra. İyice bakınca, masum, güzel yüzünden tanıdım. Bu, 8 Ekim 2000 tarihli güncemde sözünü ettiğim, Sülyeli Ramazan'dı. Askerliği bitmiş, köyüne gidiyormuş. "Ben sana göz açıp kapatıncaya biter, dememiş miydim?" dedim. "Haklısın Abi" dedi.

21 Şubat 2002

Herkes bayram hazırlığında. Bugün yoksulluğun acısını ta ciğerimde duydum. Yoksul bir insan da mutlu olabilir. (Ama bu köyde, bu toplumda asla.) Bugün internette benden "sinema delisi" diye bahseden bir yazıya rastladım. Bu tabir, Işıl Özgentürk'e ait. Kadın canı sıkıldıkça benimle ilgili yazılar yazıyor. Önce *Ateş*, sonra *Cumhuriyet*, sonra yine *Cumhuriyet* gazetelerinde. Kadın takmış bir kere. Yazdıkları da hep uydurma şeyler. Kadın, hayatta hiçbir şeyin delisi olamamış, bir baltaya sap olamamış. Bir film çekmiş, bir boka benzemez, şimdi de seviyesiz bir gazeteci. Olamamanın sancısını benim köylü sinemacı olmamdan çıkarıyor. Bu türün yazgısı bu, kıçlarını

yırtmak. Rahat rahat yırtmaya devam etsinler. Ben köyünde yaşayan oldukça iyi bir sinemacıyım. Bunu artık herkes biliyor.

21 Şubat 2002

Bugün bizim Halil, Kütahya'dan kurbanlığı alıp getirmiş. İçim oldukça rahat. Kurbanlıklar dün ve bugün Tavşanlı'da oldukça pahalıymış.

22 Şubat 2002

Saat 07'de bayram namazına diş sancısıyla uyandım. Çocukluğumdan beri çekerim dişlerimden. Bugün de tam bayramı buldu. Bayram boyunca suratımı ekşitip duracağım demektir bu. Bizim kurbanlık bembeyaz bir şeymiş. Kirpiklerine kadar beyaz... Gayet uysal. Kesilirken, hiç üzmedi. Onun uysallığı beni bir kat daha üzdü.

Gece, ağrı kesiciler filan yuttum. Bir müddet ağrıyı oyaladım, gene başladı.

23 Şubat 2002

Sabah aynaya baktım, suratımda acınası bir asimetri! Dudaklarıma, burnuma kadar şişmiş.

Bu halde insanların yüzüne bakmaktan utanıyorum.

Akşam. Ayşe'nin babasına gittik, bütün vücudum ağrıyor. Babam da geldi oraya. Kulaklarımın kepçelerine kadar ağrılar içindeyim. Uzanıp yattığımda bile, asla rahat değilim. Titremeler içindeyim. Üşüyorum. Çeşitli rüyalar görüyorum. Kedi, iniltilerimi duyunca, gelip bir müddet yüzüme bakıyor, sonra sağ koluma sıcacık yatıyor. Birlikte saatlerce uyuyoruz. Aslında bana pek yüz vermez. İnanıyorum ki, hastalığımı hissediyor, benimle birlikte acı duyuyor. İniltilerime

minik "miyav!"larla karşılık veriyor. Karışık rüyalar görüyorum. Bunlar, içinde bulunduğum sıkıntının resimleri. Şiddetli kusma arzusuyla birkaç kez uykudan uyandım. İki gündür açım. Allah'ım, sağlık ne güzel şey.

24 Şubat 2002

Akşam. Ayşe'nin babasındayız gene. Emetliler vardı. Geldim, bunları yazıyorum. Sol kolum, oyun ediyor, boyuna yanlış tuşlara basıyorum. (Parmaklarım sesli harfleri atlıyor, ya da birden fazla basıyor.) Oysa oldukça hızlı yazarım. Şu ek çekimler de canımı sıkıyor. Bir hâlletsem...

25 Şubat 2002

İstanbul'da sinemaya gidemiyorum. Hem vakit, hem de para ciddi sorun. Bu yüzden Tavşanlı'ya gelen filmleri kaçırmamaya çalışıyorum. Bugün Ethem'le Hotaş'ta *Yüzüklerin Efendisi*'ni seyrettik. İnanılmaz güzellikte bir tabiat. İnanılmaz güzellikte bir görsellik. Keşke filmin ait olduğu tarzı seviyor olabilseydim.

26 Şubat 2002

Ensemden başıma vuran bir ağrıyla uyandım. Başıma bir çekiç vuruluyordu sanki. Baş ağrısı katlanılabilen bir ağrıdır bildiğim. Bu, diş ağrısı gibi insanı inleten bir ağrı. Hastalığın etkisi devam ediyor. Zaman zaman burnum hâlâ akıyor. Ağzımın içinde, dudaklarımda yaralar oluştu. Yemek yemek acı veriyor. Dün İdris, harika bir gurup olduğunu söyledi. Bugün de olur umuduyla elimde kamera ile mandıranın yanında bekledim. Olmadı. Pikabın tamir edilmesi gerekiyor. Kâğıtla beyaz perdenin yapılması gerekiyor. Tavuklar için Abdullah'a bakıyorum kaç gündür, hâlâ göremedim. Recep tavuk işini hâlleder ama

ona komisyon yedirmek istemiyorum. Durup dururken on milyonumu yedi zaten.

4 Mart 2002

İdris'in arkadaşları geldi. Sağolsunlar. Onların yardımıyla ürken tavukların çekimini yaptım. Yarın da düşen pehlivan resimlerini çekeceğim.

5 Mart 2002

Gece. İnanılmaz mahzunum. Bu toplumda insan mahzun olmaz da, ne olur? Benim halim, ne olacak?

8 Mart 2002

Beynimde sigaraya, çaya ve coşkuya doymayan bir nokta var ve ben onu (bir nokta olarak) açık seçik hissediyorum. Varlığını, yerini parmağımla gösterebileceğim kadar hissediyorum. Bu doyumsuzluk beni yoruyor. Sigara, çay, sigara, çay... Deniz suyu içerek susuzluğumu gideriyor gibiyim.

Karpuz Kabuğu'nu yalnızca iki resmi göstermek için tasarlamıştım. Bunlardan biri çocuğun filmi elinde hareketlendirmesi, diğeri, küçük bir parça pelikülle 45'lik bir plağı seslendirmesi idi. Bu iki resmi göstermek için bir öykü buldum, filmi çekmek çilesine katlandım. Hepsi bu iki resim, gerisi entrika. İkinci resim, prodüksiyon çalışanlarının cimri davranması yüzünden istediğim gibi olmadı. Ek çekim yapmak için uğraşıyorum. Elimde üç tane pikap var, hepsi de yarım yamalak çalışıyor. Tamir ettirdim bir tanesini, olmadı. Bir yaka mikrofonu alıp getirdim *Tavşanlı TV*'den, iş görmedi. Kulaklıklar arızalandı. (Kim bilir belki de arıza kamerada.) Allah'ım inşallah kamerada bir şey yoktur. Çektim bir şeyler, sonuç nasıl, bilmiyorum.

Benim hayatım, beni cinnete götürmek için mi dizayn edilmiş? Sol kolumda duyu iyice azaldı. Yanlış tuşlara basıyorum. Elimde olmadan bugün gene çoluk çocuğu üzdüm. Ben bir karıncayı incitmek istiyor muyum Allah'ım?

Akşam İdris'le *The Others*'a gittik. Filmin ışığı, tam benim ışığım. Türk sinemasında kaç görüntü yönetmeni bu ışığı kurabilir? Gerçekten tam benim ışığım. Anılarımı, çocukluğumu bir kandil ışığı aydınlatıyor hep. Filmden oldukça etkilendim. *Kuzey Masalı*'ndaki kızın evinin içi, *The Others*'daki eve benzemeli biraz. Filme o evi görmek için gittim doğrusu.

9 Mart 2002

İdris ve arkadaşları gece gene kavga etmişler. Bu kavga uzadı ve benim canımı sıkıyor. Sabaha kadar uyumadım. İdris'e ve Ahmet'e öğüt vermeye çalıştım. İnandığım şeyleri söyledim. Ahmet'in vicdanını gıdıkladım. Zerre kadar iyi bir duygu uyandırabildiğimi sanmıyorum.

10 Mart 2002

"Şefkat ve acıma duygusu, insanoğlunun temel ve belki de biricik yasasıdır." (Kurosawa'nın *Budala*'sının eleştirisinden.) "Mutlak olarak iyi olan bir insan delirir. Çünkü ait olmadığı, kendisinin bir parçası olmayan bir ortamda yaşamayı beceremez." (Aynı eleştiriden.) Müthiş bir tespit. Ben mutlak olarak iyi bir insan mıyım? Hayır. Ama iyi bir insan olmaya çalıştığım kesin. Protest bir duyguyla zaman zaman içimdeki kötülüğü eşelemeye çalıştığım, kötülüğü hayatımın merkezine koymayı düşündüğüm de oldu ama insan doğasını değiştiremiyor. İçim uzun süre kirli kalamıyor.

Sofrada gene yoksulluğumuzu konuştuk. Hiçbir çıkar yol görünmüyor. Bittim yani. Akşam yemeğinden sonra bir haftadır ölçtürmeyi düşünüp durduğum tansiyonumu ölçtürdüm. 11-17.

Oysa bitkisel ilaçlarla kontrol altına almıştım bu hastalığı. Dayanılmaz baş ağrılarımın nedeni demek ki bu. Üff! Gene fazladan ilaç kullanacağım. Kullanmak zorunda kaldığım ilaçları kullanmak yetmiyormuş gibi. Dünya kadar da paraya ihtiyacım olacak. Param da yok. İçimde katlanılmaz bir kaygı var.

12 Mart 2002

Hastaneye gittim. İlaç aldım. Muayene olamadım. Polikliniklerin önünde yüzlerce insan. Sağ ayağının serçe parmağında siğil çıkan bilmem kaç deyyus gelmiş bekliyor. "Hazır Tavşanlı'ya gelmişken bir görüneyim" dedim. Sigortalı ya... Diğer tarafta gerçekten doktora ihtiyacı olan bekliyor. Hastaneden dönüşte bir eczaneden tansiyonumu ölçtürdüm. 11-17. Yeniden acil servise gittim. Acil durumlarda kullanılan bir ilaç istedim. Acil serviste tansiyonumu bir daha ölçtüler. 14-9 çıktı. En iyi rakam. Ne oluyoruz bilmiyorum.

Akşam. Kafamın içinde sanki güneş tutuldu. Bu kaygı, bu hüzün beni terk etmiyor. Eskiden tansiyon mansiyon takmazdım. Gene nevrozum mu ayaklandı nedir?

13 Mart 2002

Adnanlar akşam yemeğindeydiler bizde. Beraber kediyi yıkadık. Boncuk'tan mesaj geldi sonra. Arkadaşları filmi görmüşler, "ceviz sahnesini" "fazla erotik" bulduklarını söylemişler. Boncuk bu durumdan rahatsız olmuş. "Sabahleyin Eskişehir'e geliyorum, konuşuruz." dedim.

14 Mart 2002

Eskişehir'deyim. Konuştuk. Kız haklı. O sahne üzerinde kurguda oynayacağız yolu yok. İstanbul'da buluşacağız. Filmi

Boncuk da görecek. Eğer kendince sakınca yoksa öyle kalacak. Ben gene de kurguda oynamak gerektiğini düşünüyorum. Vicdanımı başıma bela edemem. Bana şeytan değil, içimdeki melek azap çektirdi hep.

Boncuk, kediyi yıkamamamız gerektiğini söyledi. Yeşim Ustaoğlu'nun da kedilerin yıkanmayacağını söylediğini hatırlıyorum.

Eskişehir'den gelir gelmez, hemen kediye koştum. Mis gibi, yumuşacık uyuyormuş. İdris kedilerle ilgili bir yazı bulup getirmiş. İlginçti. "Kediler doğanın başyapıtlarıdır" diyor Leonardo da Vinci. Gerçekten öyle. Ben de onlardan daha güzel yaratık olmayacağını düşünüyorum.

17 Mart 2002

Kediyle aram bugünlerde oldukça iyi, beni seviyor. Artık bundan eminim. Demek ki, kedilere çok nazik davranmalı. Öğleden sonraya kadar, göğsüme yatıp tatlı mırıltılarla uyudu. Bir kediyle uyumak... Bu, inanılmaz bir şey. Sıcacık, yumuşacık, yanımda rüya görüp durdu. Ara sıra uyandıkça, başını çeneme sürterek kaşıdı. (Tansiyonum 10-14)

Akşam. Levent Kırca'nın *Son* adlı filmine gittim. Türk sinemasını ti'ye almaya çalışan bir film. Edepsiz replikler, sulu espriler... İnsanlar belden aşağı laflar duyduğunda zaten gülüyorlar. Bir gün bu türü de alaya alan filmler çekilir. Yani *Son*, tam "bir Türk(!) filmi" İnsanlar neden böyle filmler yapmak gereğini duyarlar, anlamıyorum.

18 Mart 2002

Bugün Emin'in oğlunun düğünündeydik akşama kadar. Üç öğün düğün yemeği yedik. Karnım taş gibi tok. Adamlar bol bol düğün yaptılar. Aşk olsun. Biz ne yapacağız bilmem. Allah,

yelkenlerimizi dolduran bir rüzgar göndermezse, bu gemi kıyamete kadar bu limanda bekler. Haydi Allah'ım, haydi Allah'ım.. N'olur Allah'ım....

Akşam. Abdullah'ın (Kaderli) kolu kırılmış. "Geçmiş olsun"a gittik. Bir sürü insan vardı. Kaloriferlerden, ısı yalıtımından konuşmaya başladılar. "Çift kat duvarlar", "sandviç duvarlar", straforlar, ytonglar... Hastanın odası şantiyeye dönünce, ayrıldım. Ahlaksız bu adamlar. Abdullah yarın ameliyat olacak. Kırık kötüymüş, yumuşak doku tahrip olmuş.

19 Mart 2002

İsmail bizdeydi. Benim de heyheylerim üzerimdeydi. Beni teselli etmeye çalıştı İsmail. Filmimi çektiğimi, film vizyona girince, parasal olarak da rahatlayacağımı filan söyledi. Onun bu işlere nasıl baktığını kestiremedim. İnanmaya çalıştım. İnsan İFR gibi bir şirketle, Serdar gibi bir prodüktörle çalışınca, doğrusu umutlu olamıyor. Bu adamlar bir kuruş koklatmamaya çalışacaklar. Filme harcanan para belli değil. (Vicdanlarına kalmış.) Film, bu parayı kazandıktan sonra artı kazancın yüzde yirmisi benim olacak. Tek umudum, filmin alacağı ödüller ve filmin olası başarısından sonra yeni filmler yapma imkânı. Hayatım çıkmaz sokağa döndü. Şaşkın ve korkuluyum. Yaşadığım yoksulluk utanç verici. Ayşe'den, çocuklarımdan ve bütün köyden utanıyorum. Bu yaşam katlanılır değil. Bu yaşam, insanı her aşamada rencide ediyor. Onca beceriksiz ve sümüklü insan, çoluk çocuğuyla hovardaca bir lüks içinde yaşıyor. Bu düzeni asla affetmeyeceğim. Bu ülkede, bu koşullarda yaşamak, ağırıma gidiyor.

20 Mart 2002

Filmin ince montajı için İstanbul'a çağırmalarını bekliyorum. Ses yok. Kafam filmle meşgulken yeni bir senaryo yazmayı,

tasarlamayı beceremiyorum. Oysa iyi senaryo olabilecek iki yeni fikir var kafamda. Serkan'la konuştum. Beni rahatlatacak bir şey söylemedi. Filmin 35 mm'ye transfer edilmemesinden korkuyorum... Bir aksilik çıkacakmış tedirginliği içindeyim. Film biteli 7 ayı geçti. Neden benim işim hep böyle yokuşlara sarar? Neden şöyle kendiliğindenmiş gibi akıp gitmez? Dişim sancıyor gibi... Alternatif radyodan ses çekimi için yeni mikrofon alıp geldim. Filmin anlamını güçlendirecek yeni insert'ler çektim. Ben burada kendimi yiyip bitiriyorum.

Havalar kış gibi soğudu. Gece yürüyüşlerine çıkamıyorum. Herkesle birlikte uyumak zorunda olmak, ne kötü. Bir türlü odalara sığamıyorum. Coşkumu yitirdim. Beni sarhoş eden coşkumu. İçimden oturup ağlamak geliyor.

21 Mart 2002

Kolayca uyanamadım. Uyandığımda kafamın içinde çekiçler dövülüyordu. Ensemde, başımın arkasında, kulağımda ağrılar var. Tansiyonumu ölçtürdüm; 17-11. Kötü. Acil servise gittim. Tansiyonumu gene ölçtüler, 16-10. Dil altına koyarak kullanılan ilaç verdiler. Hiç değilse, sağlığım iyi olsaydı. İçimde bir karanlık var. Dişimdeki ağırlık devam ediyor. Allah'ım, benim bütün işim seninle. Bana sen yardım etmezsen, kimse edemez. Zordayım ve sen bana yardım edebilirsin. Bugün emeklilik maaşım alındı ve tümü borçlara dağıtılarak bitti. Hâlâ daha borcum var. Durumumu kurtarmak için hiçbir çarem yok. Öff! Köşeye sıkıştırılmış vahşi bir hayvan gibi hissediyorum kendimi. İdris, "Keşke İstiklâl Savaşı olmasaydı" diyor. "Belki gurbetçi işçiler gibi vasat bir yaşamımız olurdu." Geçenlerde benzer lafları kendi halinde görünüşte cahil bir köylü amcadan da duydum: "Atatürk İstiklâl Harbi'ni kazanmasaydı" diyor amca, "Hiç değilse, Avrupalı olurduk da adam gibi yaşardık" Sonunda bunu da söylettiler. Bizi idare edenler, halkına düşmandan daha düşman...

Gece baş ağrılarımdan dolayı gene acil servisin yolunu tuttum. Sonunda muayene parasını gözden çıkarıp özel doktora gittim. Bugün de tahliller filan için hastanedeydim. Kolesterol yüksek, tansiyon zaten yüksek, idrar yollarında kanama. Sinüslerin birisi tıkalı. Kalpte 3 es dedikleri bir tıslama. Doktor yeni ilaçlar verdi. İğneler oldukça yakıyor.

Gece. Yatağımın hemen yanındaki dolap görevi yapan gözden yüzüme doğru büyük bir el feneri tutuldu. "Acaba ışıldak mı?" filan dedim. Hani şarjda filan unutulmuştur da kendiliğinden yanmıştır? Işıldakların böyle huyu var mıdır? Derken, illüzyonu çözdüm. El feneri sandığım şey, fosforlu duvar saatinden başka bir şey değildi. (Göz kusurumdan kaynaklanan) Bana özgü bir yanılsama. Bergman'ın *Büyülü Feneri*'ni okumaya devam ettim. Kitabın sonuna doğruydu. İç dünyamın Bergman'la ne kadar çok benzeştiğini gördüm. Bu benzerlik beni şaşırttı. Hele annesiyle konuşmaları, (ya da) konuşamadıkları. Babasının annesinin güncesini büyüteçle incelemesi beni bunalttı. Nefessiz kaldım. Uykularımdaki ağırlık basmasına benzer bir ruh hali içindeydim. Yıpranmış, eskimiş bir defter yaprağı. Büyütecin altında, lif lif kâğıdın dokusu. Mürekkebi içen lifler, dökülecekmiş duygusu veriyor. Dökülecek ve zavallı annenin bütün sırları yok olacak. Bir ölünün ondan kalan elbisesi de bana hep aynı duyguyu vermiştir. Nefes nefese bütün ilmekleri, bütün lifleri saymak... Sonra ebedi bir karanlık, körlük gibi. Aman Allah'ım... Benim böyle bir ağırlık basma rüyam vardı; bir silindirin içinde yanan, biraz sonra sönecek olan bir ampulü görmeye çalışıyordum. Bu sarı ve ölümcül ışığı göz bebeklerimi yırtarcasına içmeye çalışıyordum. Nefes nefese... Bir ölüden arta kalan elbisesi de bana her zaman aynı sıkıntıyı yaşatmıştır. Bütün ilmekleri, bütün lifleri, zerre zerre saymak... Hepsinin varlığına tanık olmak, birinin diğerinden farklı kılan özelliklerini bilmek; milyonlarca, milyonlarca milyonlarca lif ve zerrenin her birinin ölüye ait tanık olduğu anıları bilmek soluk soluğa, çılgın gibi bu sonsuz serüvene atılmak. Bazen kendi içimin karmaşıklığından, karanlığından korkuyorum.

Onu terk edemiyorum. Ondan kaçmam mümkün değil. O ben'im, o asıl ben'im. Bu karanlık ve karmaşıklık bana ait. Ben oranın, onun parçasıyım. Dümdüz bir insan olmak daha mı iyi? İyi ki, inandığım bir Allah'ım var. Bütün sırların cevabının onda olduğunu biliyorum. Herkes ve her şey Allah'sız olabilir belki ama ben, hele ben, asla. Bu koca korkularım ve dağ gibi hafakanlarımla sonsuza kadar sürecek ruhumun dipsiz karanlığına düşüp dururken, ben Allah'sız olamam. Beni kendinsiz bırakma Allah'ım. Ben bir civciv kadar savunmasız, onun kadar güçsüzüm. Benim müşfik, sıcak bir kanadın altına ihtiyacım var. Bunu biliyorsun. Beni, hayat acemisi ben'in eline bırakma...
Büyülü Fener bitti.

22 Mart 2002

Doktoru hastanede gördüm. Tahliller, EKG, göğüs ve sinüs filmleri... İdrar yollarında kanama varmış. Gece uyumaya çalışıyorum. Hemen yanımdaki dolaba benzeyen gözden, gözü örten örtünün arkasından suratıma yanan bir el fenerinin tutulduğunu gördüm. Gayet sakin, bu garip olayı çözmeye çalıştım. "Işıldak dolaba konmuş, şarj halinde filan iken kendiliğinden yanmış olabilir mi?" diye düşündüm. Bu bir illüzyondu. Duvar saatinin fosforları diğer gözüme yansıyor. (Göz kusurumdan kaynaklanan bir yanılsama.) Kalbimde bir tıslama sesi, grafikte görünüyor. Doktor on tane iğne verdi. Birisini hastanede yaptırdım. Bacağım tutuldu bir süre. Oldukça da yaktı.

23 Mart 2002

Doktoru hastanede gördüm. Tahliller, EKG, göğüs ve sinüs filmleri. Tansiyon ve kolesterol yüksek. (Yahu bu kolesterol hani zengin hastalığıydı? Tarhana çorbasına kaşık salladık bütün aile bunca yıl...) Sinüslerin birisi kapalı görünüyormuş. Kalpte 3 es dedikleri bir tıslama sesi varmış. Sonra idrar yollarında kanama da var.

Günceme uzun süre ara vermişim. Uzun süredir yaşadığım üzerimdeki çöküntü hâli geçmedi. Hastalığım kısa aralarla tekrarlıyor. Gece iki kere daha acil servise gitmek zorunda kaldım. Bu depresif durum, Necati'nin hastalığından mı, bilemiyorum. Zavallı arkadaşımız, kanserle boğuşurken, burada hiçbir şey yapamıyoruz. Mahvoluyorum. Allah'ım, ne olur ona hemencecik şifa ver! Sen istersen yaparsın, biliyorum ve o, senin bu yardımına lâyık, bunu da biliyorsun. Bir haftadır hastayım, iki kez acil servise gitmek zorunda kaldım. Serum, iğne, kısa bir rahatlama sonra gene baş dönmeleri, kusmalar. Bugün gene baş ağrıları ve dönmeleriyle uyandım. Şu anda ise, inanılmaz dermansızım. Abidinler'e gittim. Bünyamin'in yanından gelmişler. Neşeliler. Sokağa çıktım. Necati'den bir haber alayım istedim. Sokakta kimseyi bulamadım. İçimdeki zehri dökemeden eve geldim. Az sonra herkes uyuyacak ve ben bir başına kalacağım; içimde eritemediğim, dökemediğim, sindiremediğim zehrimle. Okurken başımı alıp götürecek bir kitabım da yok. *Adsız Ülke* dün bir daha bitti (Belki beşinci kez okudum). Geldim, güncemi yazıyorum. Yaşama arzum azaldı. İnsanların nasıl mutlu mutlu kahvede oturabildiklerine aklım ermiyor. Ya, İstanbul'da da hastalanırsam? Çok fazla ilaç alıyorum, 2 antihipertansif, 4 antiepileptik, 1 antikolesterol. İçim dışıma çıkıyor. İğneleri kestim artık. Kolumda duyu azlığı devam ediyor. Sürekli yanlış tuşlara basıyor, dönüp düzeltiyorum sonra. Bu da vaktimi alıyor. Yarın Necati'nin yanına gitmeliyim, İdris'i de yanıma almalıyım. Onu o durumda görmek, bana zor gelecek. Yeterince cesur değilim doğrusu. Acaba Zeki'yle mi gitsem? Allah'ım n'olur, Necati iyi olsun, n'olur? O, harika bir insan, harika bir dost...

1 Nisan 2002

Nörologumun söylediğine göre, bir türlü düşmeyen yüksek tansiyonumun ve şiddetli baş ağrılarımın, kusmalarımın nede-

ni, beynimdeki tümörün harekete geçmesi olabilirmiş. Böyle bir ihtimal var. Tam bir 1 Nisan şakası.

2 Nisan 2002

Gece yürek yangınlarıyla kaç kez uyandım. Sabahleyin içim cız ederek.

Gözlerimi açtım gene. Bir beyin filmi çektirmem gerekiyor. Bitkinim. Dermansızım. Bugün 2 Nisan 02. Saat akşam 7 sularında Necati Bey'i kaybetmişiz. O iyiliği dağ gibi insan bundan sonra olmayacak artık. Yarım saat önce öğrendim.

3 Nisan 2002

Necati'yi toprağa verdiler (Ben, tomografide uzanırken).

4 Nisan 2002

Hastaneye yattım. Kortizon tedavisi göreceğimi öğrenince, dünyam başıma yıkıldı.

5 Nisan 2002

Gece hastane koridorunda bekledim bir süre. İnsanlar buraya ölmeye mi geliyorlar? Karaköylü Memeta'nın nefes darlığı, beni de daralttı. "Allah'ım! Allah'ım!" diye sabaha kadar bağırdı durdu. Ekrem Abi çocuk gibi ve uysal.

14 Nisan 2002

İçimde bir orman yangını, nereye kaçacağımı bilemiyorum. Yüksek tansiyonum, beynimden kaynaklıymış. Allah'ım bana

ancak sen yardım edebilirsin, başka kimseler değil. Gücüm yok. Ayakta zor duruyorum. Kollarım ve bacaklarımda inanılmaz ağrılar. Sol kolum gene karıncalanıyor. Üff, ben ne yapacağım? Dışarıda bahar. Ben bir kuş gibi sevinirdim bahar gelince. Allah'ım ben senden yalnızca sağlık istiyorum. Ün, para kimin olursa olsun. Allah'ım haydi, ne olur? Bahçede vişne ağacından bir yaprak kopardım ve bir süre yaprağa baktım. Yaprağın sahip olduğu sağlığa imrendim. Milyonlarca, milyarlarca yaprağa aynı sağlığı veren Allah'ım, benden de esirgeme, ne olur! İçimdeki ateş büyüyor. Dayanamayacağım.

19 Nisan 2002

Bilim ve Sanat Vakfı'nda söyleşim vardı. Birkaç çokbilmişin aptal sorularına cevap bulmakta zorlandım. Sorulardan birisi: "Sizi en çok ne korkutuyor?" Cevabım ani oldu: "Kanser!" Başka bir cevap vermeliydim. Pişman oldum. Psikologla görüşmem, beni hiç de rahatlatmadı. Gereksiz adamlar bunlar. Hele inanan kişiler için. Bana söyleşi ve toplu gösterim karşılığı olsa gerek, 150 milyon lira verdiler.

21 Nisan 2002

Fındıkzade'de bir nörologa göründüm. Yanımda Salih Pulcu ve İdris. Korku içindeydim. Ben bu doktoru ve bu dekoru ne kadar iyi tanıyorum. Allah'ım! Dejavu değil bu. Beni uzun uzun muayene etti doktor. Bütün motor sistemi kusursuz çalışıyormuş. "Niye geldiniz buraya?" dedi sonra... Ve sonra tomografileri görünce, ameliyatın kaçınılmaz olduğunu söyledi. Bunu bekliyordum ben de. "Keşke daha iyi şeyler söyleyebilseydim..." diye ekledi. MR çektirmem gerekliymiş, biraz teselli buldum bundan. Ölü gibi. Doktordan çıktık; İdris, kapının önünde, sol kolumu tuttu, ikinci kez öldüm, gözümde yaşlar... Doğru Beyoğlu. İdris'le Salih Pulcu yemek yediler. Büroya çıktık, sağ-

lam bir nöbet yaşadım. Baba Zula'nın Solisti Murat Ertel geldi sonra, üzgündü. Konuşamadık.

23 Nisan 2002

Bugün hayatımda üçüncü kez MR cihazına girdim. Oranın yöneticisi Serdar'ın arkadaşı olduğu için bana bebek gibi davrandılar. Yarım saat kadar önce sakinleştirici verdiler. İlker yanımdan ayrılmadı. "Rahat mısın, Ahmet?" İlker'in oradaki varlığı rahatlatıyor zaten insanı.

24 Nisan 2002

Kartal Devlet Hastanesi, Serdar'ın arkadaşı olan doktora göründüm. Dr. Volkan Hakan. İnsan olarak da, doktor olarak da insana güven veren bir kişiliği var. Durum kötü. İlk kez kanser lafı telaffuz edildi. Ürperdim. Dışarıda ilkyaz, deniz pırıl pırıldı. Gidip boğazda yemek yedik. İstanbul ilk kez güzel görünmedi gözüme.

28 Nisan 2002

Bitkisel ilaçlar için Senirkent'e gittim bizim Halil'le. Önce umutluydum, sonra umudum boşaldı. Ameliyat kaçınılmaz. Beş tane doktorun söylediğine kulak tıkayıp bitkilerle uğraşmam, büyük kumar. Her an felç yaşayabilme tehlikesiyle...

30 Nisan 2002

Adnan'lar ve eski mahalledeki komşularım vardı. Sakalar'ın Ahmet Abi, Naci... Allah'ım, bana ancak sen yardım edebilirsin. Her şey bitti. Sana ve sevdiklerine sığınıyorum. Engin merhametinize. Eski sağlığıma, kavuştuğumda "Allah'ım ben

geldim." diyeceğim. Bir bebek gibi masum ve saf, tövbekâr. "Allah'ım ben geldim. Sana kalbimi getirdim Allah'ım. Kalbimi hırslardan, kinlerden, dünya sevgisinden arındırarak geldim Allah'ım. Lütfen beni kabul et! Her şeysiz olur ama sensiz olmaz. Olmuyor bak! Sensiz olmuyor. Sizsiz olmuyor. Benim derdimin dermanı sensin. Tabibim sensin. Sensiz olmuyor. Beni iki dünyada da kendinsiz bırakma Allah'ım. Bana ameliyatta cesaret ver! Beni sevdiklerinle yalnız bırakma! Yolumun büyükleriyle birlikte kıl! Tek ilticagâhım sensin."

1 Mayıs 2002

İçimde kaygı. Allah'ım iyi ki benim için sen ve sevdiklerin var. Elimde tespih, nöbet öncesi iki kez aura yaşadım. Başımda ağrı. Yarın doktorla İstanbul'a sevk işini konuşacağım.

2 Mayıs 2002

Dün *Larousse*'u karıştırırken çocukluğumun resimli romanlarına rastladım. Beni alıp götürdü hayatımın altın yıllarına, 1960'lara. Çelik bileklerimiz vardı, sevimli Rodiler'imiz vardı. Hele o çizgilerdeki sadelik, dağlar, çam ağaçları... İki sekans arası: "Bu sırada kahramanlarımız..." ya da "İki saat sonra..." gibi bir yazı. O geçen süreyi zihnimizde "pıt" diye bir anda yaşayıverirdik. İşte sinema... Teksaslar'ı, Tommiksler'i Beyoğlu'nda gördüm üç beş ay önce. Belki her şey vardı, her şey yerli yerineydi içinde, çocukluğum hariç... Ele geçmez çocukluğum...

Akşam. Aynı dalga boyundayım. Ne çok şey değişmiş. Köydeki kuyuları konuştuk. Şimdi hepsinin yerinde yeller esiyor. Mahallemdeki "Sarı Kuyu", daha üç beş yıla kadar vardı, şimdi yok. "Eşik Kuyu" yok. "Kurbağalı Kuyu" yok. "Dirhem Kuyu" yok. "Havva Kuyu" yok. "Ahmet Dede Kuyusu" yok. Hassüleymanlar'ın ağılın oradaki kuyu, çoktan yok. "Aşağı Çamaşırlık Kuyusu" yok. Valide kırındaki kuyu, bilmem yerin-

de duruyor mu? Aşağı çamaşırlıktaki kuyu, çoktan dolduruldu. "Hacı Hasan Kuyusu" da yakında doldurulur. Sonra odalar... Yukarı Tekke Odası yok, Sarılar'ın Odası yok, Orta Tekke yok, Duman Tekke yok, Abekir Odası, eski şekliyle yok. Hassönler'in Oda yok. Aşırlar'ın evinin ardındaki oda çoktan yok. Hele Kel Oda, güzelim Kel Oda, yok. Ne güzel mimarisi vardı oranın. Tepecik Köy Müzesi olabilirdi orası; kuzeye bakan camsız, kepenkli pencereleriyle çevrili hani yaltıyla Kel Oda, yok. Hassönler'in Oda yok. Bu köyün adı, "Yoklar Köyü" olmalı artık. Bu bana büyük acı veriyor. Şehirleri, köyleri önce belediyelerden korumak gerektiğine inanıyorum. Belediyecilik, şehirlerle lego oynamak.

3 Mayıs 2002

Bugün sevk için Adnan'la hastaneye gittik. Doktor Uğur, ameliyat taraflısı değil. Radyoterapi öneriyor. Bıçak değdiğinde urun kesinlikle büyüyeceğini söylüyor. Radyoterapi şansım da yalnızca bir kereymiş. Allah'ım çıkmaz sokaktayım. Belki asıl sona doğru gidiyorum. Böyle...

6 Mayıs 2002

İdris'le Ayşe, Kamil'in kümesten getirdiği eski follukları kırıp odun yapıyorlar. Ben karanlık düşüncelerdeyim. Abidinler'e gittim. Rahat değildim. Ne yapacağım, ne yapmalıyım? Allah'ım benim önümü aydınlat, beni rahata çıkar! Buna gerçekten ihtiyacım var.

7 Mayıs 2002

Abdullah, Kamil, Adnan, Yahya Abi'ye gittik. O da bizi Emet'e, Fehmi Amca'ya gönderdi. Harika bir şey bu. İnanılmaz; ama

tek inanacağımız bir şey bu. Yanından sağlıklı ayrıldım. Hacı Dede'yi, Halil Amca'yı ziyaret ettik sonra. Dediklerini yaptım Fehmi Amca'nın. Onlardan birisi olmanın gururunu ve mutluluğunu duyuyorum. Bu saadet yalnız bize özgü. Allah'ım onlardan ayırma! Onların sevgilerinden ayırma! Onlardan ayrı kalmak, sürüden ayrı kalıp kurda yem olmayı bekleyen zavallı bir kuzu olmaktan başka bir şey değil. Allah'ım, korktuğum, beni korkutan her şeyden sana, merhametine ve sevdiklerinin himmetine sığınıyorum. Beni o mübarek şemsiyenin altından ayırma! Korkularıma ilaç ver Allah'ım. Bana gerçek tabibimi gönder! Benim ihtiyacım var ve sen ihtiyaçları giderensin. Seni ve dostlarını ne kadar çok seviyorum.

8 Mayıs 2002

Bugün ilkokul öğretmenim Şevki Gülaydın'ın Tavşanlı'da resim sergisi açtığını duydum. 36 yıl sonra gördüğüm öğretmenim, aynı öğretmendi. Tavşanlı'dan köye gelip eski okulu, yeni okulu vs. gezdik. İçimde büyüttüğüm, beslediğim, yaşattığım hiçbir şey dış hayatla örtüşmüyor. İçimde başka bir iklimde yaşayıp durmanın hüznünü sürekli duyup duracağım. Ah benim kalbim!

9 Mayıs 2002

Bu aylarda bisikletimi çıkarmış, bir aşağı, bir yukarı mahalle dolaşıyor olurdum. Şimdi odalara hapsoldum. Aklım, *Bozkırda Deniz Kabuğu*'ndaki sakat çocuğun hasta odasına takılı kaldı. Karanlık, kasvetli tavan, daracık bir pencereden giren dışarının yoğun Ağustos ışığı içerinin kasvetini arttırıyor. Çocuğun zengin dünyası (resimler, uçaklar, film parçasıyla çalınan sivrisinek sesli gramofonun şarkıları) bu hüznü dağıtamıyor. *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nu çekseydim. Bu hastalıktan kurtulabilsem... Ya Muhyi, Ey hayat veren Allah'ım! Beni bir kere daha azad et! Affedici sensin. Ölüm düşüncesine kendimi alıştır-

maya mı başladım, nedir? Her şeyin ve herkesin bir sonu var. Benim sonuma neden de belki bu hastalık. Allah'ım, bu biraz geç olsun ne olur; sevdiklerinin, seni sevenlerin hürmetine... Beni azad ediver.

10 Mayıs 2002

Bugün Lütfü Diler'in resim atölyesine gittik. Çatı katında; inanılmaz, bana güzel ve zengin görünen bülbülyuvası gibi bir atölye. Güzel resimleri var. Gülseren'in de resimleri çok güzel. Hele ikisini kıskandım. Tabiat resmi yapan ressamlar ne mutlu. (Diğer resim yapanları şimdiye dek tanımadığım için mutlu olup olmadıklarını bilmiyorum.) Resimlerinin başına oturup yeniden çalışmak için sabahın olmasını sabırsızlıkla beklediklerini söylüyorlar. Ne inanılmaz bir hayat. Benim mutlu sabahlarım sanırım kırk yıl öncesinde, sinema makineleri yapmaya çalıştığım dönemde kaldı. Hastalığımı yenersem, ben de resim mi yapsam? Bıraksam sinemayı? İçim hiç rahat değil. Artık herkes beni hastalığımla başbaşa bırakıp unutmuş gibi. Allah'ım iyi ki sen ve sevdiklerin var.

11 Mayıs 2002

Para bitti. Bugün "Fırına verdiğimiz ekmeğin parasını nereden bulacağız?" diye düşünürken Abidinler'den ödünç aldık. Telefonun parası da ödenmedi. Gecikme zammı binmiştir. Telefon kapanırsa kötü. Ne yapmalı. Emekli maaşına daha çok var. Maaşı da alır almaz bitecek. Sağlığım yerinde olsaydı...

13 Mayıs 2002

Ne yapacağımı bilemiyorum. İlker filmleri henüz Marmara Tıp'a götürememiş. Yarın doktoru bir daha görmeliyim. Allah'ım ne olur çabuk kurtar beni! Çaresizlik ve bir seçim yapamamak çok zor. Serdar'dan haber yok. Haklı. Bir sorum-

luluk almak istemiyor. Benim ameliyat için gelmemi bekliyor. Evet, haklı.

16 Mayıs 2002

Bugün ısırgan çayımı içmek için bahçeye çıktım. Vişnenin yanından avlu kapısına kadar papatyalar ve kırmızıya yakın pembe diyebileceğim dört yapraklı bir tür çiçekler açmıştı. Renk belleğim güçlüdür; ama bu rengin adını bilemiyorum. Çok hoş bir kırmızı... Az biraz mora da yakın. Rengin içinde tam dozunda mavi de var. Videosunu çekmek istedim, üşendim. Varlığına ilk kez şahit olduğum bu çiçekler belki bir daha açmayacaklar. Belki bu küçük, hoş bir şaka. "Keşke çekseydim." diyorum şimdi. Pişmanım. Ya bir daha açmazlarsa?.. Akşama doğru Tavşanlı'dan geldiğimde çiçeklerin hiçbirisi kalmamıştı. Üzüldüm. Zamanla derdimizin olması ne zor...

Telefonumuz parası ödenmediği için kapanmış. İdris'le bankadan tüketici kredisi çekip ödedik; "Açarız" dediler, açılmamış. Telefonsuz edemem. Hele bugünlerde...

Teyzemin yanına gittim. Işın tedavisi yaramış görünüyor. Sevindim. Ellerini, parmaklarını kımıldatabiliyor, yalnız uyuşma devam ediyormuş. Hastalık ne zor şey. Ben de atlatabilsem...

Sonunda İlker MR'ları Marmara Tıp'a götürmüş. Gamına Knife mümkün değilmiş, tümör oldukça büyük. Malum çare, cerrahi müdahale... Bıçak görünüyor. İlker sanki bir şey gizliyor gibiydi, üzgün konuşuyordu. Ben mi çok vesveseli oldum? Allah'ım ne olur? Bana yalnız senin yardım edebileceğin bir durumdayım. Kortizon gene eski kilolarımı aldırdı. Pantolonlarıma gene sığmaz oldum.

17 Mayıs 2002

Kocagelinler'in İsmail Abi, gelip okudu. Yarın gene gelecek. Bizim Zeki'yle buluşacaktık, yolda bizim Halil'le ve Alaaddin

alıp beni zorla balık avına götürdüler. Kocasu boyunca gittik. Su sesi önce başımı ağrıtır gibi oldu. Paçalarımı sıvayıp onların balık ağını germelerine yardımcı oldum. Her yanım ıslandı. Boyuna ekmek yedim. Karnım acıktı. Balık tutamadık. Alaaddin'in oltasından bir minik balık çıktı. "Allah'ım sen de beni azad et!" diyerek balığı suya bıraktım. Dönüşte Kıble çamlarına kadar çıkıp kekik topladık. Her yan kekik kokuyordu. Olduğumuz yerden ova da güzel görünüyordu.

18 Mayıs 2002

Tarkovski'nin *Mühürlenmiş Zaman*'ını geçiyorum şöyle bir. Bu kitap, inanılmaz bir şey. Her baktığımda yeni şeyler keşfediyorum. Sanki bir büyü var bu kitapta. "Nasıl oldu da bunu kaçırmışım?" diyorum kendi kendime ve şaşırıyorum. Hele bir kere daha okuduğum "Nostalgia'nın Ardından" bölümü... Ruslar'ın yurtlarından ayrı kaldıklarında yaşadıkları uyum sorunu, asimile olmakta gösterdikleri "trajik yetersizlikleri", bu yüzden Batılıların onlara "Kötü Göçmenler" olarak bakmaları. Benim de yaşadığım yerden ayrı kaldığımda sudan çıkmış bir balık gibi çırpınışım yüzünden mi, beni bir kere daha derinden etkiledi. Baba ocağı inanılmaz bir şey. "İnsanın vatanı doğduğu değil, doyduğu yerdir" görüşüne bağlı olanlardan açıkça nefret ediyorum. "Bilemedik ana baba kıymeti/Ardımızda bir karlıca dağ imiş/Gurbet elde padişahlık sürmeden/Vatanında züğürt gezmek yeğ imiş." (Karacaoğlan)

Zeki'nin (Demirkubuz) her filmine başlamadan önce *Mühürlenmiş Zaman*'ı bir kere daha okuduğunu söylediğini hatırlıyorum. Sahi, Tarkovski'nin Moskova'dan 300 km uzakta bir köy evinde yaşamını sürdürdüğünü unutmuşum sanırım. Ben de ciddi ciddi yaşadığım köyü terk edip Ovacık (bugün aklıma geldi) ya da Başköy'de ucuz bir ev almayı, orada yaşamayı, domates ekmeyi, ördek yetiştirmeyi düşünmeye başladım. Sessiz, sakin, geceleri yalnızca köpek seslerinin duyulduğu, yıldızların pırıl pırıl göründüğü bir gökyüzüm olsun isti-

yorum tepemde. Artık benim köyüm yaşanır olmaktan çıkıyor yavaş yavaş. Çıktı bile.

Kocagelinler'in İsmail Abi gene geldi, okudu. Rahatladım. Yarın mahallede Lütfü'nün oğlunun sünnet daveti varmış, davetten sonra gelecek. Davete ben de gitmeyi düşünüyorum.

19 Mayıs 2002

09'da sünnet davetindeydim. Gene kurt gibi yedim. Bu gidişle yüz kiloyu bulacağım. Behlül'ün sünnet olurken, "Ana gitti gali!" diye bağırması herkesi güldürdü. Nedense herkes o çocuğu seviyor. Davetten sonra İsmail Abi gene gelip okudu. Sonra uyudum. Anam gelip uyanmamı istemiş, kalktım. Beni iyi gördü, sevindi.

Radyoda bir türkü: "Erzurum çarşı pazar/İçinde bir kız gezer" Hele sonraki iki dizeye bayılıyorum. "Elinde divit kalem/ Dertlere derman yazar" Sonraki dize: "Elinde divit kalem/ Katlime ferman yazar" Bu nasıl güzellik böyle? Bu nasıl kalem? Bu türküye bir klip çekmeliydim. Sonra kalemli türküler sökün etti zihnimden: "Kurban olam kalem tutan ellere/Katip arzuhâlim yaz yare böyle" Sonra, sonra... "Dividim, kalemim, yazarım/Böyle bir yavrunun derdi var bende" Türküler güzelliğinde filmler yapmalıyım, diyorum kendi kendime, türküler tadında. Nasıl, ahi... Türkü takıldı dilime. "Elinde divit kalem/ Dertlere derman yazar..." İyi de söylüyordum, giderek bozuldu. Beynimdeki arızadan sonra müzik kulağımda gerileme oldu sanıyorum.

Bugün On Dokuz Mayıs. Sahi ya... Ben evlere kapanıp kaldım. Küçük kamerayı kapıp fırlardım eskiden ve ne hatıralarım vardı On Dokuz Mayıslar'da benim. Ah sağlığım!.. Yeniden kavuşabilsem, hiç kaybetmemiş gibi. Allah'ım ne olur, benim bütün işim seninle, her zaman olduğu ve olacağı gibi. Benim yalnızca sen'im var. Bisikletimi özledim. Ön tekerleğin tozlu kaldırımda çıkardığı hışırtıya benzeyen sesini özledim. Kamera ile oynamayı özledim. Notlar almayı özledim. Bunları gene

yapabilirim, ama ah kaygısız bir baş, çocuk gibi hür hissetmek kendini. Onsuz hiçbir şeyin tadı yok. Ah sağlığım! Başımın üzerinde masmavi bir gökyüzü. Türküler geçiyor başımın üzerinden, turnalar geçiyor. Ah deli deli poyrazlar esiyor başımın üzerinden, ben odalara kapanıp kaldım.

Adnan'ı da görmüyorum kaç gündür. Babam tarafından olan yeğenlerimin, kuzenlerimin hiçbiri "geçmiş olsun"a gelmedi. Tek hayırlısı Adnan var. Kıymetini bilmeliyim. Diğerleri çöpe...

Yeni bir tomografi çektirmek istemeliyim doktordan. Bu tümörün küçülmesi gerek. Ben nasıl yardımcısız kalabilirim, onca zenginlik içinde? Nasıl mahzun olabilirim? Ey benim Allah'ım ve sevdikleri, ben nasıl mahzun olabilirim?

Yeni senaryo filizleniyor. Ellerim, bir film yapmak için inanılmaz kaşınıyor. Mekân: Basmane Garı. Genç üniversiteli, okulu bırakmış, köyüne dönmek zorunda. Köyüne, anasına telefon ediyor. (Benim başkahramanlarımın babaları yok nedense.) Kız arkadaşı, merdivenlere oturmuş, tırnaklarını kemirerek, çocuğun telefonunun bitmesini bekliyor. Yalnızca genç çocuğun sesi duyuluyor. "Ana, beynimde ur çıkmış benim. UR ÇIKMIŞ DİYORUM, UR. Beynimde." Kısa sessizlik. "Belimde değil ana, beynimde, beynimde." (Ne beli ya sen de... Keşke belimde olsa...) Kız, tırnaklarını kemirerek buruk gülümsüyor. "Böyle okunmaz ana. Akşam biniyorum trene. Ne yapayım ya?.. Okul mokul bitti ana. Tamam, tamam, gelince anlatırım. Kartım bitiyor, kartım bitiyor." Kızın gözleri ağlamaya hazır gibi.

Basmane Garı zihnimde kaldığı gibi mi acaba? Kaç yıldır görmüyorum İzmir'i? En az beş...

21 Mayıs 2002

MR'ları, tomografileri Yurtiçi Kargo'dan aldım. (Epey ağırmış.)

Saat 5'te Zeki'yle Yahya Abi'nin yanına gittik. Rahat ayrıldım. Bugün yaşadığım ve yaşayacağım en güzel şey.

Lütfü Abi, babamdan telefonumu sormuş, resmi verecek herhâlde. Yarın stüdyosuna gideceğim.

Akşam yemeğinde yağmur başladı. Dışarı çıkıp yağmurun altında bekledim bir süre. Islandım. "O Rabbim'den yeni geliyor." Sonra ders çalışan İdris'in yanına çıktım. Çölde yağmuru konuştuk. Bir gün benim "Çöl çocukları rüyalarında neler görürler?" gibi bir soru sorduğumu söyledi. Hayır dedim, bu söz senin. (O ara sıra böyle güzel ve zeki sorular sorar.) Bayıldım bu soruya. İdris çöl tutkunu olduğumu da biliyor. Soru kimin olursa olsun... "Gerçekten çöl çocukları rüyalarında neler görürler?" Yerin bir parça yeşil yaprağı bile çok gördüğü, her şeyin gökten beklendiği bir coğrafyada rüyalarında melekleri görürler, kuşları görürler, efsanevi yaratıklar görürler ve sular görürler; (denize benzer mi bilmiyorum ama) içinde balıklar gibi oynaştıkları serin sular görürler. Bir de yağmuru görürler, altında koşuya çıktıkları. Bir de gökkuşağı görürler. Onlar rüyalarında yalnızca yeşil ve mavi görürler. İnsan bu sorunun ardına takılıp bir film çıkarabilir, koskoca bir öykü yazabilir. O çocukların dünyasının bizden daha zengin olduğunu sanıyorum.

Yağmur deyince, az daha unutuyordum, sabah Hüseyin Karaca ile saat 7'ye doğru sokağa çıktık. Güneş biraz yükselmişti. Ufuk hoş bir kızıllıktaydı, yere damlalar düşmeye başladı, kısa süren bir yağmur. Yağmur ve güneş. "Hüseyin dua et, Hüseyin dua et!" dedim acele acele. Hüseyin bana Allah'tan sağlık istedi. İnanıyorum ki onun duasına her yağmur damlası "Amin!" diyerek katılmıştır.

Akşam eve gelir gelmez MR ve tomografilere şöyle bir bakmak geçti içimden. Nasıl bir beynim varmış? Tümör denen şey, nasıl bir şeymiş? Beynimi ve altı yılımı zehir eden tümörü göreyim istedim. "Boşver, dursun yerinde" dedim sonra. Cesaret edemedim.

22 Mayıs 2002

Doktor Uğur'a uğradım. Son MR'a baktı ve tümörün kistik astrositom olduğunu söyledi, bu iyiymiş. Sonra Ankara'ya hocasına gitmemi istedi. Eve gelince dayanamadım, MR'lara baktım

ve tümörümü gördüm. Hiçbir şeye benzetemedim. Üff! Şu işten bir kurtulsam... Parasızlık son haddinde. Buzdolabı takır takır kurudu. Evde ekmekten başka bir şey yok. Emekli maaşımı aldığım bankaya tüketici kredisi almak için uğradık. Bir sürü formalite. Bir yıl her ay olmak üzere maaşımdan kesilecek. Diğer krediyi iade ettik. Etmese miydik? Bu sağlık sorununu yaşarken bir de geçim sıkıntısı. Yarın pazar var, ihtiyaç çok. Para sıfır. Ne yapacağımı bilemiyorum. İhsan'a durumu anlatsam mı? Serdar'a bir şey söylemeye yüzüm kalmadı. Ayrıca Ankara'ya gitmek zorundayım. Emrah'a da ulaşamıyorum. Arkadaşlarıma bakıyorum, hepsi de varlık içinde yüzüyorlar. Evet, varlık içinde yüzüyorlar. Ben yokluk içinde boğuluyorum. Allah'ım içimde hiçbir kırıklık olmadığını biliyorsun; sağlığım yerinde olsun, ben idare ederim. Etmeye çalışırım. Yarın güzel bir gün olsun Allah'ım.

23 Mayıs 2002

Sevgili günce, (Kulağına fısıldıyorum.) "Bugün ev aç ve ben utanç içindeyim." Ayşe sabahleyin evde yiyecek hiçbir şey kalmadığını söyledi. Bittim. Kullandığım bitkisel karışımlardan "kan balı" da tükendi. Nasıl temin edeceğim? En az 20-30 milyon vardır. Bu ilacı hemen alamazsam, şimdiye kadar kullandıklarımın faydasını görmem zorlaşacak belki. Ankara'ya da gitmem gerek. Ben ne yapmalıyım? Derdimi anlatacak hiç kimsem yok. İhsan'a anlatsam diyorum, utanç verici bir durum bu.

Para istemek... Bunu şimdiye kadar yapmamaya çalıştım. Ben en temel ihtiyaçlarımı dert ederken (ilaç, doktor, karın doyurmak gibi) dün bir arkadaş mutfağının mobilyasını düşünüyordu. "Kiraz rengi ağaç mı, vişne rengi ağaç mı?" Ve ben, içinde bulunduğum bu ruh haliyle neden bunları işitmek zorunda kalıyorum? Varlık, sahip olanda çok çirkin (kendisinin farkında olmadığı) bir dil geliştiriyor? Benim evimde bu akşam kaynayacak olan çorbanın yağı yok; evet, çorbaya yağ yok. İlacım bitti. Sahiden ben şimdi ne yapmalıyım? Allah'ım sen bilirsin. Hiç

değilse sağlığım, hiç değilse sağlığım... Allah'ım bugün bana yardımcı gönder ne olur, bugün. Çok ihtiyacım var...

Sonunda İhsan'a anlattım. Utana sıkıla. İhtiyacım giderilecek. "Nasıl olsa Hazar Film'le yapacağız *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nu. O zaman öderim" diyerek, utancımı yenmeye çalışıyorum.

Gece rüyamda *Bozkırda Deniz Kabuğu*'nun bir peyzajını gördüm. Beni deli edecek kadar vahşi bir görüntüydü. Vahşi ve yalçın. Benim bu bozkır ve çöl tutkum rahatsızlık vermeye başladı. Peyzajı bir kamerayla çekmek istiyorum. (1.85 çerçeve düşünüyorum.)

İki çıplak kayanın arasından sapsarı bir bozkır, bir çukur yaparak iniyor, çukurluk yeniden karşı tepeye tırmanıyor. Karşı sarı tepenin ardında sivri kayalar görünüyor. Sıcak. Temmuz ya da Ağustos güneşi altında yanıyor tepeler, tütüyor. Bu tür görüntüleri filmimde düşlerken keyif veriyor da neden rüyaları böylesine acı verici? Hey gidi benim garip Yakup'um...

İhsan aradı. Belediye, filmlerimin toplu gösterimi için 50 milyon ödüyormuş. İhsan parayı Pazartesi gönderecek. Kooperatife gidip Pazartesiye veresiye yağ, salça ve tuz aldım. Ayrıca Pazartesi tüp gazların parasını da ödemek gerek. İhsan'ın göndereceği para, şimdiden bitmiş durumda.

Pazartesi yeni tüketici kredisi almam gerek. Anamın kızlık soyadını... Bu ne ahlaksızca bir şey, para senin elinde, her ay şak diye kesiyorsun zaten. Anamın elli yıl önce terk ettiği soyadıyla senin ne işin var? Bunun adına ne derler? Şerefsizlik. Adamla dalga geçiyor bunlar. Verdikleri de kaç para ki? Üstelik kaç faizle veriyorlar? Bu devletin vatandaşı olmayı artık içime sindiremiyorum, utanıyorum.

26 Mayıs 2002

Zeherler'in Ahmet Abi, dün köye gelmiş. Köyü son görüşü olacak belki. Belediyeye uğramış, "Celal'in kahvede bir çay içmek" istemiş. Burnumun direği sızladı. Bilmiyorum beyin tümöründen çektiği için mi benim gibi? Üff! Onun kadar köyünü seven,

köyüne âşık bir insan görmedim ben. Hepimizin Ankara'daki abisiydi. Allah'ım korktuğumuz olmasın.

Gece kedinin doğum ağrıları tutunca, hepimiz uykusuz kaldık. Çocuklarını doğursun diye hazırladığımız sandıkları beğenmeyince, ona biraz kötü mü davrandım, azarladım mı? Şimdi içime dert oluyor. Sonunda banyoya derince bir ambalaj kutusu hazırlayıp zorla içine koyduk. Öğlen oldu, kedi acılar içinde. Öleceğinden korktum. Hemen Boncuk'u aradım. Boncuk, kediler üzerinde çok şey biliyor. Dediklerini yaptım. Öğleden sonra ilk yavrusunu doğurdu. Sonra ikincisini. Banyo karanlık olduğundan yavrularını tam göremedim. Bakmaya da içim el vermedi. Şimdi iki yavrumuz var. Biri kapkara, karnı beyaz. Diğerini seçemedim.

27 Mayıs 2002

(Eskiden 27 Mayıslar'da bayram yapıldığını hatırladım, güncenin tarihini yazarken. Vay anasını...)

Sabah çok erken yavruları görmek istedim. Yavrunun birisi ölmüş. Tüh! Kedi banyodan çıkmak istiyordu. Çıkardım, karnını doyurdum. Öğleye doğru ambalaj kutusunu dışarı çıkardılar, diğer yavru da ölmüş. Anneye göstermeden bahçeye gömdük. Anne şimdi sürekli banyoya girip yavrularını görmek istiyor. O böyle yaptıkça benim de yüreğim kanıyor.

Bugün inanılmaz bir kriz yaşadım Ziraat Bankası'nın önünde. Ağzımda köpükler, suratımda ve kolumda sert ihtilaçlar. Herkes bana baktı. Allah'ım, artık bitsin istiyorum. Şikâyetim yok, ama böyle bir hayatı götürmek zor. Bana yardım et! Bir çıkış yolu göster. Tam her şey yolundaymış gibi görünürken...

28 Mayıs 2002

İdris'le Ankara'ya gidiyoruz. Otobüste komşularımız var. Ve iki çocuk. Veliler'in Veli'nin iki oğlu. İsmail ve Safa. Ben hemen

kendimi gurbet duygusuna kaptırdığım için çocuklara hemşehri gözüyle bakıvermeye başlamışım. Çocuklar da harika. Onlara Nasreddin Hoca'nın heykellerini gösterdim, baraj sularını gösterdim. Safa barajı denize benzetti. "Burada iki tane yunus balığı vardır" hükmünü verdi. Akşam Emrah'ta geceledik.

29 Mayıs 2002

Saat 15:30'da Dr. Fikret Ergüngör'ü muayenehanesinde gördük. Hiç de Dr. Uğur'un dediği gibi olmadı. Durum düşündürücü. Ameliyat şart. Ur, yeniden nüksedebilirmiş. Ameliyat sonrası hemen radyoterapi de şart. Buna rağmen ur nüksedebilirmiş. Allah'ım ne olur, böyle bir şey olmasın. Ne olur, böyle bir şey olmasın, ne olur böyle bir şey olmasın. Sen istersen böyle bir şey olmayacağını biliyorum. Allah'ım benim bütün işim seninle. Benim gerçek tabibim sensin... Benim zavallı derdimin dermanı sensin.

Balgat'ta İsmail Abi'nin hocasını gördüm. Bak bu iyiydi işte.

Akşam. Burcu, İdris, ben Kebap 52 denen yerde enfes bir yemek yedik. Terminal'de oyalandık biraz. Burcu gerçekten harika bir insan. Bütün iyi dileklerim onunla.

Saat 07, köy. Yorgunluktan canım çıkmış. Yatıp uyudum. Uyandığımda anam gelmiş.

30 Mayıs 2002

Kortizonlar inanılmaz yemek yediriyor. Babam gelmiş. Hayatta bir kere olsun benim için iyi konuştuğunu hatırlayamadığım babam, bana "manda şifaları" dileyip gitmiş. Ardından uğurlamaya da çıktım; ama dediğini duymadım, çocuklar söylediler. Benim beynimde ciddi bir ur taşımam ona nasıl görünüyor bilmiyorum. Sinirlendim. Üzüldüm. O, ömrünün son baharında, ben yarıyı çoktan geçtim, bir kere olsun baba oğul olarak sağlıklı bir kontak sağlayabilmeyi başaramadım. Bunun açıklaması eğitimsizlik ve cahillik değil, kesinlikle insanlıkla ya da

insaniyetsizlikle ilgili habis bir durum ve kesinlikle bu adamdan umudumu kesmiş durumdayım. Üzerimden gölgesini çeksin yeter.

31 Mayıs 2002

İdris'le *Dönüş*'ü çekmeye bugün de devam ettik. Doğru şeyler yaptığımdan pek de emin değilim. Akşam, Kamiller geldi yemeğe. Beynimdeki sorundan mı kaynaklı bilmiyorum, yemekte, lokma yerine komik bir şekilde çatalı ısırdım. Bunu son bir ya da bir buçuk yıl içinde üçüncü kez yapıyorum. Ön alt dişim kökünden oynadı. Dünyam başıma yıkıldı. Şimdi acıttığım dişim, yukarı dişime dokundukça, tüylerim diken diken oluyor. Yarın Harmancık'a gideceğiz Lütfü Ağabey'le.

1 Haziran 2002

Bugün 1 Haziran'mış. "Yaz gelecek." derken, bitiyor. Bugün Lütfü Abi, (Çenter) Ziya Abi ile Harmancık'a gittik. Artıranlar Köylü Davud Demiryılmaz'ı gördük. Hiç de Mustafa (Bayram) Hoca'nın dediği gibi değil. Adam iki kere ameliyat olmuş. Bir de bypass geçirmiş, etti üç. Yüzünün bir tarafında konuşma zorluğu veren asimetri var. On yıl olmuş bütün bunlar olalı. Asimetrinin nedeninin ameliyat kusuru olduğunu söylüyor. Kullandığı ilaçları (karışımları) biz gelmeden önce bir kâğıda düzgün bir yazıyla yazmış. Davud Demiryılmaz hoş bir insana benziyor. Yoksul, kiralık evinin bahçesinde, saksılara "kara ısırganlar" ekmiş. Hâlâ onlarla işi var sanıyorum. Bize kara ısırganları tarif etti. Kısacık, en fazla on beş santim uzunluğunda, bodur otçuklar. Dokunur dokunmaz, eli yakıyor.

2 Haziran 2002

Akşam Müyesser Halam vardı. "Adnan nerede kaldı?" filan derken, Adnan geldi. Halam gitti, o gelince. Karanlık düşünce-

ler içindeydim gene. Söz nereden dönüp dolaştıysa, Aşırlar'a (anneannemlere) geldi. Yaklaşık kırk yıl önceki çocukluğuma yani. Şimdi, o yılları yeniden yaşayamayacağımı düşünmem, dayanılmaz acı veriyor. Şu anda yıkılmış, viran olmuş, bir yığın enkaz halinde duran bir ev var. (Diğer torunları da o olduğu için) Adnan'ın da birçok anısı vardı o aileyle ilgili. Saatlerce onları konuştuk. Bu sıcak aile yok şimdi. Aileden dört kişi eksilmiş. Adnan en güzel hükmü verdi: "Orası bir okuldu." Gerçekten, o aile, yoksulluğu mutluluğa döndürmeyi öğreten bir okuldu. Üzgünüm, öğrendiklerimiz bu çağda pek işe yaramıyor. Standartlar değişik şimdi.

2 Haziran 2002

Bu gece rüyamda dedemin 40 yıldan fazla bir zaman önceki Keklik ana...

3 Haziran 2002

Doktor Uğur'un yanına gittim. İlaç filan aldık İdris'le. Beni yeniden tomografiye gönderecek. Ameliyat yolu artık iyiden iyiye görünüyor. Bütün umudum son tomografinin sonuçları olacak. Allah'ım, benim derdimin dermanı yalnız sensin. Her zaman olduğu ve olacağı gibi, yalnız ve büsbütün sen varsın. Beni ne olur mahzun bırakma! Benim tabibim sensin.

Akşam yağmur vardı. Şimşekler de vardı. Çekmeye çalıştım, beceremedim.

4 Haziran 2002

Kedimizin peşini erkek kediler gene bırakmamaya başladı birkaç gündür. Valla hapı yuttuk...

Tırnaklarım büyümüş. Biraz yamuk yumuk büyümüş, neden böyle oldu, anlayamadım. Tırnaklarımı kesmek için bahçeye çıktım, Doktor Nihal telefon etti. Artık çok oyalandığımı, ameliyat için gelmem gerektiğini söyledi. Doktor Nihal'in ameliyat olacağım hastanede olması çok iyi. Kendisi de iyi bir insan. Herhâlde Pazartesiye yolcuyum. Artık n'olcaksa olsun. Allah'ım ne olur her şey, ama her şey iyi olsun. Odalara kapanıp kalmaktan iyice usandım. Sağlığım iyi olsaydı, kim bilir şu an nerede olurdum? Belki yeni filmin peşindeydim. İdris'le Ayşe, bahçede Abidin'in biçtiği otları temizliyorlar. Ben odama kapandım. Karanlık sessiz odama...

Ameliyat sonrası bir gece gene yağmur yağar belki. Elektrikler de kesilir. Yatağımın içinde büzülür, cama çarpan yağmurun sesini dinleyerek uyurum. Ya da uzak mahallelerden gelen köpeklerin seslerini dinleyerek... Bütün bunların şimdi tadı yok. İçimde kendini sürekli duyuran bir sancıyla yaşamak zor.

Bugün öğle yemeğinde düşündüm de, yaşamım boyunca hep bir yanım aksadı. Hayatımda garip bir asimetri vardı. Bir yanımda müşfik bir anne, diğer yanımda, korktuğum, yüz yüze gelmek istemediğim bir baba. Bir yanımda, üvey dede ve nine, diğer yanımda has olanlar... dayılar, teyzeler ve amcalar gene öyle doğallıkla... Birileri diğerlerinin aleyhinde atar dururlardı.

Benim de taraf olmamı isterlerdi sanırım. (Sanırım fazla.) Çocuk kalbimin, doğru ve haklının yanında olmakta hiç aldanmadığını görüyorum şimdi. Bu garip asimetriyle aksak ve topal bir hayat yaşadım. Beceriksiz ve sümsük... Hayatımın her aşamasında ateşle sınandım. Şimdi de bir yanımda çekemediğim muhteşem filmler, diğer yanımda beni eve bağlayan beynimdeki ur. Terazinin iki kefesi aynı hizaya gelsin artık Allah'ım. Her zaman gelsin artık. Aynen bileşik kaplardaki gibi. Hayatımdaki aksiliklerin çocuklarımda da uzantısını görmek istemiyorum. Çözemediğim garip bir mantık var. Benim derdimin dermanı sensin.

Abidinler'e gittim. Bizim Halil geldi. Muhabbet iyiydi. Geldim. Saat 01'e çeyrek var. Radyoda bir Emirdağ türküsü: "Zalim poyraz gıcım gıcım gıcılar/Yüreğime çöktü koygun acılar/Su yolunda suya giden bacılar/Bacılar içinde yarim var benim"

Hollanda'daki Emirdağlılar istiyor türküyü. Emirdağ türküleri bende kaybolmuş bir yurdun hasretini uyandırıyor. Burnuma yeni sürülmüş bir tarlanın kokusunu getiriyor. Gözümde iki yanı uzun kavaklar sıralı bir köy yolunu canlandırıyor. İyi ki bu türküleri söylemişsiniz Emirdağ'ın esmer, bıçkın, ele avuca sığmaz Türkmen çocukları. İyi ki bu türküleri yakmışsınız... Radyodaki türküler devam ediyor ve *Bozkırda Deniz Kabuğu*'na epigraf yaptığım türküye sıra geliyor: "Uçun kuşlar uçun İzmir'e doğru" Anamın gençliğinde söylediğini hatırlıyorum bu türküyü. Bir daha da hiçbir yerde, hiç kimseden duymadım. Uzun süre aradım, sordum, izine rastlamadım. Şimdi güzel bir ses (Şemseddin Gülümser) radyoda söylüyordu işte: "Beni asker ettiler kıdemli çavuş/İzmir yollarında oldum bir berduş."

Kamil şu anda Ali Ağa'nın bilmem ne köyüne doğru gidiyor olmalı. Helalleştim mi?..

6 Haziran 2002

Kütahya SSK Hastanesi'nin bahçesinde İdris'le öğleden sonra mesaisinin başlamasını bekliyoruz. Parkelerin arasındaki incecik çizgilerden boyları iki üç santim uzunluğunda otlar fışkırdığını gördüm. Bu inanılmaz yaşama çabası bana umut verdi. "Yaşayın, fışkırın, büyüyün" dedim, kendi kendime. "Kessinler sizi, yolsunlar, gene fışkırın..." Zaten kararlılar...

SSK Hastanesi'nin merdivenlerinden çıkarken, sol ayağımın tabanının basamaklara "pat pat" sesler çıkararak bastığının farkına vardım. Demek, sol yanımda zafiyet başladı.

Tomografi çektireceğimiz yerin önünde pazar kurulmuş. Birkaç pazarcının biraz bezgin, biraz da yorgun malını satmaya çalışan bağırışları vardı. Birkaç tane. Görünüşte bayağı pazar... İnsanlar basit, bayağı işlerle uğraşıyormuş gibi geldi bana. Ne önemsiz işlerdi bu yaptıkları. Almak, satmak, alıcının iyi malları seçmesi, satıcının kötüleri kakalaması... En önemli işle ben uğraşıyordum. Beynimdeki urla... Bekliyordum, adımı

çağırsınlar diye. Hava sıcak, başımın içinde ateş yanıyor. Bir nöbet korkusu yaşıyorum. Dermansızım, uykusuzum. Haber bültenleri hava sıcaklığının yarından itibaren 12 derece artacağını söylüyor. Ben de odama kapanır çıkmam. Zaten başka şey yaptığım yok.

Çağrıldım. Tomografi makinesinin yatacak yeri bana hep bir tabutu çağrıştırıyor ya da mezarı... Ürperiyorum bu aletlerden. Hele kafamı koyacak yer, yarısı kırılmış bir kafatası gibi. Kafamı yarım kafatasının içine koydum ve uzandım.

Evdeyim, İdris filmleri aldı ve Doktor Uğur'a göstermeye gitti. Değişen bir şey yokmuş. İsmail gibi başımı bıçağa uzatmaktan başka çıkar yolum kalmadığını görüyorum artık. Hayatta en korktuğum şey başıma geliyor: Ameliyathaneye girmek. Hem de bir beyin ameliyatı olmak için... Ben ki, filmlerde bile ameliyathanelere bakamazdım. Allah'ım yardım et! Hâlâ bir şeyler olabilirmiş gibi bir duygu var içimde. Hâlâ...

Telefon edip Serdar'a Pazartesiye ameliyat için geleceğimi söyledim. "Tebrik ediyorum Ahmetcim, çok hayırlı bir karar almışsın, hepimiz için de hayırlı olsun!" demesi beni güldürdü. Salı akşamı İstanbul'da olacağım. Akşam anam vardı, Adnan vardı. Gene eskileri konuştuk, bir daha asla geri gelmeyecek olan ve benim içimde hep yepyeni duran eskileri... Tıkandım, ağlayacaktım, başımın içinde ateşler yanmaya başladı. Zamanın geçip gidişi karşısındaki aczimiz, bana ne kadar da büyük acı veriyor. Geri dönemeyişimiz ve benim içimde her şeyin hâlâ bugünmüş gibi taptaze duruşu...

7 Haziran 2002

Bugün sol kolumda hafif ağrı var. Nöbetin ruh hali içine girip çıkıyorum.

İdris gene bugün yapacağını yaptı. Saçlarını bilmem ne tıraşı yaptırıp gelmiş. Kaç kere söyledim, senin yüzünü böyle saçlarla görmek istemiyorum diye. İnsan neden bilerek, isteyerek kendini çirkinleştirir. Onu böyle sivri sivri saçlarla görünce,

dünyam başıma yıkıldı. Kavga ettik. Tutucu olmadığımı biliyor, onun üzerinde egemenlik kurmak istemediğimi de biliyor. Bugün ilk kez yanımda sigara içmesini istedim. Çünkü bundan sonra uzun süre birlikte olacağız. Rahat etsin istedim. Onun bu davranışını hiç de hak etmediğimi düşünüyorum.

Güpegündüz lambayla aydınlatılan karanlık odamdayım. Dönüp dolaşıp aynı odaya geliyorum. Dünyam, iki oda bir salona sıkışıp kaldı. Sanki bana bir şey söyleyecekmiş gibi, iki de bir bilgisayarın başına oturuyorum, sonra kapatıp yeniden çıkıyorum. Deli sigara tiryakisi oldum. Pencereden baktım, hava bulutlanmış. Yağacak gibi. Yağsın bir.

8 Haziran 2002

Gece saat 04, telefon çaldı. Bizim Halil. Kapının önünden arıyor. Çıktım. Babamı Kamil'in aptalca bir borcu yüzünden candarmalar gelip tutuklamış. Bu Kamil'den artık ne kendine ne de kimseye hayır yok. Umutsuz vaka. Ondan gelecek hayır şöyle dursun, zarar gelmese iyi. İcraya düşmüş, sonra ayda 25 milyon taksite bağlanmış bir borcu bile ödemiyor.

Anamın yanına gittim hemen. Kadın üzülüp durmasın istedim. Gün doğunca ayrıldım. Geldiğim sokak üzerinde dikkatimi bu kadar çekmeyen nasıl da evler vardı öyle. Bu ne lüks merakı. Nasıl, hangi paralarla yapıldı bunlar? Ben ise, Salı günü ameliyat olmaya gideceğim ve otobüs param yok. Hayır dedim, bu bir illüzyon...

Kamil'in pis borcu ödenmiş. Tutuklamayı kaldıracak hâkim, gezmeye gittiği için babam şimdi hâlâ hapiste. Pazartesiye kalmış çıkması. 75 yaşında adam, ilk kez bir hapishaneyi içeriden görüyor. Kamil'den iyice soğudum. Ben ise, zaten tutukluyum. Yalnız evden çıkmam mümkün değil. Sürekli nöbetin ruh hâli içindeyim. Auralar yaşıyorum. İdris'e dün çok kötü davrandım. Bunu yapmalı mıydım? Bu şimdi bana büyük acı veriyor. Zaten ben şimdiye kadar hiç kimseye bir şey yapmadım ki, kendimden başka. Allah'ım merhamete ihtiyacım var. İyi bir eş, iyi

bir kardeş, iyi bir arkadaş, iyi bir vatandaş, iyi bir baba, iyi bir komşu, iyi bir kul olmaya çalışacağıma sana verilmiş sözüm var sözümden dönmüş değilim. Bana yardım et!..
Akşam bizim Zeki gelecek.

9 Haziran 2002

Sürekli nöbetin ruh haline girip çıkıyorum. Babamı görmek için hapishaneye gitmek zorunda kaldım. Mümkün olmadı. Dönüşte (Çenter) Ziya Abi'yi gördüm. Beni arıyormuş. Senirkent'e gitmişler, bitkisel ilaçlar için. Adamcağız umut doluydu. Damadı hastanedeymiş. Ur şimdi beyninin bir başka yerinde nüksetmiş. Sol yanı tutulmuş. Lütfü Abi'yle konuşmamı istedi. Şimdi onu arayacağım.

Yarından sonra yolcuyum. İçimde inanılmaz korku ve kaygılar var. Tesellim de yok. Diğer yandan babamın düştüğü duruma üzülüyorum. O şimdi öfkesini bana da yönlendiriyordur. Bundan kaçış yok. Ben asla onun şamar oğlanı olmaktan kurtulamam. Tıraş olmam gerek, berbere gitmekten korkuyorum. Ya bir de oralarda nöbet yoklarsa... Tırnaklarımı da bir daha kesmem gerek. Artık hazırlanıyorum. Tertemiz başımı uzatacağım cerrahın bıçağına.

Hastanedeki odam geliyor hep gözümün önüne. Güneye bakan bir odaymış gibi geliyor bana. Deniz de görünüyormuş gibi uzaktan. Yoğun aydınlık. Kaçacak yerim yok. Baykuş kıstırıldı. Evimi özleyeceğim, kedimi özleyeceğim, kızımı özleyeceğim, anamı özleyeceğim. Evimi hele, evimi... Karanlık, odalarına kapanıp kaldığım evimi. Köy burnumda tütecek. Kaygılar içindeyim. Allah'ım bir tek sen kaldın, her zaman olduğu gibi. Sen olmazsan, ben ne yaparım? Beni terk etme ne olur! Cemâline âşık olanların hürmetine... Ben sensiz olamam. Hiçbir an, hiçbir an ben sensiz olamam. Aczimin farkındayım.

Adnan vardı, çoluk çocuk. Anam vardı. Kamil geldi sonra. Kamil biraz sinirlerimi bozdu gene. Nöbet yaşayacaktım az daha. Doktor Nihal'i aradım, gelince yeniden aramamı istedi.

10 Haziran 2002

Her sabah uyanınca aklıma ilk ameliyat olacağım geliyor. Uyandım ve bunu bir daha yapamayacağım ya da uzun süre yapamayacağım için kediyi koluma yatırdım; sıcacık, yumuşacık. Öylece uyuduk biraz. Onu çok özleyeceğim. Şimdi açık pencerenin önüne uzanmış, mutlu mutlu güneşleniyor. Doğurduktan sonra inanılmaz zayıfladı.

Dışarıda inanılmaz sıcak var. Kaç gündür yağacak dediğim yağmur, yağmadı bir türlü. Hava bulutlandı, bulutlandı, sonra açıldı. Bundan sonra yağsa da benim için pek fark etmez. Şimdi yağma sırası bana geldi.

Yarın sabah saat 09'da ameliyata gidiyorum. Akşamki haber bültenlerine göre, yağış geliyormuş. İç Ege'de yağış alan yerler arasında. Üç gün önce yağsaydı... Yarın gidiyorum. Artık ameliyattan kaçacak durumum olmadığından mı, cesur hissediyorum. Yoksa böyle saralı, nöbetli, yüksek tansiyonlu, sürekli korkup durduğum altı yıl süren bu hayattan kurtulacağım için mi, kendimi gerçekten cesur hissediyorum. Yoksa yanılıyor muyum? Artık Allah'ım yalnız sen varsın bir de sevdiklerin... Cemâline âşık olanların yüzü suyu hürmetine, medet...

Bugün Sofular'a gittik. Ayşe'nin babasıyla helalleştim. Bir tavuk ve bir horoz almış, bahçeye güzel bir kümes yapmış, onunla oyalanıyor.

29 Temmuz 2002

Efedayı'nın Abdullah "geçmiş olsun"a gelmiş.

30 Temmuz 2002

Dokumacılar'ın Akif Abi "geçmiş olsun"a gelmiş. Az sonra Efe Dayı yeniden geldi. Dün bizde çakmağını unutmuş. Akif Abi'nin Zeherler'in Ahmet Abi üzerine söylediği birkaç kelime-

nin günlerce içimi yakacağını o an kestiremedim." Gidiyorlar (Ahmet Abi'nin ailesi). Hâlâ dayanılmaz bir acı duyuyorum. "Bundan sonra ne gelen olur, ne gören olur..."

7 Ağustos 2002

Dokumacılar'ın Hasan Hüseyin "geçmiş olsun"a geldi. Tokat'ta çalışıyorlarmış.

Hastane Günlükleri

Şimdi kuşun kanatları kırık…

2004-2006

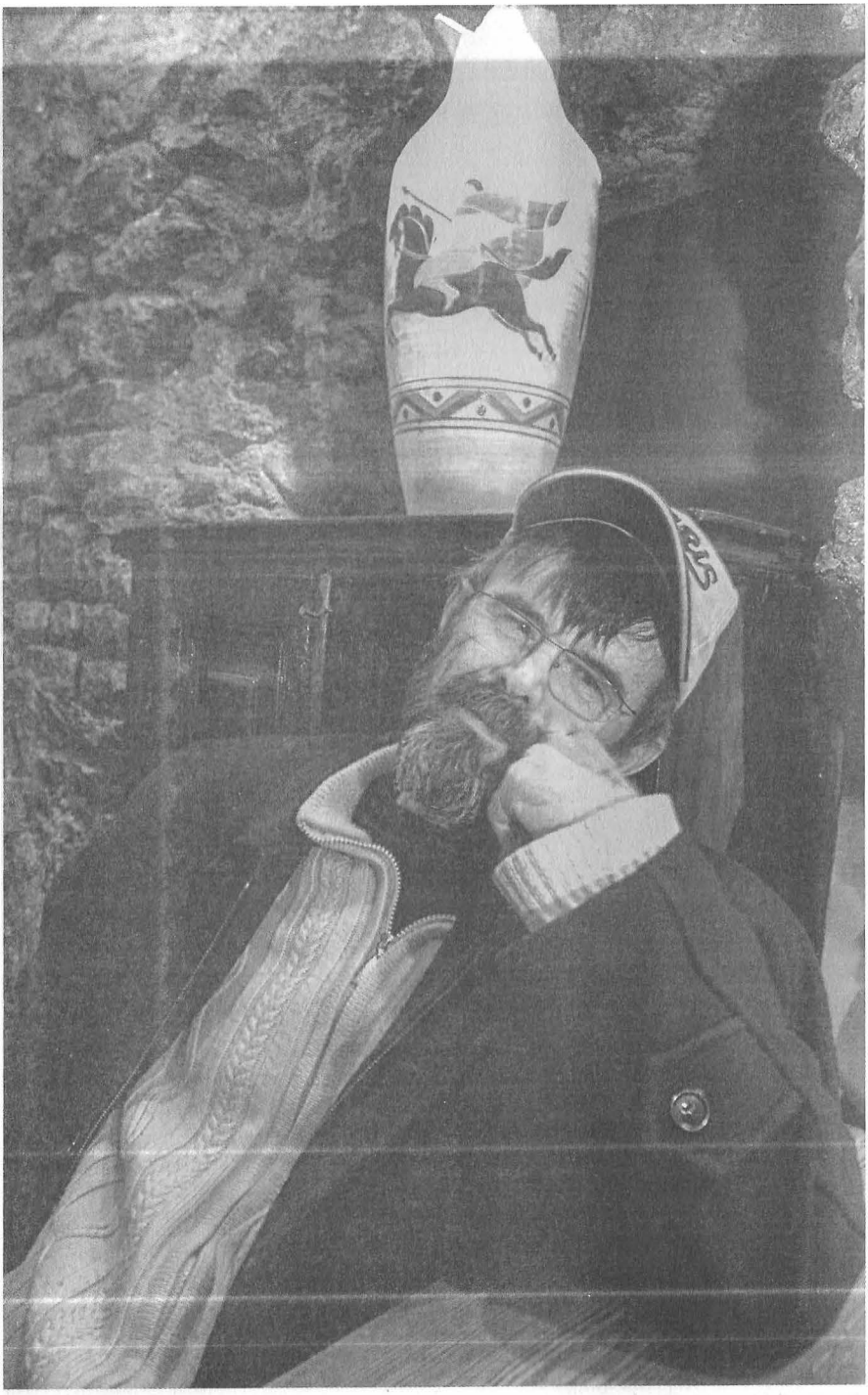

Foto: Tuba Deniz

16 Temmuz [2004]

Bileğimden beyaz çarşafa bir damla kan düştü. Kanım kıpkırmızıydı, alev gibiydi, yaşam doluydu. Sevindim, güven duydum.

Belki 17 Temmuz [2004]

Bir yılan ısırığıyla uyandım. Ben nasıl yaşadım, yılan-çıyan yuvası kaygısı ve korkularımla bunca yıl? Herkesin yaşamı böyle bir şey mi?

18 Temmuz [2004]

Çiğdem ve Osman gelip gitti. Bahçeye bırakmadılar beni. Bugün telefon da yok. Her kapı açıldığında yüreğim ağzıma geliyor. Yarın MR'ın sonucu... Aman Allah'ım... Kimsesizlerin kimsesi... Önceki gün MR cihazının içinde bu dizeler geldi aklıma. Gözlerim yandı. Yetiş kimsesizlerin kimsesi... Ayşe'ye ve İdris'e baktıkça içimden bir şeyler kopuyor. Beni kim tanıdıysa ona acı çektirdim. Omzumu verdiğim ağaç çürüdü. Hayatımda bu oda olmasaymış. Hayatımda NÖRO sözcüğü olmasaymış...

Belki parantezi ---

Bugün ayın kaçı olduğunu bilmiyorum. Saçlarım dökülmüş bu ne hız? Yastıklarım saçlarımda ne bir beyaz ne bir pençe dökülme olmadığını söyle durunlardı. Kına yakacaklar. Kar-puzun işi önemli. Tamamdır beni terketsin yeter. saçlarım yoğurt dökülmüş gibi olsa ne çıkar. Bugün bahçeye çıkamadım. ~~Hastaya ziyaçiler saatleri~~ Bu ikinci MR beni biraz bitirdi, Akın Bey rahat olmamı söyledi, oh ne iyi.

Teşekkürler Nevzat!

Verdiğim sözleri tutacağıma inanıyorum. Allahım lütfen bana fırsat ver.

20 TEMMUZ 2006 ÇAPA TIP

Dikensiz gül bahçelerimiz olacaktı hani? yıllar sonra beni ağlattın Sevgili Bansal, N. Necdet GÖKNİL Bir bilinç kasırgasıyla yıllar öncesine savruldum Borsa'dan Konya'ya İsmit Necati PANCI KORAY EKENER, Halis SEZNAN İNALCIK gözlem Dergisi vs. vs... böyle uzaklı kamaklar ordu İsmit Necati yok sanıyorum.... Dikensiz gül bahçelerimiz olacaktı hani? Acımı anlatmak kelime henüz Türkçede yok.

Dünyayı en doğusundan en batısına uçacaktım. Festivaller filmi bekliyordu. Şimdi kuşun kanatları kırık.

[Tarihsiz]

Belki Pazartesi...

Bugün ayın kaçı olduğunu bilmiyorum. Saçlarım ağarmış, bu ne hız? Yaşıtlarım saçlarımda ne bir beyaz ne bir parça dökülme olmadığını söyler dururlardı. Kına yaksınlar. Karpuzun işi önemli. Tümörüm beni terketsin yeter. Saçlarım yoğurt dökülmüş gibi olsa ne çıkar. Bugün bahçeye çıkamadım. Bu ikinci MR beni biraz bitlendirdi, Akın Bey rahat olmamı söyledi, oh ne iyi.

Teşekkürler Nevzat!

Verdiğim sözleri tutacağıma inanıyorum. Allah'ım lütfen bana fırsat ver.

ÇAPA TIP, 20 Temmuz 2004

Dikensiz gül bahçelerimiz olacaktı hani? Yıllar sonra beni ağlattın sevgili Bursalı N. Necdet Göknil. Bir bilinç kasırgasıyla yıllar öncesine savruldum... Bursa'dan Konya'ya, Ümit Necati Pancı, Koray Ekener, Halis Sezen Ünalır, *Gözlem* dergisi vs. vs... Öyle uzar ki konuklar, ordu... Ümit Necati. Zaten savruluyorum. Dikensiz bahçelerimiz olacaktı hani? Acımı anlatacak kelime henüz Türkçede yok.

Köye varınca internetten gene peşine düşeceğim ulan N. Necdet Göknil! Beni yıllar sonra da ağlatır mısın sen, benim sevgili şairlerin en iyisi kardeşim. Sen zaten Pasinler'e alışamadın. Ben de alışamamıştım. Bursa benim içimde mi kayboldu? Bir kare bile resim yok. Tüh!..

Bugün ikinci MR EEG filan, MR bunalttı beni bugün. Öksürüğüm geldi, burnum kaşındı.

Ufuk'u tanıdım. Başı ağrıyordu. Çörek, armut istiyordu. Van'dan gelmiş, 6 yaşında. Dede ve amca... Ufuk'a ne armut ne de çörek aldım. İçime dert olur. Ufuk iyi olunca kola alıcaz, kapağından top çıkacak, futbol oynıcaz... Murat geldi, sağolsun. Biraz lafın belini kırdık. Kendi kendime konuşuyorum. Bu ne kadar sağlıklı? Her şeyin bilincindeyim ama. Konuştuğum dost değil, düşman? (Belki...) Belki tümörüm. Umutsuz olmak için nedenim yok. Her şey benden yana. Dünkü içimde duyduğum ses, harikaydı!..

Bu kranial perfüzyon meselesi canımı sıktı. Üff! Her şey iyi gibi gidiyordu... Çok mu kuşkuluyum?..

22 Temmuz 2004

Karakoç'un "Uyu da turnalar girsin rüyana" dizesi sürekli kafamda dönüp duruyor. Bu odada insanın rüyasına turnalar mı girer?..

Aylin geldi gitti. Murat aradı.

Odam Malte Laurids Brigge'nin odasına döndü. Cam sürekli açık ve dışarıdan aralıksız siren sesleri... Korkular, kaygılar... Her sabah yüreğimden bir yılan ısırışıyla uyanıyorum. Erzincan Kabuller Köyü Derneği harika!... Mustafa korkuttu beni... Allah'ım içimin yılan, yılan-çıyan yuvasından çıkar beni! Gerilememeliyim. Derginin kapağı ne de güzelmiş...

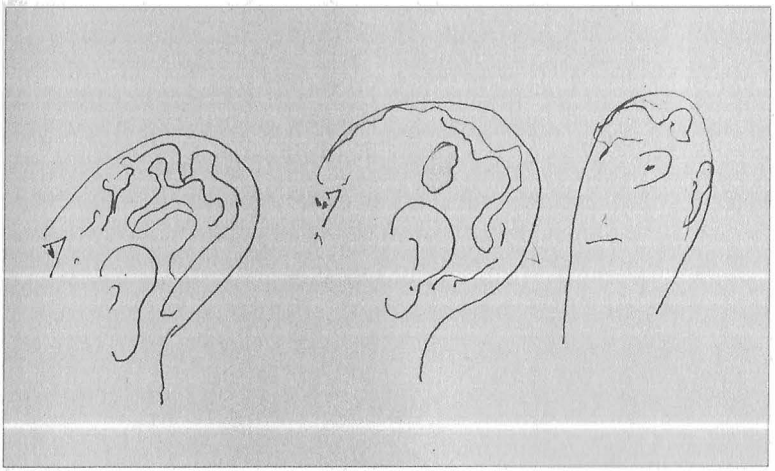
Burada her renk, her ışık, her titreşim, her ses, her her her her... her şeyin içimde bir yanardağ uyarabilecek güçte bir karşılığı var. İçimde bir akrep yuvasıyla yaşıyorum. Her sabah yüreğimi yılan ısırışıyla uyanıyorum. Bitecek. Neden bitmesin? Ben de umutsuz olursam, günah artık. Sahipsiz değilim. "Evlatlarıyım." Oh! Ne güzel!

Az önce psikonörotik testlerden geçtim. Hayli yoruldum. Doktor bundan sonra film yapmamın zor olacağını söyledi. Hey yavrum hey!.. Öyle bir şey olur mu? Eğilir yüreğime bakarım... Söyle Kalbim?.. Olmazsa, çeker giderim köyüme...

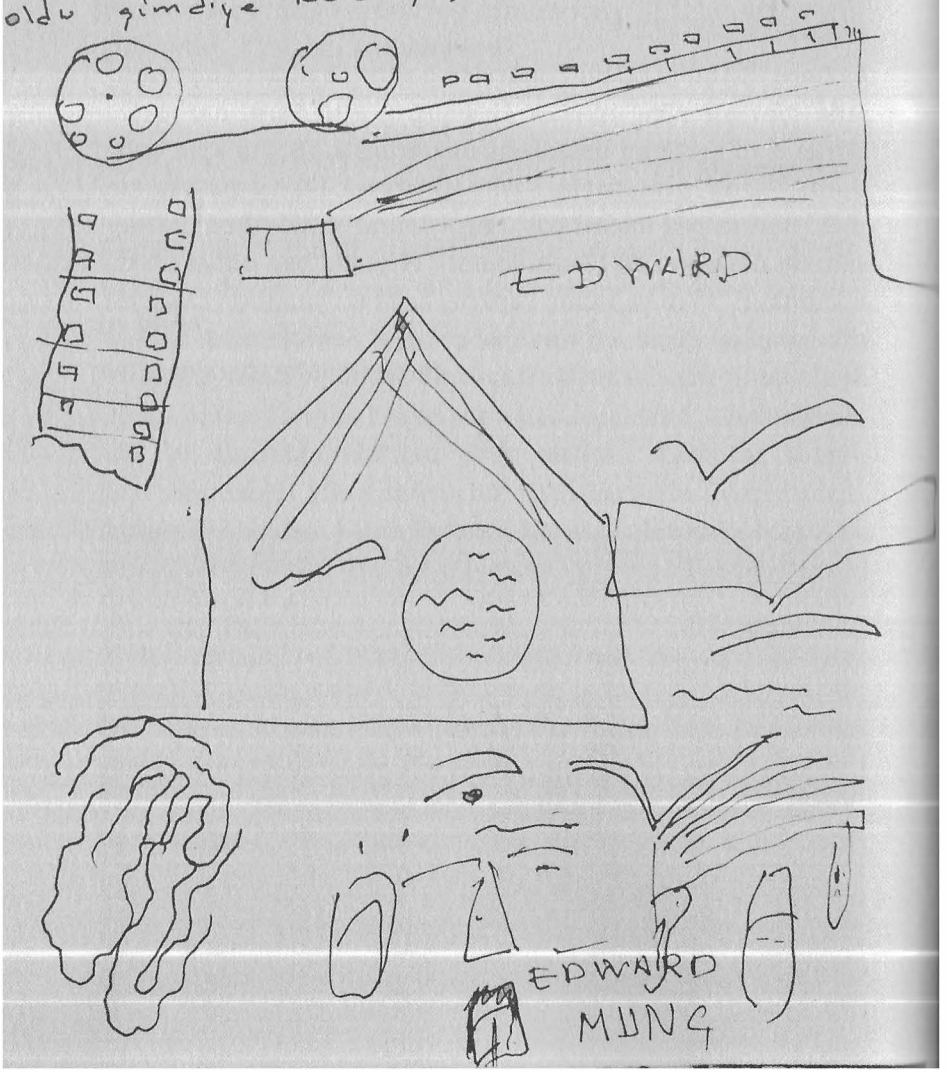
Beynimde kimin saltanatı hüküm sürüyor? Onu ben biliyorum. Kazanan ben olacağım. Benim tüyler ürperten, sımsıcak bir lojistik desteğim var. KAZANACAĞIM.

SAVAŞ BAŞLIYOR!!!

Az önce 718 no'lu odanın önünden geçtim. 2 yıl önce ne umutlarla çıkmıştım bu odadan. Hastalığım artık tarih olmuştu... Sözde 8 yıl çektiğim bu eziyet sona ermişti... Şimdi aynı koridorda 702 no'lu odadayım. Daha güçlüyüm. Film yapamazsam mı? Bunun pek önemi yok. Sağol Murat Kekilli. Ben çekmesem de Beyoğlu'nda filmler oynar. "Beyoğlu ben olmasam da aydınlıktır!" Film yaparım, yaparız, değil mi yüreğim? Değil mi dünyanın en güçlü, en yaramaz çocuğu? Seninle neler olmaz? Senin tanık olduklarına kim tanık oldu şimdiye kadar, sık dişini yüreğim!

güçlüyüm. Film yapamasam m?... Dunion pek önemi yok Sağol Murat Kekilli. Ben çekmesem de Beyoğlu'nda filmler oynar. Beyoğlu ben olmasam da aydınlıktır! Film yapamam, yapamam, değil mi yüreğim? Değil mi dünyanın en güçlü, en yenilmez çocuğu? Seninle nasıl olmaz? Senin tanık olduklarının kim tanık oldu şimdiye kadar, sıkı dişini yüreğim!...

İstersem bundan sonra da film yaparım. Bal gibi yaparım. Benim gücümün nereden geldiği belli değil ki... Şeytan dürtüyor, melekler de uçuruyor. İşte bu kesin...

Yalnız bu odada insanın rüyasına turnalar girmiyor. Belki melekler... İnsan korkuyor be! Zaten kuş kadar canım var. Korkuyor insan, korkuyor. Ne yapsın korkmasın da?.. Yazıları görmeden yazıyorum. Gözlüğüm yok. Karalar gibi yazıyorum ben de... Ağzım, dişlerim kalın bir yağ tabakasıyla kaplı sanki. İki kere fırçaladım gece, önce macunla, sonra karbonatla. İyi geldi gibi. Canım şeker istiyor. Kortizon deli gibi yemek yediriyor. Şeker de bu yüzden olsa gerek. Dolup dolup boşalıyorum. Dışarıdan bir çekiç sesi geldi, metal yüzeye vuran, kendimi sanayi çarsısında zannettim. İyi mi oldu? Bilmem, yarın ameliyat günüm belli olacak. İdris ilaçlar için SSK'nın çok zorluk çıkardığını söylüyor. Olur mu, olur... İçimden katar katar şiirler, kervan kervan türküler geçiyor. Doktorlardan korkuyorum. Çok korkuyorum.

Hâlâ bunun korkulu bir rüya olduğu düşüncesi çimdikliyor içimi. 8 yıldan fazla süren uzun sürmüş bir kâbus... Olur mu böyle şey? Nerede, ne zaman ansızın uyanıvereceğim? Hadi canım sen de...

Bahçede Vedat, İdris, oturduk. Burada ne bir ışık, ne bir renk, ne bir çizgi, ne de hiçbir şey... tanıdık değil; uzayda herhangi bir gezegene savrulmuş gibiyim.

Sonra kediler göründü. Kedilerin birisi bizim Pelikül'e benziyordu. Bir başka kedi ise, beni tırmalamak istedi... Vedat'la birlikteydik bir müddet. Sağolsun iyi çocuk...

Odam, kesinlikle Malte Laurids Brigge'nin bir odası... Pencereler açık. Ambulans sesleri... Koridor yankısı... Yüreğimi ısıran yılanlar ve çıyanlar... Her sabaha yılan ısırığıyla uyanmak... Göklerin merhametini bekliyorum. İstanbul'dan bir gün önce ayrılır gidersem, rahat ederim belki... Bugün İlker mi gelecekti, Çiğdem mi? Her ikisi de mi?.. Hep çift düşünüyorum. Kafama

25 TEMMUZ 2004

İstersem bundan sonra da film yapabilirim. Bal gibi yaparım. Benim gücümün nereden geldiği belli değil ki..... Şeytan dürtüyor, melekler de uğunuyor. İşte bu İcesin.....

Yalnız bu odada insanın rüyasına tünelden girmiyor. Belki melekler. İnsan korkuyor ben..Zaten kuş kadar canımız var. İnsan korkuyor insan, korkuyor. Ne yapsın korkmasın da?... Yazıları görmeden yazıyorum. Gözlüğüm yok. Kuralsın gibi yazıyorum ben de... Ağzım, dişlerim, kalın bir yorgan tabakasıyla kaplı sanki. İki kere çingaladım gece önce mucuncla, sonra karbonatla iyi geldi gibi canım çekeni istiyor. Kortizon dedi gibi yemek yediriyor. Şeker de bu yüzden olsa gerek. Dolup dolup boşaltıyorum. Dışarıdan bir şeklişsi geldi, metal yüzeye vuran kendimi sanayi sarpında zannettim. İyi mi oldu? Bilmem yarın anlaşılır. Yarın belli olacak İdris Hoşlar için SSK. nın çok zorlu sınavı çıkardığını söylüyor. Olur mu, olur... içimden kaç kez kaç şiirler, kavram kavram tünküler geçiyor. Doktorlar dahi konuşamıyorum. Çok korkuyorum.

Hala bunun korkulu bir rüya olduğu düşüncesi şimdikliyor içimi 3 yıldan fazla süren uzun sürmüş bir kabus... Olur mu böyle şey? Nerde ne zaman uyanacağım uyanmıyacağım. Hatta canım yande--

Bahçede Vedat, İdris oturduk. Burada ne bir işik, ne bir renk, ne bir ses, ne de hiçbir şey--- tamamen hayat uyuyor herhangi bir gecesine sarılmış gibiyim. Sonra kediler göründü

belli belirsiz dual imgeler geliyor. Kendimi tedavi etmeye çalışıyorum. Bu dual görü hastalık haline gelebilir.

Ağlamak yasak! Öyleyse şu benim yüreğimdeki yılanın yüreğimi ısırmasını önle... Yarın ameliyat olabilirmişim! İçim "cıs!" etti. Bir gün önce her şey olup bitse iyi olacak aslında... Sağlıklı insanlar Taksim'e çıkar... Ben Malte Laurids Brigge'nin odasında siren sesleriyle... Sirenler neler getirir, neler götürür?.. Bugün sürekli midem bulanıyor.

ÇAPA!!! Burası bir ülke; ülke değil, bir gezegen. Bir gün böyle bir gezegene düşeceğimin ilk işaretlerini beş yaşında Ankara'da almıştım. Belki?... Yüksek duvardan düşeceğim; bol ışık, gözlerim kamaşıyor.

Loş koridor. Biraz hırpalayan bir el çenemden tutup çeviriyor, "Buraya bak!" azarlayan bu ses... ÇAPA, bir gezegen... Evrende kendimi en yabancı hissedebileceğim mekân belki burası, hayatımda bu isim olmasaymış. Hâlâ bir rüyada mıyım? Hadi canım sen de, içimden ağlamak geliyor. Neden yaşam bana pek iyi davranmadı mı?! Üfff! Ağlamak gerek ağlamak... Mustafa Meydan gitmiş... Dolup boşalıyoruz bu gezegende. Vedat iyi çocuk... O da Lüleburgaz'a gitti. Koridordaki ses, Zeki Bey'in sesi mi? Neydi bu iki gündür düalist düşüncelerim? Açıklaması, çözümlemesi ne kadar zor ve insan ne kadar yalnız?.. Fakat terapi şeklini iyi buldum sanıyorum. Oh! Şükür. Bu hiperaktifliğimi törpülemem gerek. Nasıl? Yaşamımdaki hangi "Nasıl?"a cevap bulabildim şimdiye kadar?

[Tarihsiz]

Bir sabah uyandığımda yüreğimi kusmuş olabilirim. Yaşam aralıksız beni ne çok korkuttu! Ya da yaşamın en korkak çocuğu ben miyim? Kaçıp gitmek!.. Nereye? Bunun en küçük bir aralığı olsa dinlemez giderdim. Tabii... Herkes giderdi. Doktorlar harika insanlar. Yüzümüze bakıp gülümsediklerinde bile şifa dağıtıyorlar...

Bu asansörlerin içinde bir daha bulunmayacakmışım gibi kaybolup gitmekten korkuyorum.

Bir de yoğun bakımdaki yalnızlığımdan...

Ne yalnızlık! İtilmişlik, atılmışlık duygusu...

Üst solunum yollarım, geçen seferki gibi oksijen yakacak ve bana kimse dönüp bakmayacak...

Ben "serum fizyolojik!" diye bağıracağım, kimse bakmayacak... Üff....

Burası bir ülke değil. Burası, yabancı bir gezegen. İlker, Dr. Nihal, Çiğdem ve Nisan gelip gittiler.

[Tarihsiz]

Abi ya, abi ya, abi ya, abi ya, abi ya... Bu çocuğu kimler ağlattı abi ya?

Şimdiye kadar hastalığım hakkında tüm bildiklerimi, duyduklarımı üstüste koyup konstrükte ediyorum. Ortaya güvensiz bir geometri çıkıyor. Tepeüstü bir piramit belki. Hiçbir şey korktuğumuz gibi olmayacak. Ev sahiplerinin en güzeline itimadım yok mu? Ayıp! Ensar'la akrabalığımız olacak... Komşuluğumuz... Bugün Preşeva gelecek. Aylin gelecek. Bahçede doğum günü yapacağız. Hakan da mı bugün gelir?.. Ne zaman gelirse artık... Nefes almakta zorlanıyorum. Sanırım ameliyat stresine girdim. Doktorlar öyle dedi. Aman canım sen de... Ensar korkma dedi... olup bitecek... içim rahat. Doktorlar güvenilir... Daha ne! Ardımda lojistiğim var. Daha ne!

[Tarihsiz]

Peyami Safa doğru söylüyor...

Benden Xanax'ı kendisi için kaçırıyor. Elindeyim ya...

YARIN AMELİYAT! Bakalım kimler gelecek? Ev sahiplerinin en güzeli olacak o kesin... Bir de her şeyimiz...

[Tarihsiz]

Çok dürüst olmak, ilkelerine sadık kalmak, insana çok zarar veren bir huy. Olunmuyor işte... Çocuğun gözleri neden nemlendi gene? Abi ya?..

[Tarihsiz]

Ethem gelmiş, Vatan caddesindeymiş... Ta... Malatya'lardan... A çocuk!.. Yarın çıkacağız işte... Doktorlar sihirbaz gibi insanlar. Bir gülümsemeleri bile şifa sunuyor. Gel de onlar gibi olmak isteme!.. "Önce zarar verme" ilkesinden önce, ÖNCE GÜLÜMSE!

"ÖNCE ZARAR VERME!"

"SONRA GÜLÜMSE"

İSTERSEN ÖNCE GÜLÜMSE!...

HİPOKRAT BABA

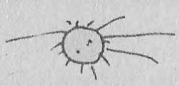
28 Temmuz 2004

Bugün benim doğum günüm. 28 yıl önce bu hastanede doğmuşum. O günden sonra da bir doğum gününü ilk kez burada geçiriyorum. Bunun uğurlu bir şey olduğunu ve senin için her şeyin yolunda gideceğini hissediyorum. Yüreğimden geleceğe dair umutlu hisler geçiyor. Senin için bu ameliyattan sonra her şey değişecek. Seni tutan hiçbir şey kalmayacak. İstediğin filmleri çekip setlerde hayallerini bizlerle paylaşacaksın. Şu ân sana çok şey yazmak istiyorum. Ama senden daha fazla heyecanlanıyorum. Bir ân önce bitsin de şu tümörü ayaklarımızın altında ezelim. Güzel günler göreceğiz Ahmet Abi, motorları maviliklere süreceğiz. Bir an önce iyileş olur mu?

Aylin

(imza)

Çok dürüst olmak, ilkelerine sadık kalmak, insanın en çok zarar veren bir huy... Olunmuyor işte... Çocuğun gözleri neden nemlendi gene? Sabiya?...

Ethem gelmiş, Vatan Caddesi'ndeymiş... Ta.... Malatyalardan.... A çocuk!... Yarın çıkıcaz işte...

Doktorlar sihirbaz gibi insanlar... Bir gülümsemeleri bile şifa sunuyor. Gel de onlar gibi olmak istemez!..

"Önce zarar verme" ilkesinden önce

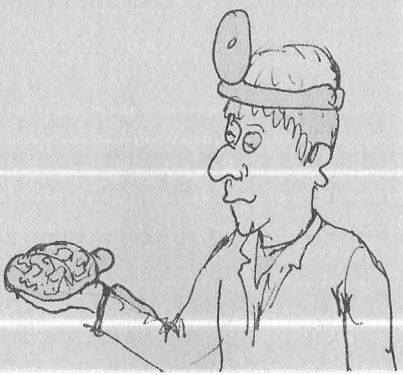
ÖNCE GÜLÜMSE!

"ÖNCE ZARAR VERME"

"SONRA GÜLÜMSE" İSTERSEN ÖNCE GÜLÜMSE!

HİPOKRAT BABA

İŞ

[Tarihsiz]

Olmaz mı?

Olur tabii...

Ulaş'ın tespiti benim için çok doğru sanırım.

Ne dedi Ulaş?

İşte Ahmet, senin bütün sırrın bu: Nasıl oluyor da oluyor?

Ha! Ha! Ha! Harika! İşte bu benim! Nasıl oluyor da oluyor? Ha ha ha!!! Ha şöyle ya! Yaşa Ulaş!

[Tarihsiz]

Delikanlı kendine iyi bak. Seni çook seviyoorum.

Biladerzaden

İ. Ethem Uluçay

(imza)

[Tarihsiz]

Merhaba baba, dün beraberdik, hatırlıyorsundur belki. Bugün gitmek zorundayım. Hastanede kalmamız imkânsız. Yarın ararım. Kendine iyi bak.

Kızın Hatice

(imza)

[Tarihsiz]

Neyin rüya, neyin gerçek olduğu belli olmayan bir dünyada inşallah en güzel gerçeklere uyanıyorsun. Muhabbetle, sevgiyle en güzel yarınları hep birlikte yaşamak için en kısa zamanda

seni sinemanın orta yerine yani köyüne bekliyoruz. Daha fazla bekletme! HADİ!

Uluçay

(imza)

02 Ağustos 2004

Çocukken birer rüyaydık, büyüdük imkânsız olduk. İçinden geçtik şiirlerin, bazen de içimizden geçti resimler.

Az önce beraber birkaç adım attık. Elimde serum şişen; acemiliğin sebepleri üstüne saatlerce konuşsam... Sana ilk attığın adımları hatırlatsam, seni nerelere getirdiğini dinlesem. Şimdi bu acemi adımlar... "Dünyanın orta yerine" çıkılan seyahatin kutlu anları...

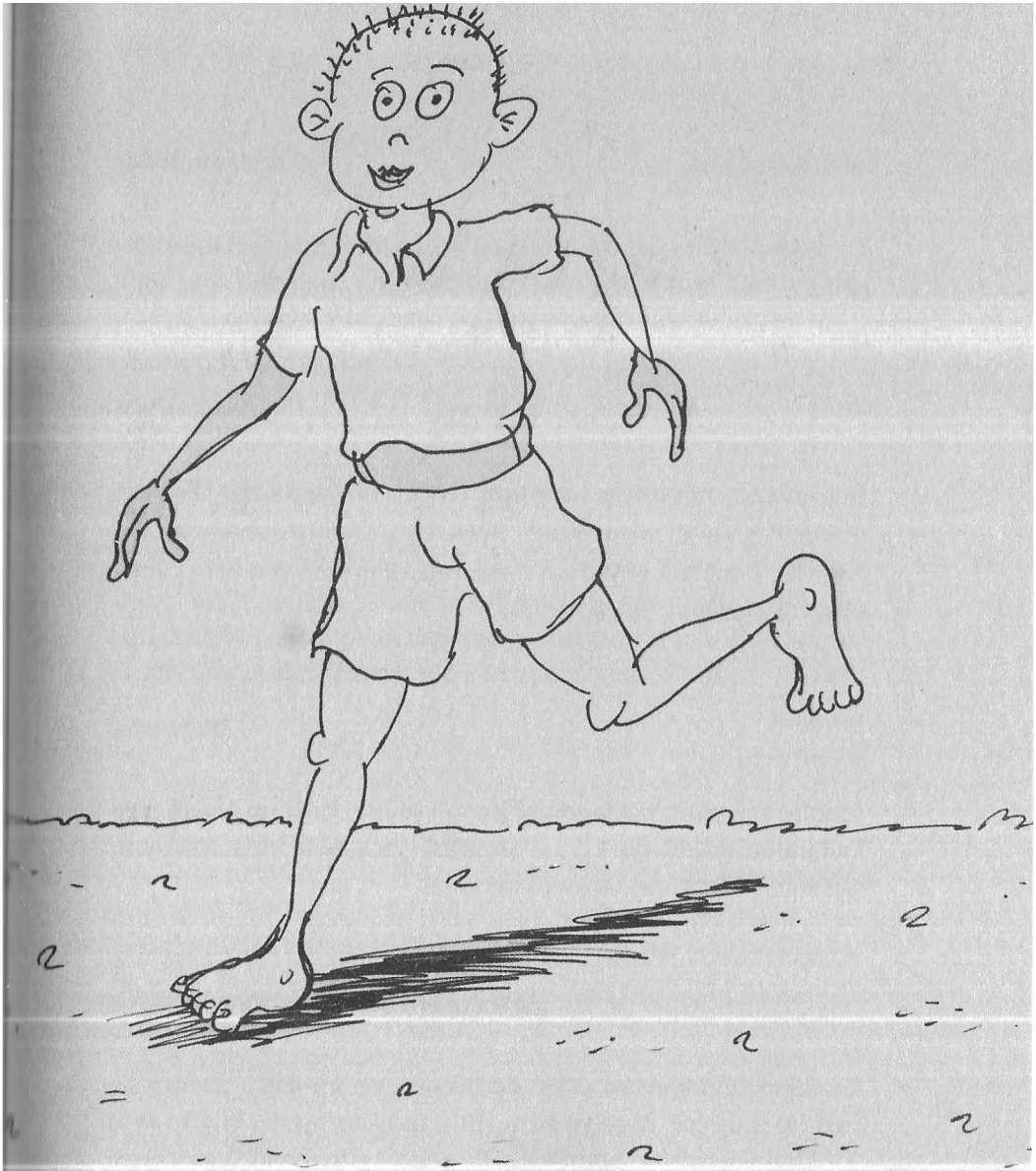
İçimizden geçen resimler, içimizden geçen resimler...

Metin Zerey

(imza)

3 Ağustos 2004

Medeniyetlerin anavatanı olmuş Anadolu'nun topraklarında binlerce, milyonlarca hikâye yatarken ve bu hikâyeleri anlatamazken... Anadolu'nun topraklarına gömmüşken... O hikâyeleri çıkaramıyorken... Üç günlük tarihi olan ecnebiler, yaşadığı topraklara üzerinde daha üç kuruşluk macera yaşamamış olan ecnebiler, bizlere allayıp pullayıp senelerdir kendi hikâyelerini anlatmaya çalışırken... Türk sineması adına senelerdir yüksek gişeli abuk sabuk reziller izlerken... Bizim toprağımızın kokusunda, bizim toprağımızın samimiyetinde, bizim toprağımızın yüreği kadar dolu bir hikâye anlattığın için sana minnettarız Ahmet Abi. Sen hep bir çocuk gibi yalın ayak bas

Bu çizim, Gürcan Yurt tarafından 3 Ağustos 2004 tarihli ziyaret notunun karşı sayfasına çizilmiştir.

bu topraklara... Bas ki, senin yüreğin kadar dolu, senin kadar samimi ve bizim kadar biz olan hikâyeler çıksın ortaya...

Gürcan Yurt

(imza)

[3 Ağustos 2004]

Teşekkürler Gürcan. Ben aldığım bu gazla iki hikâye daha çıkarırım.

17 Ağustos 2004

Bugün radyoterapiyle tanıştım. Önce çok korktum. "Sağlam dokularım zarar görür mü?!" filan diye. Doktor rahatlattı. Dr. Nihal'in beni çok güldüren o sözünü aklımdan yüz kere geçirdim: "Radyasyon kazası mı bu?"

[Tarihsiz]

İdris'in raporum hakkında söylediği şeyler, karnımı acıkıncaya kadar beni güldürdü. "....." Hassiktir ya, sen de İdris. Ne diyon lan sen? Pataklarım lan seni hergele!..

Entes Otel-Taksim, 24 Ağustos 2004

Tarihleri bilmiyorum artık; ne takvim, ne bir şey... Saatim de İdris'te duruyor. Ayşe'ye göre, dün, radyoterapide, bugün ayın 23'ü filan demişler, herhâlde... Bundan 4 gün (belki 5) gün önce bindiğimiz taksici, Balıkesirli olduğunu söyledi. "Neresinden?" dedim. Sanki Dursunbeyli olabilirmiş gibi... Adam ne demesin? Ömer Seyfettin'in *Ant* hikâyesinin o ünlü satırıyla cevap

verdi: "Ben Gönen'de doğdum." Şiir gibi bu satırı ben Mustafa ve Sefer'e kaç kere sordum. Üff!!! Harika! Bugün mutlu olabilirim, akşama kadar, hatta uyuyuncaya kadar. "Ben Gönen'de doğdum." Teşekkürler taksici amca! Ben henüz doğmadım. Doğacağım!

24 Ağustos 2004

Ahmet Abi, sen böylesin, çok başkasın, bu başkalığın bedeli çok ağır, asla bilemem. Önümüzdeki hafta gidiyorum Türkiye'den. Mayıs'a gelicem yine, yeni bir film çekmek üzere.

Ahmet Abi, hoşça kal...

Pınar

24 Ağustos 2004

I still can't believe you remembered my name after just meeting me once! It's been a pleasure meeting you and I look forward to watching many more of your films.*

Sincerely,

Jim Gibbon

24 Ağustos 2004

Ahmet ya, biz tanışalı 10 sene falan oldu. İki defa kafanı kestiler, buna rağmen hiçbir şey değişmiyor. Sen yine aynı Ahmet'sin. Allah Allah!

Hep böyle kalasın.

E.D.

---

* Sadece bir kez buluştuğumuz halde adımı hatırladığına hâlâ inanamıyorum! Sizinle tanışmak bir zevkti ve daha çok filminizi izlemeyi dört gözle bekliyorum.

25 Ağustos 2004

Bugün gözlerimi açtığımda sanki Beyoğlu'nda değildim. Cıngıl cıngıl Beyoğlu gitmiş, yerine bir sanayi çarşısı gelmişti. Çekiç sesleri, testere sesleri vs. vs... sanayi çarşısının tüm enstrümanları...

26 Ağustos 2004

Rüyalarım o kadar açık, berrak, o kadar da karanlık... Ben neredeyim? Onkolojide tedavi için bulunmak, insana hüzün veriyor. Burada herkes mahzun. Ben onkolojik hasta olmasam da, burası beni korkutuyor ve hüzün veriyor. İnsanlara baktıkça gözlerim yanıyor, ağlıyorum. Ben ne zaman uçup gideceğim buradan?.. Ne kadar yalnızım. Dışarı çıkabilsem... Korkuyorum. Şuradan Firuz Ağa'ya inebilsem... Yalnız olmaz. Sabahlardan nefret ediyorum. Tam eskisi gibi... Yüreğimin üzerinde halkalanmış yılanları yeniden hissediyorum. Selam kaygı! Merhaba korku! Allah'ım beni başkalarına emanet etme. Beni kimselere bırakma!..

26 Ağustos 2004

Onkoloji enstitüsü bana hâlâ her seferinde biraz daha dokunuyor. Saçları dökük hastalar. Koyu lacivert ya da mor bir tabela üzerinde parlayan "Onkoloji Enstitüsü" yazısı hiçbir umut veriyor mu kimselere bilmem. Saz benizli hastalar, maskeli çocuklar... Aklımda ömür boyu kalacak replikler. Bir genç kız: "Kardeşim... 14,5 yaşında, kemoterapi görüyor." Orta yaşlı bir amca: "Torunumun beynindeki tümörü alamadılar. Tehlikeli yerdeymiş. Altı buçuk yaşında..." Nedense herkes yaşını söylüyor.

25 Ağustos 2004

Sevgili dostum, arkadaşım, ağabeyim,

Yıllar yıllar önce Tavşanlı'nın güzel ama zor günlerinde kendi alanımızda mücadelemizi verdik. Sonra ayrıldık, 20 yıl kadar sonra İstanbul'da Beyoğlu Sineması'nda 2004'ün ödülünü alacak olan *Karpuz Kabuğu'ndan Gemiler Yapmak* filminin gösteriminde görüşebildik. Ne kadar özlemişsin beni, herkes seni tebrik etmek için savaşırken sen benimle görüştün. Ne kadar özlemişim seni, yıllar sonra seninle konuşmanın heyecanını yaşadım.

Aslında ikimiz de karpuz kabuğundan gemiye binmiştik Tavşanlı'nın şartları içinde. Karpuz kabuğundan gemiye binen erken inermiş ama biz inmemeyi, yolumuza devam etmeyi başardık. Sen yönetmen oldun, ben yazar.

Tek dileğim, sağlığına bir an önce kavuşman. Çünkü yapacağın o kadar çok şey var. Sinema dünyasına adam gibi adam lazım. İnşallah o sen olacaksın, buna yürekten inanıyorum.

Sağlığına kavuşman dileğiyle...

İsmail Fatih Ceylan

(imza)

[Tarihsiz]

Şikâyete hakkım yok. Sahiplerim var. Şükür... Harika!.. Dünyada pek az kimseye nasip olan bir lojistik desteğim var. Buna hiçbir zaman kör ve sağır olamam. Bunu unutmamalıyım.

[Tarihsiz]

Ahmet Enişte, sana Allah'tan şifalar dilerim.

İnşallah en kısa zamanda seni yine kameranla görmek istiyoruz.

Şerife Sarıtan

(imza)

[Tarihsiz]

Enişteme Rabbimden acil şifalar diler, gerçekleştirmek istediği hayırlı projelerini hayata geçirmeyi ve bu sıkıntılarla dolu imtihanı sabırla geçirip Efendimiz'in (sav) övdüğü salih amellerle geçen hayırlı bir uzun ömür, ensarla (ra) hep beraber haşr olmayı Allah (cc)'dan dilerim.

Mehmet Sarıtan

5 Eylül 2004

Saçlarım çimdik çimdik dökülmeye başladı. Lavaboyu tıkamış tarayınca. Önce aldırmayacağımı zannediyordum. Öyle değilmiş... Kendimi bir tuhaf hissettim. Saçlarımı kıskandım. Gerçek bu; saçlarım çimdik çimdik dökülüyor. Ben de boyuna çimdikliyorum. Öç alır gibi. Simsiyah, pırıl pırıl saçlar... Güneşte aralardaki kırmızı teller görünüyor. İnsan kıskanmaz da ne yapar? Ya bir kadın olsaydım?..

5 Eylül 2004

Selâmlar,

Kestim kara saçlarımı, dönmeyeceğim geri

bal gülüşlüm, efkar gözlüm...

Böyle mi diyordu şair yoksa ben yeniden mi yazdım bu şiiri bilmiyorum... Uluçay Ahmet soktu aklıma bu dizeleri... İnsana şiir hatırlatan, sadece şiir mi türkü, düş, ezgi ve kamyon ve kamyonet ve Ege... Hepsi birden! Hepinizi birden seviyorum!

Güzel günler göreceğiz dostlar,

Kamyonları maviliklere ve bütün güzel renklere süreceğiz...

Dostlukla, sevgilerimle...

Seray Genç

Yeni Film dergisi

Beyoğlu

8 Eylül 2004

Sevgili Ahmet

Yüreğinden akan her kelimenin, her görüntünün bir su damlası gibi filmden akması dileğiyle...

Yeşim Ustaoğlu

8 Eylül 2004

"Korku nedir bilir misin?" Kur'an-ı Kerim

Peki ya kaygıyı?

Ya kuşkuyu... Ben hepsini tanıdım herhâlde. Her hastane binası üstüme yıkılacak bir dağ gibi duruyor. Doktorları görünce bir avuç kum yutmuş gibi oluyorum. Ağzım, boğazım kuruyor, rengim de kireç gibi oluyordur mutlaka. Ey adı selâm olan, selâmet adasına çıkmama yardımcı ol!

AMİN...

24 Eylül 2004

Ahmet Abiciğim, sen hikâyelerini anlatmaya devam et e mi? Satır aralarında yer almak bana inan onur verecektir.

Bir ân önce sağlığına kavuş da... "Haydi Abiciğim, güneşi yakalayalım, bak ekip hazır, seni bekliyorlar..."

Uluçaylar'ın Ahmet Abisi, sen hep yaşa!

Aysel Yılmaz

Beyoğlu

25 Eylül 2004

Sevgili Ahmet Abi,

Şimdi pek yazamıyorum bir şey, nedense toparlayamadım. Bir düşüneyim kaç yıl oldu... 7-8 sene falan olmuş, senden çok

değerli şeyler öğrendim; seni tanımış olmak en değerlisi aslında, Ayşe Abla'yı, İdris'i ve Hatice'yi de... Rüyalarınla tanışmak benim hayatıma çok şey kattı; inan ki! Şimdi birazcık bu rüyalara ara ver, dinlen ve iyileş. Sonra bu rüyaları birlikte izlemeye devam ederiz.

Sevgiler...

Burcu Tazebay

[Tarihsiz]

Şeytan Ahmet rolü için Peker Açıkalın'ı düşün.

26 Eylül 2004

Kirve, seninle ilk Mezopotamya Kültür Merkezi'nde karşılaşmıştık. Seninle yıllar sonra İstanbul Film Festivali'nde karşılaştım ve çok sevindim. Belki de ilk tanıştığımızda birbirimize bir şeyler bırakmışız galiba, ondandır ki Kirve, dostane ve dostça bir duygu taşıyorum sana karşı. Sana her zaman inanıyorum. Yaptıkların çok doğal kalıyor hayata karşı, bu da beni çok sevindiriyor. Çünkü hayatı yaşamı biliyorsun ve yaşıyorsun. Hayatı sevdiğim kadar seni seviyorum Kirve.

Nazmi Kırık

26 Eylül 2004

Ahmet Abi, İdris ve Ayşe Teyze,

İstanbul'daki zorunlu ikametiniz boyunca size mümkün olduğunca uğradık. Hem sizi çok sevdik, hem de daha yakından tanıdık bu ziyaretler boyunca.

Sizi Tepecik köyünde de görmeyi düşlüyorum. Orada daha çok filmlere, gönlünüzdekileri peliküle dökeceğiniz filmlere imza atacağınızdan eminim.

Gelecek bugünden daha güzel olacak.

Tekrar geçmiş olsun.

Yusuf Güven

Yeni Film / Gördes

Pazar akşamı, 28 Ekim 2004

Arkadaşım Ahmet,

Hani var ya, bir zamanlar yumurta sarardık, hani bir zamanlar eski kameralarla uğraşım yapar, filmler yapmak isterdin; beni her gün rahatsız ederdin ve senin için ta Almanyalardan kameralar isterdim ve eski de olsa kameralar bulurdum. Eskiler, ah eskiler... O günler ki geride kaldı, desem mi acaba? Ahmet'in beraberindeki hayalleri gerçekleşti ama... Ama ne yazık ki... İnşallah... Hastalık kendisini yıktı ama gerideki filmleri tekrar yaptığında, inşallah tekrar her zaman yanındayım.

Sevgiyle kal.

Kemal Özkul

(imza)

22 Ocak 2004

Peşlerinde bir kedi olmadığı sürece bu evde fareler bile benden rahat. Basit bir yeleği yarım saatte ancak giyebildim. Oturup zavallılığıma ağlayasım geldi.

24 Ocak 2004

Sonunda korkulan gerçekleşti. Sinan'ı kaybettik.

25 Ocak 2004

Çok kötü bir şekilde kafamın üstüne düştüm. Dudağım patladı. Kaval kemiğimde, kolumda yaralar var. Ön tavşan dişlerimde (Adı bu muydu?) oynama var.

Bugün herkes gitti. Ethem dün gitti. Bugün de anam, Kamil, Nazife gitti. İsmail de gidecek. Anamın odasına girdiğimde onu görüyorum. Konuşmaya başlayacakmışım gibi ağzımı açıyor, sonra mahzun kapatıyorum.

[Tarihsiz]

Akşama doğru bir telefon... Çırrr... Telefonun öbür ucundaki ses, "Kültür ve Turizm Bakanı Erkan Mumcu" olduğunu söyleyen bir ses. "Haydi canım sen de... Alay mı ediyorsun?" Bizimkilerin (Halil ya da Alaaddin) alay ettiklerini sandım. Değilmiş. SİYAD gecesinde görüşemediğimizi söylüyor. Öyleyse görüşelim, dedim. Randevu verecek, Ankara'da görüşeceğiz.

[Tarihsiz]

Yeniden muayene oldum. Gözlüklerime yanlış cam takılmış, değişti. Oh, her şey yerine oturdu. Sevindim.

Pazartesi, 28 Mart 2005

Sevgili Ahmet Abiciğim,

Sizinle aynı köyden olmak ve sizin gibi bir değere bu beldenin sahip olması çok gurur verici...

Her zaman sağlıklı ve başarılı olmanızı dilerim.

Sevgilerimle...

Hatice Şen (Şakrak)
T.İ.Ö Okulu
(imza)

28 Mart 2005

Hayatımda ilk kez bir film yönetmeni ile karşılıklı sohbet etme imkânı bulum. Sanatçıların dünyada farklı bir duruşları ve hayata farklı bakışları olduğunu duyardım, gerçekten de öyleymiş. Sizden öğrenilecek çok şey olduğunu düşünüyorum. Bunun için de filmlerinizi bir kez daha, dikkatlice seyretmem gerekecek.

Başarılarınızın artarak devam etmesi dileğiyle... (Amerika'dan istediğiniz ödülle dönmeniz için dua edeceğim.)

Hatice Güralp

(imza)

Salı, 24 Ocak 2006

"Yüzyılın en büyük soğuğu" dedikleri "Sibirya soğukları" geldi. Etraf, dizboyu kar...

Bir de cenazemiz oldu. N. Abla, iyi insandı. Allah rahmet eylesin. 1 saattir, nemli, soğuk toprakta yattığını düşündükçe titriyorum. Bu şerefsiz, hâlâ aramadı. Bunun işi gücü toplantı mı? Allah cezanızı versin, sizinle iş miş olmaz... Serdar'ı mı arasam?..

[Tarihsiz]

Değerli Ahmet Abicim,

Her istediğinin olması dileğiyle... Biraz huysuz, biraz aksi ama çok kültürlü birisi olan Ahmet Abi.

Kendisi çok beğendirdi. Bir film yaptı, Türkiye adını duydu. Ama Ayşe yengemin desteği ile her şeyi yapmıştı. Onun hakkı çok, biraz da gücünü üzmese çok güzel olacak.

Ahmet Abimden çok, Ayşe Yengemi daha çok seviyorum. Onu benim annemin kardeşi, yani teyze gibi seviyorum. Ayşe

Yengem evine bağlı, çocuklarını iyi bir şekilde yetiştiren fedakâr bir kadın.

Ahmet Abi dünyada her istediğin gönlünce olması dileğiyle...

Yeğeniniz

Meryem Yiğit

(imza)

[Tarihsiz]

— Film çekerken köyde hayatınızı nasıl kazanıyordunuz? Dergi ve gazetelerde film eleştirisi yapıyor musunuz? Nuri Bilge Ceylan'la ilgili haberlerini okumuştum.

— Eşim çalışarak bana bakıyordu. Çok nadir olarak dergi ve gazetelerde film eleştirisi yaptım.

— *Karpuz Kabuğu*'nda amatör oyuncular oynattınız. Nasıl seçiyorsunuz, nasıl anlaşıyorsunuz? Doğaçlamaya izin veriyor musunuz? Niye amatör oyuncular?

— Bana senaryo çalışmalarında yardımcı olduğu için karakterleri iyi tanıyor. Oyuncu seçimlerini oğlum yapıyor. Ve doğru seçimler yapıyor. Oyuncular zaten benim önüme plastik bir malzeme gibi geliyor. Onları eğip bükmek hiç de zor olmuyor. Oyuncularımı sınırlandırmıyorum. Benim yazdığım ruh halini ve diyalogları yansıttıkları sürece... Profesyonel oyuncular naifliklerini kaybediyorlar. Onlarla (amatör oyuncular) evcilik oynar gibi çalışıyorum.

— Köyde nasıl alet edevat bulabiliyordunuz? Stüdyonuz var mıydı? İcat ettiğiniz şeyler mi var? Kurgusunu nasıl yapıyorsunuz? Optik deneyler yapıyorsunuz, bundan kısa filmleriniz ve *Karpuz Kabuğu*'nda nasıl yararlandınız?

— Film yapmamız için bize gereken en önemli şey kamera idi. Kameraya yardımcı enstrümanları kendimiz yaptık. (Işıklar, şaryo vs.) Filmin kurgusunu betamax video player'dan bir başka betamax video player'a yapıyor idik. Sonraları ikinci bir betamax player'ın yerini VHS aldı. Kameramız recorder

değildi. Kameramızın olduğu her yerde bir VHS video taşımak zorundaydık. Dolayısıyla 220 volt elektrik sorunu vardı. 12 volt akü akımını 220 volta yükselten bir araç yaptık. Böylece kameramız gün ışığına çıktı. Sokakta çalışmaya başladık.

— Optik deneylerimiz, bizim el alışkanlıklarımız gitgide... İsmail Mutlu'nun da benim de ceplerimizde bir iki mercek, çukur ayna, ampul vs. daima bulunur. Biz onları hemen oracıkta bir mikroskoba, teleskopa döndürüveririz. Bunlar ister istemez bizim filmlerimize giriveriyor. Optik, elektrik kadar sınırsız imkânlar sağlayabilecekmiş gibi geliyor.

— *Karpuz Kabuğu*'nu, diğer kısa filmlerinizi betamax video çektiniz, 35'lik çekmek ister misiniz?

— Diğer kısa filmlerimi de, *Karpuz Kabuğu*'nu da 35 mm çekmek isterdim. Param olduğunda bizim filmleri 35 mm çekeceğim.

— Ankara Film Festivali'nde sergi yapmışsınız. Sergide neler sergilediniz? Onları nerede saklıyorsunuz? Film çekmedeki en son teknolojileri takip ediyor musunuz?

— Ankara Film Festivali'nde bizim çok kıymet verdiğimiz tahtadan bir 35 mm gösterici, bir kurgu aracı, ufak tefek araç gereçler, Lumiereler'in ya da Edison'ın stüdyolarında benzerlerine rastlanabilecek araç gereçlerdi. Onları stüdyo olarak kullandığımız bir tavuk kümesinde şurada burada saklıyoruz. Bu soruya cevap verirken o araç gereçlerin şimdi bir kısmının kaybolmuş olmasından dolayı duyduğum endişe ile içim cız etti. Aslında biz İsmail ile 12 yaşında iken 3 boyutlu filmleri çekip gösterme sevdasındaydık.

— Türk sineması geleneğinin bir parçası olduğunuzu düşünüyor musunuz?

— Hayır. Türk sineması geleneğinin bir parçası olduğumu düşünmüyorum.

- Eşim çalışarak bana bakıyordu. Çok nadir olarak dergi ve gazetelerde film eleştirisi yaptım.

- [redacted] oyuncuları öğrenmeye çalışıyor. Bana senaryo çalışmalarında yardımcı olduğu için karakterleri iyi tanıyor. Ve oyuncu seçimlerini oğlum yapıyor. Ve doğru seçimler yapıyor. Oyuncular zaten benim önüme plastik bir malzeme gibi geliyor. Onları eğip bükmek hiçte zor olmuyor. [redacted] Oyuncularımı sınırlandırmıyorum [redacted] benim yaratığım ruh halini ve diyalogları yansıttıkları sürece. Profesyonel oyuncular naifliklerini kaybediyorlar onlarla Çamatör oyuncularla evcilik oynar gibi çalışıyorum.

- Filmi yapmamız için bize gerekli en önemli şey kamera idi. Kameraya yardımcı enstrümanları kendimiz yaptık. (Işıklar, sarıyo vs.) Filmin kurgusunu betamat video playerden bir başka betamat video playerla yapıyor idik. Sonraları ikinci bir betamat playerin yerini VHS aldı. Kameramız recorder değildi. Kamcromizin olduğu her yerde bir VHS video taşımak zorundaydık. Dolayısıyla 220 volt elektrik sorunu vardı. Alt volt akü akımını 220 volta yükselten bir araç yaptık. Böylece kameramız ışığına göre sokakta çalışmaya başladık.

Optik duyularımız, bizim el alışkanlıklarımız gibi İsmail Mutlu'da bunlarda ceplerinizde bir iki metrelik çakar ayna, ampul vs. daima bulunur. Bir dönemi kısa sürede bir müzeye dönüştürüyorlar. Bakır ister istemez bizim yüzlerimize geri veriyor. Optik, elektronik kanalın sınırsız

imkanlar sağlayabilecekmiş gibi geliyor.

— Diğer kısa filmlerinizde kopya kabuğunuzda 35'liğe geçmek istediniz. Param olduğunda bütün filmlerimi 35'likten çekeceğim.

— Antalya film festivalinde birim çok hayret verdiğiniz tekstte bir 35 mm gösterici, bir kurgu aracı, uydu tipte araç gereçler. Lumière'leri yada Edison'un stüdyolarında benzerlerine rastlanabilecek araç gereçlerdi. Onları (~~bir tuhaf kimesnede~~) stüdyo olarak kullandığınız bir tuhaf kimesnede şurada burada saklıyoruz. Bu soruya cevap verin. O araç gereçler şimdi bir kısmının kaybolmasından dolayı duyduğun endişe ile [illegible] etti: Aslında biz İsmail ile 12 yaşlarındaki günü ile beşinci filmleri çekip gösterme sevdasındaydık. ~~Başında İster istemez bir kavramı dağıtanlar~~ ~~istim tutan niteliklerinin~~ ~~[illegible] tutup eldiğim.~~

— Hayır. Türk sineması gelmeğinin bilgisi ~~[illegible]~~ düşünmüyorum. Biz ~~otmak~~ ~~[illegible]~~ olduğunu düşünüyorum

SİNEMA İÇİN BUNCA ACIYA DEĞER Mİ?

GÜNCE

AHMET ULUÇAY

Ahmet Uluçay, ağırlıklı olarak dört yıllık (2000-2004) bir dönemi içeren ve ilk kez yayımlanan elinizdeki güncesinde hayatının her anını kaydetmiş, öncelikle bir rüya defteri titizliğiyle kaydettiği düşlerini... Ve yakarışlarını; çektiği acıların, fakirliğin, sonu gelmez sıkıntıların bir film karesi gibi renklendiği dualarını...

Yoksunluğuna onunla birlikte katlanan ailesi içerdeki satırların ilk kahramanları... Sonra, köyündeki düğünler, cenazeler, bayramlar vd... Onu yalnızlığa terkeden Türkiye sineması da var güncede, "köyü"nden takip ettiği dünya sineması da... Edebiyat güncede özel bir yere sahip, öncelikle masallar ve hikâyeler, sonra romanlar... Ve tabii ki Uluçay'ın yaramaz çocuğu, sineması... *Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak*'ın nasıl büyük sıkıntılar ve acılardan sonra hayat bulduğunu bu satırlarda bulacaksınız, *Bozkırda Deniz Kabuğu* ve *Kuzey Masalı*'nın acılarını da...

"Mutlak olarak iyi olan bir insan delirir. Çünkü ait olmadığı, kendisinin bir parçası olmayan bir ortamda yaşamayı beceremez." (Kurosawa) Müthiş bir tespit. Ben mutlak olarak iyi bir insan mıyım? Hayır. Ama iyi bir insan olmaya çalıştığım kesin. Protest bir duyguyla zaman zaman içimdeki kötülüğü eşelemeye çalıştığım, kötülüğü hayatımın merkezine koymayı düşündüğüm de oldu ama insan doğasını değiştiremiyor. İçim uzun süre kirli kalamıyor.

Ahmet Uluçay, 1954 yılında Tavşanlı'nın Tepecik köyünde doğdu. Köye gelen gezici film gösterim ekibi sayesinde sinemayı tanıdı. Arkadaşları İsmail Mutlu ve Serif Akarsu ile birlikte "Tepecik Köyü Arkadaş Sinema Grubu"nu kurdu. *Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak* (2002) adlı ilk uzun metrajlı filminden sonra 2007 yılında çekimlerine başladığı *Bozkırda Deniz Kabuğu* filmini sağlık sorunları sebebiyle sürdüremedi. Beyin tümörü nedeniyle İstanbul'da tedavi görürken zatürreye yakalanarak 30 Kasım 2009'da vefat etti.

9 786059 125819